

ΑΡΕΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ 2

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
ΡΟΖ ΚΥΛΟΤΑΚΙΑ '84

ΜΕΛΩΔΙΚΟ
ΦΕΜΙΝΟ-ΑΧ-ΒΑΧ

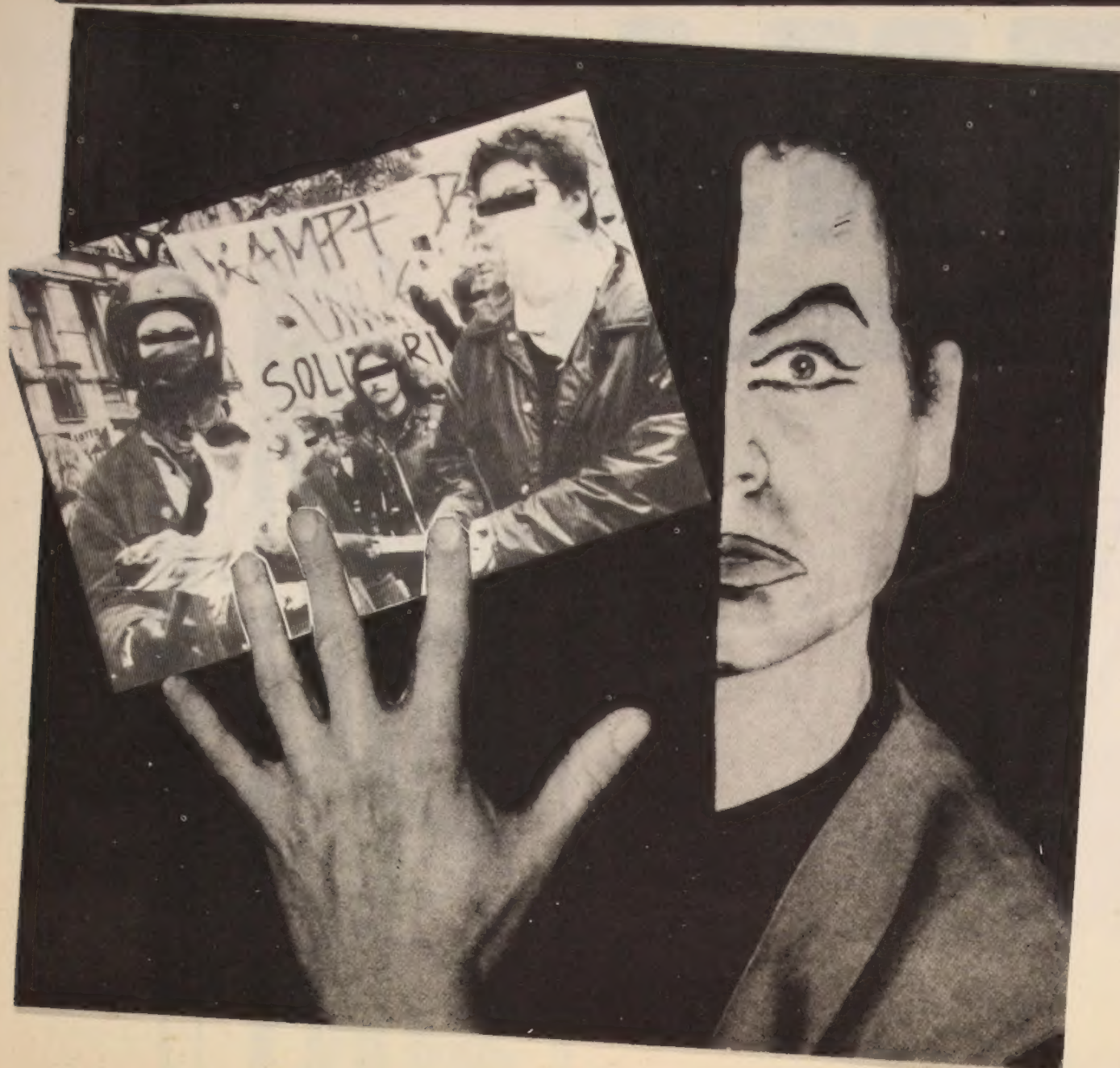
ΤΖ. ΡΟΥΜΠΙΝ:

ΤΟ ΙΣΟΓΛΑΝΙ ΤΗΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '84 ΔΡΧ. 40

2 Παρότι πιστεύαμε πως υπήρχε μια ξεκαθαρισμένη εικόνα γύρω από την Κολλεκτίβα μας και τους σκοπούς της(ήδη μέσα από την έκδοση του περιοδικού είχαν διατυπωθεί αρκετές θέσεις μας), είδαμε τελικά πως χρειάζεται να ξαναγίνει μια αναφορά πάνω στο ζήτημα αυτό και μάλιστα σε σχέση με τις τελευταίες εξελίξεις(εφημερίδα) και τα γεγονότα(τακτικές του "χώρου").

Η ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΑ

Πρώτα απ' όλα θα θέλαμε να ξεδιαλύνουμε για άλλη μια φορά τον όρο "Κολλεκτίβα", αφού μέχρι τώρα έχουν διατυπωθεί πολλά ερωτήματα και πολλές παρερμηνείες. Στο πρώτο τεύχος του περιοδικού(Οκτώβρης '83) είχε δηλωθεί πως "Κολλεκτίβα" δεν σημαίνει για μας απαραίτητα έναν κοινοβιακό τρόπο ζωής. Μια Κολλεκτίβα είναι για μας μια ομάδα συγγένειας, μια ομάδα συνοχής που μπορεί να σχηματιστεί όταν κάποιοι άνθρωποι δουν πως δεν έχουν μόνο σαν ενοποιό στοιχείο τους μια συγκεκριμένη θεωρία, αλλά και πως συμφωνούν πάνω στη μέθοδο πάλης. Η Κολλεκτίβα δεν είναι μια κοοπερατίβα, ένα σύνολο ανθρώπων που προσπαθεί στη βάση της πλειοψηφικής αρχής να βγάλει προς τα έξω μια κοινή θέση. Η Κολλεκτίβα λειτουργεί διαλογικά, διαδικαστικά, στη βάση της αναρχικής συναινέσης. Μέσα από τις διαδικασίες λειτουργίας, γνωριμίας και κοινής επεξεργασίας δια-

μορφώνεται ο χαρακτήρας και ο στόχος της ομάδας. Οι Κολλεκτίβες είναι για μας τα μοναδικά ανθρώπινα δημιουργήματα που οφείλουν την ύπαρξή τους αποκλειστικά στην θέληση των ατόμων που τις συνθέτουν και είναι ο μοναδικός θεσμός μέσα στην σημερινή εξουσιαστική καπιταλιστική πραγματικότητα που καθορίζεται από την αυτοσυνείδηση και την αυτοβουλία των μελών της. Δεν είναι δημιούργημα για την συνοχή του εξωτερικού κρατιστικού κόσμου, αλλά αντίθετα ο πυρήνας για το τσάκισμά του. Ορίζεται σαν δημιούργημα αποκλειστικά και μόνο της απελευθερωτικής πάλης του ατόμου μέσα από διαδικασίες συλλογικές που αποβλέπουν στην ανάδειξη του "προσώπου". Είναι το σχολείο του Νέου Διαφωτισμού, η Νέα Συλλογικότητα, η αντι-τάξη με τη δική της επαναστατική συνείδηση και ψυχολογία.

ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Οι παλιότερες αναφορές μας πάνω στη φύση της καπιταλιστικής μάζας, της μάζας που συγκροτείται στη βάση των κοινωνικών προτύπων που κυριαρχούν στον σημερινό κόσμο των εξουσιαστικών αξιών, δεν έχουν χάσει για μας τη σημασία τους. Κι αυτό, γιατί το "μαζικό αντιεξουσιαστικό κίνημα" για το οποίο παλεύουμε εμείς, δεν θα είναι τίποτα άλλο παρά μια ΑΝΤΙΜΑΖΑ. Ένα συλλογικό δηλαδή κίνημα που θα έχει συνείδηση της φύσης και του ρόλου του.

Μια συνείδηση που δεν θα μοιάζει με τον σκύλο του Παβλώφ, που θα αντιδράει δηλαδή αλόγιστα και

ενοχιστικά, αλλά μια συνείδηση καλλιεργημένη, αυτόνομη από τα ερεθίσματα της εξουσιαστικής πραγματικότητας, μια συνείδηση ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ!

Η ανάπτυξη ενός μαζικού(όπως εμείς το εννοούμε) αντιεξουσιαστικού κινήματος σήμερα στο τόπο μας είναι για μας ζωτικής σημασίας. Στο σημείο όμως αυτό θα πρέπει να σταθούμε και να δηλώσουμε πως δεν παλεύουμε για ένα κίνημα από αντιεξουσιαστές που θα ενσωματωθούν στα διάφορα κοινωνικά κινήματα, παραμερίζοντας το πρόβλημα της οικοδόμησης της δικιάς τους ξεχωριστής οργάνωσης. Η Κολλεκτίβα μας παλεύει για ένα Αυτόνομο και Καθολικό αντιεξουσιαστικό κίνημα που θα ενέχει μέσα του όλα τα καταπιεζόμενα στρώματα της κοινωνίας. Παλεύουμε για ένα αναρχικό κίνημα όπου κάθε κοινωνική ομάδα θα αποτελέσει την αντιμάζα ενός και μόνου κινήματος: του Αντιεξουσιαστικού.

Για μας κάθε κοινωνικό κίνημα(ειρηνιστικό, οικολογικό, γυναικείο κλπ.) δεν είναι επαναστατικό αν δεν παλεύει ενάντια στο κράτος και τα αφευκτικά. Κι αν συμβαίνει αυτό, τότε δεν νοείται η "αυτονομία" του, αφού το κυρίαρχο πρόβλημα σήμερα είναι η ΣΥΝΘΕΣΗ του προλεταριάτου και η ΣΥΝΟΛΙΚΗ κριτική της καπιταλιστικής πραγματικότητας. Πρώτος στόχος δεν είναι η επιρροή των κινήματων αυτών, αλλά η συγκρότηση ενός γνήσιου σε σύνθεση αντιεξουσιαστικού-αναρχικού κινήματος ικανού να παρέμβει σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας και να ΑΝΑΤΡΕΨΕΙ την ροή των πραγμάτων.

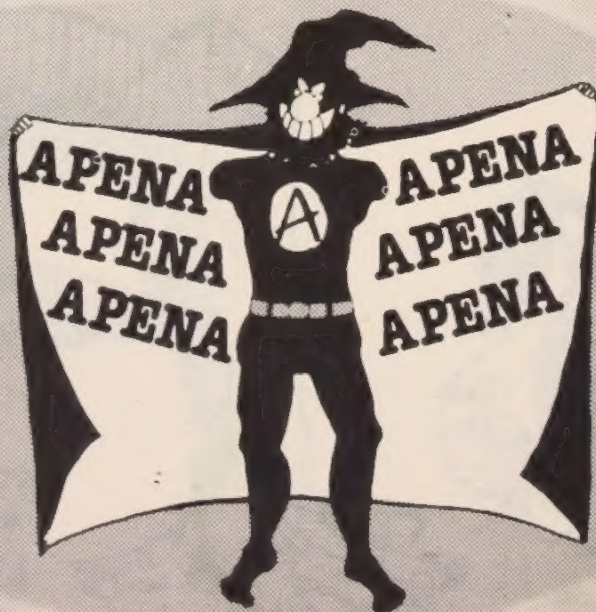
ΤΕΡΜΑ ΣΤ ΤΩΝ Ε

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ

Σήμερα το πρόβλημα της τακτικής δεν μπαίνει στο επίπεδο απλά της θεωρητικής αναζήτησης, αλλά σαν πρόβλημα που η λύση του πρέπει να δοθεί εδώ και τώρα. Οι αναρχικές και αντιεξουσιαστικές ομάδες που δουλεύουν στους διάφορους κοινωνικούς χώρους έχουν ήδη αρχίσει να ανοίγουν ένα δρόμο: είναι ο δρόμος της πληροφόρησης και της προπαγάνδης των ιδεών μας, είναι ο δρόμος της άμεσης δράσης για την επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων. Η περίοδος του ανούσιου "αντάρτικου" του ξεκομμένου από τους ευρύτερους κοινωνικούς χώρους δεν αποτελεί σήμερα κυρίαρχη αντίληψη του χώρου μας.

Παρόλα αυτά, μερικοί δεν εννοούν ακόμη και σήμερα να αντιληφθούν, πως οι τακτικές αυτές-στη σημερινή περίοδο-μας οδηγούν στην απομόνωση και πως η δράση μας σήμερα πρέπει να είναι κύρια προπαγανδιστική και οργανωτική. Οι τακτικές του "χώρου" πρέπει να κεντραριστούν σ' αυτά τα δυο ζητήματα. Η οργανωτική συγκρότηση είναι σίγουρα ένα έργο κοπαστικό, αφού πολλά άτομα του χώρου μας δεν έχουν ακόμα κατασταλαγμένες απόψεις και δεν έχουν συγκεκριμένες θέσεις πάνω σε διάφορα ζητήματα, κάτι που θα 'ταν και ο πυρήνας για να αρχίσουν οι πρώτες συζητήσεις. Το κυρίαρχο πρόβλημα, που παρέμενε πάντα το πρόβλημα της δράσης, παραμέρισε τη θεωρία με αποτέλεσμα ο αναρχικός λόγος να παραμένει ακόμα και σήμερα μωρουδίστικο συλλάβισμα και απρογραμματιστή κίνηση. Πρέπει όλοι να καταλάβουν πως ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ, ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΔΙΧΩΣ ΑΝΑΛΥΣΗ.

Η ΑΡΕΝΑ εκδίδεται σε 7.000 αντίτυπα και διανέμεται σ' όλη την Ελλάδα. Είναι έκδοση της Αντιεξουσιαστικής Κολλεκτίβας ΑΡΕΝΑ, που με τη προσπάθειά της αυτή θέλει να συμβάλλει τόσο στην αντιεξουσιαστική πληροφόρηση, όσο και στην ενεργοποίηση κάθε επαναστατικής, αντικρατικής ιδέας και πρακτικής. Η εφημερίδα είναι ανοιχτή σε κάθε ελευθεριακή ιδέα και θα δημοσιεύει κάθε κείμενο (στη στήλη "Ελευθεριακό Φόρουμ" που σύντομα θα καθιερώσει) που θα κινείται μέσα στον χώρο της αντιεξουσίας.

Η ΑΡΕΝΑ

Μηνιαία εφημερίδα για την αντιεξουσιαστική Θεωρία και Δράση

ΕΚΔΟΤΗΣ, Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Γιώργος Χάμπας, Σανθιάπου 63, 155 61 ΑΘΗΝΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μάνος Σουμπασούκης, Καμινάκη 6,
Κάτω Πατήσια

ΣΥΝΤΑΞΗ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Τηλ. 86.23.506
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΑΓΕΣ, ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:
ΑΡΕΝΑ, Γιώργος Χάμπας, Πόστ Ρεστάντ 155 01,
ΑΘΗΝΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για 12 τεύχη, 500 δρχ., Ενίσχυσης:
1000 δρχ.

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

Ο ΕΥΝΟΓΑΛΟ EDITORIAL

Η ΠΡΟΤΑΣΗ

Η θεωρία, η δράση, η προπαγάνδα, δεν μπορούν βέβαια να μην συμβαδίζουν αφού η σχέση που υπάρχει ανάμεσά τους είναι σχέση αμφίδρομη. Κάθε ένα επηρεάζει και επηρεάζεται από τα υπόλοιπα. Για να μπορέσουν όμως να ΥΠΑΡΞΟΥΝ στην πραγματική και μοναδικά αληθινή διάστασή τους θα πρέπει να ξεκινήσει μια δουλειά πάνω στη συγκρότηση ενός αναρχικού λόγου που θα στηρίζει την δράση και θα δώσει νόημα στην προπαγάνδα.

Για το λόγο αυτό προτείνουμε να οριστούν θέματα που έχουν να κάνουν με την θεώρηση της σύγχρονης ελληνικής πραγματικότητας. Θέματα που θα ξεκαθαρίζουν τις θέσεις μας πάνω σε ζητήματα όπως:

- Α. Η φύση και ο χαρακτήρας του ελληνικού καπιταλισμού.
- Β. Ο ρόλος του κράτους στην ελληνική κοινωνία.
- Γ. Η κοινωνική κρίση και οι συνέπειές της.
- Δ. Η σύνθεση της διευθυντικής τάξης και τα κέντρα της σύγχρονης εξουσίας.
- Ε. Σύγχρονο επαναστατικό υποκείμενο.

Θέματα που θα καθορίσουν τις τακτικές που θα ακολουθούν όπως:

- Α. Ποιά η σημασία της και τι είναι Άμεση Δράση.
- Β. Τρόποι και οργανωτικά σχήματα παρέμβασης.
- Γ. Συντονισμός και συγκρότηση του αντιεξουσιαστικού κινήματος.

Τα θέματα αυτά θα δουλεύουν από τις διάφορες αναρχικές-αντιεξουσιαστικές ομάδες και θα παρουσιαστούν σε μια Πανελλαδική Συνδιάσκεψη, αφού πρώτα φτιαχτεί ένα Συντονιστικό από τις ομάδες που θα συμμετέχουν για την ανταλλαγή πληροφοριών και απόψεων.

Σαν εφημερίδα είμαστε πρόθυμοι να αφιερώσουμε έναν συγκεκριμένο χώρο στις σελίδες μας για μια συζήτηση και έναν διάλογο που μπορεί να ξεκινήσει από τώρα σχετικά με το ζήτημα αυτό.

ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Στο πρώτο φύλλο της εφημερίδας δεν υπήρχε ένα Editorial που να εξηγεί τους λόγους της μετατροπής του περιοδικού σε εφημερίδα. Και αυτό γιατί πιστεύαμε πως ο κόσμος μας το μόνο που έχει γνωρίσει

μέχρι σήμερα είναι ένα στοκ από αναρίθμητα Editorial και τίποτα άλλο. Η άποψη όμως που είχαμε ήταν λανθασμένη. Φαίνεται πως τα Editorial δεν έχουν κουράσει τον αντιεξουσιαστικό "χώρο", αλλά έχουν γίνει μια μόνιμη ανάγκη του. Αντί πολλοί να περιμένουν την εξέλιξη ενός αναρχικού προϊόντος αναζητούν πάντα το στίγμα του, χωρίς να υπολογίζουν στις διαδικασίες εξέλιξής του, που είναι και το μόνο που θα είχε κάποια σημασία. Τέλος πάντων το κείμενο αυτό αποτελεί για μας όχι μόνο ένα Editorial, ένα σήμα, αλλά και μια συγκεκριμένη πρόταση, που, διάολε, δεν έχει ξανακουστεί. Λίγοι μέχρι σήμερα μας αντιμετώπισαν σαν μια ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ!! που αναζητεί κι αυτή το δρόμο της. Μάθανε να είναι βλέπετε ανεκτικοί, μόνο απέναντι σ' αυτούς που δεν αρθρώνουν κάποιο λόγο και όχι με κείνους που προσπαθούν.

Η ΑΡΕΝΑ δεν θέλει να αποκτήσει ένα "αναγνωστικό κοινό" που θα μας διαβάσει ανάμεσα σε ένα ποτήρι ουίσκι και τον νυχτερινό του ύπνο. Ούτε και ένα κοινό που το μόνο που θα το ενδιαφέρει θάναι μια ανούσια κριτική. Γιατί εποικοδομητική κριτική σημαίνει όχι μόνο διατύπωση μιας αντίρρησης αλλά και μιας ΘΕΣΗΣ.

Θέλουμε να πιστεύουμε πως δεν είμαστε κι ούτε θα γίνουμε ποτέ αυτοί που θα λύσουν όλα τα προβλήματα, οι σοφοί που θα αναλύουν αλάνθαστα όλα τα θέματα, που το μάτι τους θάναι το ίδιο το μάτι του κινήματος και η σκέψη τους η καθολική σκέψη του κινήματος. Είμαστε ένα τμήμα του που παλεύει για τη συγκρότησή του. Είμαστε όμως, και το δηλώνουμε προς εχθρούς και "φίλους", ένα ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟ τμήμα που δεν θα σταματήσει ποτέ να παλεύει για τα ιδανικά του, για τα ιδανικά του παγκόσμιου αντιεξουσιαστικού κινήματος, για τα ιδανικά των Εργατικών Συμβουλίων και την Γενικευμένη Αυτοδιεύθυνση, για τον ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ και την ΑΝΑΡΧΙΑ. Και ο δρόμος που διαλέξαμε είναι σίγουρα πρωτόγνωρος και απάτητος για τη χώρα μας, και τα εμπόδια είναι πολλά. Είναι όμως για μας ο μόνος δρόμος που δηλώνει το στίγμα της ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ, ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ.

Σύντροφοι/φισες!!

Ο κόσμος θα γίνει δικός μας μόνο όταν τολμήσουμε να φανταστούμε πως ΜΠΟΡΟΥΜΕ να τον κατακτήσουμε. Και αυτό εμείς το πιστεύαμε ήδη!!!

Πάλη για την υπόθεσή μας εδώ και τώρα!!

Ο δρόμος είναι ανοιχτός! ΤΟΛΜΗΣΤΕ!!!

συντριψτε
κράτος
και
"ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ
84"
αφεντικά!

Η επίσκεψη του φασίστα Λεπέν στην Ελλάδα ήταν μια ακόμη αφορμή για να δείξει το καπιταλιστικό κράτος και η "σοσιαλιστική" κυβέρνηση το πραγματικό τους πρόσωπο:

Ο φασισμός αναπόσπαστο στοιχείο της λειτουργίας της αστικής δημοκρατίας, δεν υπάρχει μόνο στα μυαλά και στις πράξεις μερικών καθαρχών τύπου Λεπέν, ΕΠΕΝ κλπ. Υπάρχει και εμφανίζεται σε κάθε ενέργεια του Κράτους και του Κεφάλαιου ενάντια σ' αυτούς που αμφισβητούν την καθημερινή εξουσία και καταπίεση, ενάντια σ' αυτούς που δεν λένε όλο ναι, αλλά βροντοφωνάζουν ακόμη και με γυμνά χέρια και χαμογελαστά πρόσωπα μπροστά στους ρουφιάνους των ΜΕΑ και τους μισθοφόρους του Κράτους:

Θάνατο στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους, για την κοινωνία της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης και των Εργατικών Συμβουλίων, για τη Ζωή και την Ελευθερία!

Το διήμερο 4,5 Δεκέμβρη 1984 γράφτηκε στο ενεργητικό του επαναστατικού κινήματος της Ελλάδας. Στις 4 Δεκέμβρη, οι πραγματικοί αντιφασίστες (και όχι τα καθήκια των κομματικών γραφείων και της μπουρξουάδικης ιδεολογίας) βροντοφώναξαν στους δρόμους της Αθήνας, πως όσο θα υπάρχει ακόμα και ένας που θα σκέφτεται ελεύθερα και επαναστατικά, το κεφάλαιο, τα αφεντικά, το κράτος και οι μισθοφόροι χαφιέδες του, δεν θα μπορούν να κοιμούνται ήσυχα. Θα υπάρχει κάτι που θα τους ξυπνά, και ας εύχονται να μην είναι μολότωφ!!!

Στις 4 Δεκέμβρη οι αντιφασίστες-αντικρατιστές, οι εχθροί τελικά της καθημερινής φασιστικοποίησης που προωθεί το Κράτος και τα αφεντικά, συγκρούστηκαν με τις "δυνάμεις του νόμου και της τάξης" που προφύλασαν το αηψάκι τους Λεπέν και τα δειλά καθήκια, τους ΕΠΕΝίτες.

Το Κάραβελ έδειχνε την εκόνα μιας κοινωνίας που οι υποδουλωμένοι αντι-στέκονται, αρνούνται, δημιουργούν την δική τους ιστορία απέναντα στα ψέματα των μπουρζουαδικών μέσων ενημέρωσης απέναντα στην υποκρισία της ψευτοφιλελεύθερης δημοκρατίας που περπατάει το δρόμο για τον εκουγχρονισμό του κεφάλαιου.

Και όταν τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ αργότερα επιτέθηκαν σ' αυτούς που είχαν υποχωρήσει στη Νομική, για μια ακόμη φορά φάνηκε πως το κράτος μπορεί να δέχεται τους φασίστες (υποτιθέμενους εχθρούς του) να χωρετούν στο Σύνταγμα και να προπηλακίζουν τους περαστικούς πολίτες, δεν δέχεται όμως με τίποτα, αυτούς που λένε με τα αίματα στο πρόσωπο, αλλά με τη ζωή στα χέρια τους:

ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!!!!

Στις 4 Δεκέμβρη, οι αναφασίστες, ανταμετώπισαν την απροκάλυπτη επίθεση της αστυνομίας που με τα ΜΑΤ οπλισμένα με κράνη, ασπίδες και ρόπαλα, ΜΕΑ με πολιτικά για χτυπούν ύπουλα μέσα στη διαδήλωση, περιπολικά και μοτοσυκλές, νόμισε ότι θα πετύχαινε μια εύκολη νίκη. Όμως η ψυχή και το θάρρος μιας χούφτας ανθρώπων, για μια ακόμη φορά έδειξε πως το μέλλον ανήκει σ' αυτούς που ξέρουν να γελούν, να αγαπούν, να παλεύουν για μια καλύτερη ζωή που ο φασισμός δεν θα υπάρξει κάθε μέρα, σε κάθε βήμα, παντού.

Το κράτος έχασε το παιχνίδι της 4ης Δεκέμβρη, γιατί ο κόσμος δεν πίστεψε στο παραμύθι των "κακών αναρχικών" που τα σπάνε όλα. Η κοινή γνώμη κατάλαβε ποιος πολεμά τον φασισμό έμπρακτα και όχι με φουσκωμένα λόγια και ψευτοπορείες διαμαρτυρίας. Ο λαός αποδοκίμασε τους μισθοφόρους που χτύπαγαν με λύσσα προκειμένου να προφυλάξουν τα πραγματικά αφεντικά τους, που σήμερα μπορεί να φορούν τη μάσκα του σοσιαλισμού αύριο της δεξιάς και πάει λέγοντας.

Όμως η εξουσία δεν είναι τόσο εύκολη όσο πιθανά πιστεύουμε. Στις 5 Δεκέμβρη αποφασίζει να πάρει την εκδίκησή της. Εξαπολύει πογκρόμ ενάντια στους διαδηλωτές που ζητούσαν την απελευθέρωση συλληφθέντων συντρόφων της προηγούμενης μέρας. Στα Εξάρχεια ΜΑΤ και ΜΕΑ χτυπούν αδιάκριτα άλλους μόνο και μόνο γιατί κάθονται στο ΤΣΑΦ, άλλους γιατί έχουν μακρινά μαλλιά, άλλους γιατί δεν είναι ντυμένοι φασιστικά. Έξω από την ΡΗΞΗ επιτίθενται στους συγκεντρωμένους που ανταστέκονται, αλλά τελικά είναι τόσο λίγοι που νασιούνται από τα στίφη των εξαγριωμένων ρουφιάνων. Συλλαμβάνονται 170 άτομα, ενώ την ίδια στιγμή οι φασίστες άνετα και ανενόχλητα προπηλακίζουν και χτυπούν περαστικούς, σπάνε βιτρίνες, βρίζουν και ασχημονούν ενάντια στην αστική δημοκρατία, που με τόση φροντίδα προφυλάσσουν τα "όργανα της τάξης" από τους "αλήτες αναρχικούς".

Στις 5 Δεκέμβρη το ΠΑΣΟΚ έδειξε μια ολοκάθαρα το πραγματικό του πρόσωπο. Έδειξε πως όλη η τρομοκρατία που είχε αρχίσει από τις αρχές του '84 (απέναντα στις εργατικές διεκδικήσεις, τα δικαιώματα των φυλασμένων, το κίνημα ενάντια στο στρατό, τις διεκδικήσεις της νεολαίας) και εντάθηκε πρό-

σφατα με τα πογκρόμ στα Εξάρχεια και το ξύλο στους απεργούς της Μόμπιλ, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η απάντηση του κεφάλαιου και του κράτους, απέναντα στις όλο και αυξανόμενες διεκδικήσεις του ελληνικού προλεταριάτου.

Έδειξε πως η εξουσία θα χρησιμοποιήσει όλα της τα μέσα (προβοκάτορες, ρουφιάνους, κόμματα, εφημερίδες κλπ.) προκειμένου να διαστρεβλώσει την αλήθεια και να υποτάσσει κάθε εστία αντίστασης. Έδειξε πως φοβάται ακόμα και μια αναφασιστική διαδήλωση, μιας και ξέρει πως αντιφασισμός σήμερα δεν είναι τίποτα άλλο παρά η άρνηση μιας πνιγηρής καθημερινότητας.

Ήθελε μια αναφασιστική πορεία μέχρι το Κάραβελ, πιστεύοντας ότι θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα ενδεχόμενα μικροεπεισόδια -κάτι που ήταν σίγουρο- για να αποσπάσει πολιτική υπεραξία και να τα χρησιμοποιήσει για να στηρίξει το

αντιφασιστικό του προσώπιο, ξεπλένοντας έτσι την ντροπή για την άδεια εισόδου που έδωσε στον αρχιφασίστα Λεπέν. Εκείνο που σίγουρα δεν περίμενε ήταν η αγριότητα της επίθεσης των Αναρχικών! και η κατά κράτος ήττα της αστυνομίας μπροστά στο Κάραβελ.

Μια ακόμα έκπληξη γι αυτούς ήταν και η "κατάληψη" της Νομικής, οι σφοδρές συγκρούσεις γύρω από το κτίριο για 4 ώρες και η υποχώρηση πάλι της αστυνομίας μπροστά στην αδυναμία της να διαλύσει τους καταληψίες.

Αυτοί ήταν και οι λόγοι της επίθεσης τις δύο επόμενες μέρες στα Εξάρχεια των ΜΑΤ και ΜΕΑ, όπου επεδίωκαν από τη μια να τρομοκρατήσουν τους αναρχικούς και αριστεριστές κι απ' την άλλη να αποδείξουν στους δεξιούς και κεντρώους ψηφοφόρους τη δυνατότητα του ΠΑΣΟΚ να διασφαλίσει την κοινωνική "γαλήνη" με οποιοδήποτε άμμημα (δεν είναι τυχαίο ότι οι φασιστικές μέθοδοι που εφαρμόσε το κράτος έχουν να γίνουν από το καιρό της δικτατορίας, κι αν...) και να χρησιμοποιήσει τα "κουκιά" τους στην επόμενη εκλογική αναμέτρηση.

Το Κράτος έπρεπε να στηρίξει και θεωρητικά μέσω των μαζικών-αποβλακωτικών μέσων ενημέρωσης τις πράξεις του αυτές. Έτσι ακούσαμε την Τρίτη το βράδυ το ράδιο να λέει ότι οι διαδηλωτές πήγαν στο Κάραβελ πορεία και διαλύθηκαν στη θέα της αστυνομίας, δημιουργώντας επεισόδια στο γυρισμό. Οι εφημερίδες της επόμενης με εξαίρεση ελάχιστες μίλαγαν για καταστροφές που προκάλεσαν φασίστες και αναρχικοί μαζί στη Νομική, καλύπτοντας με τον τρόπο αυτό τους ΕΠΕΝίτες που γυρόφερναν με ρόπαλα στα χέρια στους δρόμους γύρω από το κατεληγμένο κτίριο και χτυπούσαν τον κόσμο που έβγαине. Αυτή τη γελοία εκδοχή έρχονται να υποστηρίξουν και τα γελοία καθήκια και επίδοξα αυριανά μας αφεντικά του Κ.Σ της ΕΦΕΕ, δηλώνοντας ότι στη Νομική και στη πορεία έδρασαν μαζί αναρχικοί και φασίστες.

Έτσι ενώ γράφονται αυτά τα πράγματα 4 σύντροφοι απειλούνται με ισόβια για διασάλευση του πολιτεύματος, ενώ άγνωστη είναι η τύχη των εκατοντάδων συλληφθέντων. Την ίδια στιγμή, ο Λεπέν και οι Έλληνες φασίστες ζητούν απελευθέρωση των χουντικών ψοφιών, δέρνουν τον κόσμο, απειλούν, και

δεν παθαίνουν τίποτα. Οι βασανιστές της ΕΣΑ σιγά-σιγά βγαίνουν από τις φυλάκες, ενώ τη θέση τους παίρνουν οι σύντροφοί μας. Ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός σε όλο του το μεγαλείο!! Από την άλλη οι πορνοφυλλάδες προβοκάτορες και διαστρεβλώνουν, τολμούν να μιλάνε για αντιφασισμό, ενώ το μόνο που κάνουν είναι απ' ενός να παραπλανούν την κοινή γνώμη, και απ' ετέρου να στέλνουν φωτογραφίες στην ασφάλεια.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ:

Το ΠΑΣΟΚ (προσωπείο του κράτους και των αφεντικών) περνάει σε ανοικτή επίθεση ενάντια σε όλους όσους δεν το βουλώνουν, δεν γονατίζουν, δεν γλύφουν τα βρώμικα χέρια της εξουσίας. Οι καιροί είναι δύσκολοι και πρέπει να περιμένουμε και άλλα χειρότερα. Όμως εμείς δεν θα λυγίσουμε, δεν θα το βουλώσουμε, δεν θα τους γλύψουμε: Θα υψώσουμε τις γροθιές μας, τη χαρά μας το πάθος μας για μια ζωή καλύτερη χωρίς αφεντικά και κράτος, και θα δείξουμε στους εκμεταλλευτές πως ότι και να κάνουν τελικά η νίκη θα είναι δική μας.

Γιατί εμείς δεν παλεύουμε για να φυλάξουμε τα κεκτημένα δικαιώματα μιας άθλιας μειονότητας που καταστρέφει και απομυζά την προσωπικότητά μας, αλλά παλεύουμε για μια κοινωνία ελεύθερη, αυτοδιευθυνόμενη, που οι άνθρωποι θα

χαίρονται το πρωί που θα ξυπνάνε, και δεν θα βρίζουν στοιβαγμένοι στα λεωφορεία, καθώς θα πηγαίνουν στις άθλιες δουλειές τους.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ:

ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΟΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΣ ΣΥΜΒΕΙ!! ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΖΗΤΟΥΝ ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΣ ΠΟΥ ΘΑ ΘΑΨΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΕΡΙΤΡΙΓΥΡΙΖΟΥΝ!!! ΑΣ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΤΟ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ!!!

ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΑ ΑΡΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ

Εργαζόμενοι:

Οι σοσιαλιστές διαχειριστές του κεφαλαίου σήκωσαν το δολοφονικό τους χέρι! Οι σύντροφοι του αρχιδολοφόνου Καντάφι, οι συνοδοιπόροι του σοσιαλφασίστα Γιαρουζέλκι ξεγύμνωσαν το συφιλιωμένο πρόσωπο της εξουσίας.

Τα γουρούνια του κράτους, αφήνοντας τους γελοιοποιούς του φασισμού και τους Ευρωπαίους ρατσιστές στο ρόλο του δεξιού φοβήτρου, εξαπέλυσαν τον δικό τους φασισμό, τον φασισμό του κράτους.

Εργαζόμενοι:

Τα γουρούνια του κράτους σήκωσαν το δολοφονικό τους χέρι. Ξαναόπλισαν τα ΜΑΤ. Εξαπέλυσαν πρωτοφανή εκκαθαριστική επιχείρηση ενάντια στο λαό των Εξαρχείων. Πολιόρκησαν και αιχμαλώτισαν εκατοντάδες μέλη ακροαριστερών οργανώσεων και αναρχικούς. Ξυλοκόπησαν και ποδοπάτησαν δεκάδες περαστικούς πολίτες, ανάμεσά τους συνδικαλιστές του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και έγγυες γυναίκες. Επιτέθηκαν σε καφενεία και καφετέριες, έσπασαν καρέκλες και τραπέζια, κατέστρεψαν μηχανές έξω από στέκια νεολαίας.

Είναι οι ίδιοι που σκότωσαν τους συντρόφους μας το '73 και το '80.

Οι ίδιοι που επιτέθηκαν και αιματοκύλησαν επανειλημμένα το λαό της Αθήνας και τους εργαζόμενους.

Τα ίδια οπλισμένα γουρούνια, οι ίδιοι δολοφόνοι, λυσσασμένοι γιατί προχτές δεν μπόρεσαν να προστατέψουν τη φασιστική σύναξη του Κάραβελ. Γιατί δεν μπόρεσαν να διαλύσουν τους διαδηλωτές που ανταπέδωσαν αποτελεσματικά τη βία που δέχτηκαν.

Τα πολιτικά τους αφεντικά, αναγκασμένα εκ των πραγμάτων, κάτω από συνθήκες που μόνο η δημοκρατία μπορεί να επιβάλει στον εαυτό της -να προστατέψει τους φασίστες και να χτυπήσει τους αντιφασίστες- αντικαπιταλιστές-, φαντάζουν τόσο γελοίο στην προσπάθειά τους να πουν ψέματα, να προβοκάουν, να απομονώσουν.

Από τη μια, προστατεύεται ο Λεπέν, οι Ιταλοί νεοφασίστες και τα χουντικά κατακάθια. Από την άλλη, ο Σκουλαρίκης μάς αφαιρεί το μονοπώλιο της αγανάκτησης για την επίσκεψη Λεπέν (!) και μας κατηγορεί για άτυπη συμμαχία με τους φασίστες! Ο Μαγκάκης απειλεί με ισόβια φυλάκιση τους συντρόφους που αιχμαλωτίστηκαν. Ο νόμος 1366/83 (τροποποίηση του νόμου περί εσχάτης προδοσίας), φτιαγμένος για τους φασίστες όπως μας έλεγαν, χρησιμοποιείται για τους αντιφασίστες. Ο ανεκδιήγητος Γεωργακάκης δηλώνει πως επιτέλους εκκαθαρίστηκαν τα Εξάρχεια.

Εργαζόμενοι:

Εμείς που, πάνω από έναν αιώνα, αντιπτεκόμασσε στην εξουσία των βασιλιάδων, των αυτοκρατόρων, των αφεντάδων και του κράτους.

Εμείς που αγωνιστήκαμε στις Κομμουνές του Παρισιού, στη Ρωσική επανάσταση, στις Κολλεκτίβες της Ισπανίας, σ' όλες τις εξεγέρσεις κι επαναστάσεις αυτού του πλανήτη.

Εμείς που αντισταθήκαμε στη γέννηση του φασισμού στη Γερμανία, την Ιταλία και την Ισπανία.

Εμείς που φέραμε τη σύγκρουση του Νοέμβρη '73 στους δρόμους, στις σπασμένες Τράπεζες και τα πυρπολημένα Αστυνομικά Τμήματα.

Εμείς που είχαμε δυο νεκρούς το Νοέμβρη του '80, που κακοποιηθήκαμε, φυλακιστήκαμε και δυσφημιστήκαμε συστηματικά από όλες τις κυβερνήσεις της δεξιάς και την ψευτοαλλαγή.

Εμείς, οι αναρχικοί του αντικαπιταλιστικού κινήματος, αρχίσαμε τον κοινωνικό πόλεμο για να μην τον σταματήσουμε έως ότου η μισθωτή εργασία, το κεφάλαιο και το κράτος εξοντωθούν.

Εργαζόμενοι:

Το δημοκρατικό πολίτευμα δεν απειλείται από λίγες χιλιάδες διαδηλωτές. Καταργείται με τη γενικευμένη αυτοδιεύθυνση των εργατικών συμβουλίων.

Η αναρχία δεν επιβάλλεται βίαια από μια κοινωνική μειοψηφία. Εγκαθιδρύεται ελεύθερα μέσα από τις κολλεκτίβες του αντιεξουσιαστικού σοσιαλισμού.

Δεν αρνιόμαστε τις προθέσεις μας να καταλύσουμε το κράτος και το κεφάλαιο. Δεν είμαστε μόνο εμείς όμως που θα το πραγματοποιήσουμε. Η υπόθεση της αναρχίας είναι στα οπλισμένα χέρια των εκατομμυρίων κολασμένων αυτού του πλανήτη.

- ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΣΘΕΝΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ - Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Αθήνα, 6-12-84

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Σ.Ε.Β.: παντριά ή παλούκωμα!

Όταν ο κοινοβουλευτισμός δεν μπορεί να ικανοποιήσει τις ορέξεις του κεφάλαιου, τότε αυτό αλλάζει κανάλι: Οι αρβύλες γυαλίζουν και τα δίοπτρα των όπλων πιάνουν τον στόχο...

Αν η κινδυνολογία του Μητσοτάκη και τα νέα "φασιστικο-σοσιαλιστικά" ήθη στο στρατό θεωρούνταν απλές ενδείξεις του τι πρόκειται κάποτε να συμβεί, τα λόγια του προέδρου της νόμιμης αυτής σφιγγοφωλιάς των αρχιλιήσταρχων του 20ου αιώνα που αποκαλείται ΣΕΒ, αποκαλύπτουν πια ολοφάνερα τα επικείμενα σχέδια του κεφάλαιου: Η ταξική συνεργασία ή Δικτατορία!

Τα θρασυδείλια αυτά ανθρωπάκια που έχουν καταφέρει με τις "δημοκρατικές" ή "σοσιαλιστικές" τους κυβερνήσεις να αποδείξουν πως η αστική δημοκρατία είναι ο εχθρός του φασισμού και όχι ένα άλλο προσώπιο του καπιταλισμού, θυμίζουν σήμερα ξανά σ' όλους εκείνους που το είχαν εσκεμμένα λησμονήσει πως η "λύση των όπλων" είναι πάντα επίκαιρη!

Ο Πρόεδρος τους Παπαλεξόπουλος, μιλώντας στο Ελληνοβρετανικό Επιμελητήριο, δήλωνε πριν λίγες μέρες: "... η χώρα θα συνεχίσει να ταλαντεύεται από την μια άκρη του φάσματος στην άλλη... έως ότου κάποιες απρόβλεπτες εξελίξεις ή μια νέα πολιτική ηγεσία μας απομακρύνουν από τον ανταγωνισμό και την ανταπάρεση οδηγώντας τη χώρα σε μια σταθερότερη πορεία προόδου και ανάπτυξης."

Για μας η λύση του φασισμού είναι πάντα επίκαιρη όσο υπάρχει καπιταλισμός και όσο το προλεταριάτο θα αντιστέκεται στα σχέδια του κεφάλαιου. Τα κόμματα για μας, όπως ήδη είχαμε πει και παλιότερα, αποτελούν στο σύνολό τους την πλουραλιστική μορφή ενός ενιαίου (μονοπωλιακού) κόμματος —πλουραλιστική στη μέθοδο και τον τρόπο κυριαρχίας πάνω στην κοινωνία, ενιαία σαν φορέας της απόλυτης εξουσίας πάνω στον πληθυσμό!

Ο κοινοβουλευτισμός είναι η άλλη —φιλελεύθερη— όψη του φασισμού. Και αν σήμερα η εξουσία (κυβέρνηση, κόμματα, συνδικάτα κλπ.) συγκαλύπτουν την απειλή του φασισμού, τότε είναι χρέος δικό μας να τονίσουμε πως το φάντασμα του είναι πάντα παρόν και πως η αστική δημοκρατία δεν είναι τίποτα άλλο, παρά το φιλελεύθερο προσώπιο του!

Η συντριβή του φασισμού ισοδυναμεί με συντριβή του κράτους και των ένοπλων τμημάτων του, και την ανακατάστασή τους από την κοινωνία της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης και των Εργατικών Συμβουλίων!

Σύντροφοι/φισσες!

Ο καιρός που τα αφεντικά μίλαγαν για ειρήνη και προετοιμάζαν τον πόλεμο πέρασε. Τώρα παίζουν με ανοιχτά χαρτιά: Μιλάνε κατάμουτρα για πόλεμο!

Προετοιμάστε την προβοκάτσια του προλεταριάτου που δεν είναι άλλη από τον ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ!!!

«στρογγυλή τράπεζα» για τις αυτοκτονίες

Οι στρατοκράτες αποφασισαν να αποκτήσουν "ανθρώπινη συμπεριφορά"...! Έτσι τουλάχιστον παραδέχτηκαν και οι ίδιοι στο Γ' Συνέδριο Ενόπλων Δυνάμεων, την έναρξη του οποίου κήρυξε ο υφυπουργός Υγείας και Πρόνοιας Γιώργης Φλώρος με τις ευλογίες του Ντεγιάννη και του Ανδρέα Παπανδρέου.

Παρότι, όπως τονίζουν, το επίπεδο των αυτοκτονιών είναι σε χαμηλά επίπεδα, η πιο συχνή αιτία θανάτου στο στρατό είναι οι αυτοκτονίες...

Θεωρώντας την πράξη αυτή σαν "αυτοκαταστροφική συμπεριφορά" και θέλοντας οι ψυχίατροι του στρατού να βοηθήσουν τα καμένα παιδιά να ξεπεράσουν τα "ανούσια" προβλήματά τους πρότειναν μεταξύ άλλων να εκπαιδεύονται οι μαθητές των σχολών αξιωματικών στις διαπροσωπικές σχέσεις!

Φαίνεται πως ανακάλυψαν κι οι ίδιοι τώρα τελευταία ότι οι στρατοκράτες δεν ανήκουν στην κατηγορία των —έστω απόλυτα φυσιολογικών— ανθρώπων, και θα πρέπει κι αυτοί να τους γίνονται ειδικά μαθήματα ομιλίας, επικοινωνίας, επεξεργασίας του λόγου και των αντιδράσεων. Ελπίζουμε πως το πείραμα αυτό της ψυχιατρικής θα βοηθήσει πολύ την ανθρωπότητα και την επιστήμη, αν τελικά αποδειχτεί πως υπάρχει δυνατότητα να μετατρέπουμε κι άλλα είδη έμβιων όντων σε κανονικούς ανθρώπους δίχως την επέμβαση της χειρουργικής και του αεμνήστου δόκτωρα Φράνκενσταϊν...!

Φυλακές: ο βραχνάς της «δημοκρατίας»

Ενώ γράφεται αυτό το κείμενο, για μια ακόμη φορά τους τελευταίους μήνες, οι φυλακισμένοι στον Κορυδαλλό έχουν εξεγερθεί. Αφορμή αυτή τη φορά ήταν η αποφυλάκιση του ακροδεξιού βασιλόφρονα ηθοποιού και δημοτικού σύμβουλου Γκιωνάκη, που ήταν μέσα κατηγορούμενος για απόπειρα φόνου. Αιτία όμως ήταν η συνεχιζόμενη κατάπιση των φυλακισμένων από τους δεσμοφύλακες και την διεύθυνση των φυλακών, οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης, η δυσκολία επαφής των κρατουμένων με τον έξω κόσμο (συγγενείς, φίλοι κλπ) και γενικά όλα αυτά που το κράτος φροντίζει να διατηρεί, ενάντια σε "ποινικά δώδεκα ανθρώπους" τους οποίους τελικά το ίδιο με τη συνεχιζόμενη εκμετάλλευσή του δημιουργεί.

Οι συνεχείς εξεγέρσεις των φυλακισμένων από το καλοκαίρι, τόσο στις φυλακές του Γεντί-Κουλέ στην Θεσσαλονίκη, όσο και στον Κορυδαλλό, ανάγκασαν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης να στραφούν προς αυτούς, και το κράτος μέσω του υπουργού Δικαιοσύνης Μαγκάκη, να υποσχεθεί ότι θα βελτιώσει την κατάσταση (όπως πχ με το κλείσιμο

του Γεντί-Κουλέ). Οι κρατούμενοι κατάλαβαν καλά πως μπορούν να επιβιώσουν, απέναντι στην ωμή βία των δεσμοφυλάκων και σ'ολόκληρο το σύστημα αντιμετώπισής τους σαν κοινωνικά παράσιτα που πρέπει να πληρώσουν για τις "αντικοινωνικές" τους πράξεις, μόνο με την αυτοοργάνωση και την αυτοάμυνά τους.

Αναμένοντας και τις νέες εξελίξεις κλείνουμε την σύντομη αναφορά μας με ένα πολύ σύντομο απόσπασμα από το αυτοβιογραφικό βιβλίο του Σάντε Νοταρνικόλα "Η αδύνατη απόδραση".

"Κατ'αρχήν δηλώνω ειλικρινά πως δεν με πειράζει ούτε η φυλακή ούτε η ποινή στην οποία θα με καταδικάσετε ούτε η περιγραφή που δόθηκε για μένα σ' αυτό το χώρο και οπουδήποτε αλλού. Όλα αυτά καθρεφτίζουν τον τρόπο σκέψης και απονομής δικαιοσύνης που χαρακτηρίζει την νοστοροπία της κυρίαρχης τάξης. Αυτή με θεωρεί εχθρό της και δεν είναι δυνατόν να μου αποδώσει δικαιο-

σύνη ούτε να δείξει κατανόηση, που άλλωστε δεν τη ζητώ. Αυτή με χτυπάει αποδίδοντάς μου εκείνη την εγκληματικότητα, βία και την αληθινή που είναι ακριβώς δική της χαρακτηριστικά. Με παρουσιάζει σαν την προσωποποίηση του κακού, ενώ τα γεγονότα που δικάζετε σήμερα, τον άνθρωπο που ήμουν κάποτε εγώ, δεν είναι τίποτα άλλο παρά προϊόν αυτής της διεφθαρμένης και μοχθηρής αστικής κοινωνίας, αυτής της κοινωνίας που βάζει μπροστά στους φτωχούς μονάχα μια εναλλακτική λύση (και μερικές φορές ούτε καν αυτή): ή την εκμετάλλευση ή την φυλακή. Αν εγώ είμαι ένας εγκληματίας, και το αρνούμαι κατηγορηματικά, είμαι ακριβώς τέτοιος που με κάνατε. Η εγκληματικότητα είναι δική υποθεση. Παράγεται και αναπαράγεται αδιάκοπα, αναπόφευκτα και συνειδητά από την ταξική κοινωνία προς συμφέρον της κυρίαρχης τάξης".

Όταν το κράτος γίνεται αστακός, τότε ο φούρνος της επανάστασης ΑΝΑΨΕ!

Όσοι πίστεψαν ότι η επιχείρηση Αρετή δεν ήταν η αρχή ενός πογκρόμ γελάστηκαν. Όσοι πιστεύουν πως το προλεταριάτο παραμένει απαθές είναι αόματοι. Όσοι πιστεύουν πως ο ταξικός πόλεμος ισοδυναμεί με τον πόλεμο των άστρων είναι νυσταλέοι!

Ο μήνας Νοέμβρης ήταν σίγουρα ένας μήνας θερμός. Έξαρση της αστυνομοκρατίας, εξεγέρσεις στις φυλακές, έκτακτα μέτρα ασφαλείας στα δημόσια κτίρια, κατάθεση αστυνομικών ταυτοτήτων και κάρτες εισόδου, συλλήψεις και έρευνες, τα ένοπλα σώματα του κράτους στους δρόμους...

Ο φόβος της Αλ Φατάχ οδήγησε στις 5.11.84 να παρθούν έκτακτα μέτρα ασφαλείας στις εγκαταστάσεις του ΟΤΕ, αλλά και γενικότερα σε κτίρια όπου στεγάζονται υπηρεσίες "ζωτικής σημασίας": Το υπεραστικό τηλεφωνικό κέντρο στη Πατησίων και οι εγκαταστάσεις στη Γ' Σεπτεμβρίου, τα γραφεία της διοίκησης του οργανισμού στην οδό Σταδίου, το μηχανογραφικό κέντρο στη Πειραιώς και πάει λέγοντας... Τόσο οι επισκέπτες όσο και οι υπάλληλοι θα εφραδιάζονται, αφού καταθέτουν τις ταυτότητές τους, με ειδικές κάρτες εισόδου. Ο διοικητής του ΟΤΕ Μακρόπουλος διευκρινίζει: Δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση για μέτρα αστυνόμευσης, αλλά για μια προσπάθεια να εξασφαλιστούν η παρουσία και η ομαλή λειτουργία του οργανισμού...

Δημόσια κτίρια και ξένες πρεσβείες φρουρούνται με αυστηρά μέτρα ασφαλείας: Το κτίριο της διπλωματικής αποστολής του Ισραήλ, η αμερικανική πρεσβεία, η ινδική, η τούρκικη, το σπίτι του αμερικάνου πρέσβυ, του επικεφαλής της ισραηλινής αποστολής και πάει λέγοντας...

Έκτακτα μέτρα ασφαλείας στις ΕΡΤ, στα υπουργεία και στις διάφορες κρατικές υπηρεσίες...

Ένοπλοι υπάλληλοι του κράτους με τα αυτόματα στα χέρια βολεύονται τις νύχτες σε Αθήνα και προάστεια...

Ανώτατος αξιωματικός των υπηρεσιών ασφαλείας δηλώνει: Πληροφορίες για τρομοκρατική δράση στην Ελλάδα φθάνουν καθημερινά. Κάτι όμως συγκεκριμένο δεν έχει υπάρξει μέχρι στιγμής...

24-11-84. Το κράτος υποκτάει άλλοθι. Πέντε βόμβες σκάνε στην Αθήνα. Το σενάριο ολοκληρώνεται. Η εξουσία φροντίζει πριν από σας για σας. Πόλεμος ανάμεσα στους μνηστήρες της εξουσίας: Το ερώτημα κρίνεται "αφελές" θα σκεφτούν μερικοί...

Μιας και οι τύποι που "ανοίγουν" τις χειροβομβίδες με τα γυμνά τους δόντια είναι αδύνατον να αποκαλυφθούν, ο φακός δείχνει τέλος και συνεχίζει:

Το αποτέλεσμα: "Λυσσασμένοι ανατροπείς" συλλαμβάνονται από πάνοπλους μισθοφόρους του κράτους ενώ κοιμούνται με τα σώβρακα. Το κράτος ανησυχεί: Μπορούν να κοιμούνται ήσυχα...

Νεαρός "λυσσασμένος" δηλώνει ανάμεσα σε χασμουρητό και ξετσίπλισμα των ματιών: Σας περίμενα... Εξετάζεται το ενδεχόμενο της ονειρικής σύνδεσης...

Οι εισαγγελείς αρνούνται τις συλλήψεις: Μα πρόκειται για τρέλα.. Μισθοφόροι του κράτους ζητούν συνγνώμη από το σύντροφο Θ. Πισίμηση γιατί κατά λάθος τον αναστάψαν το σπίτι. Η ευγένεια είναι το παν...

Κι ο επίλογος: Αφιερωμένο σ' όλους εκείνους ειδικά τους "απογοητευμένους" που τα μάτια τους όχι μόνο δεν βλέπουν τη μύτη τους αλλά είναι διαρκώς αντεστραμμένα: βλέπουν μόνο τη μίζερια του ανεγκέφαλου εγκέφαλου τους!

Ευσεβείς κύριοι και κυρίες: Πάρτε το χαμπάρι: Αν πιστεύετε πως το σήμερα δεν είναι πια το "επαναστατικό" χτες, τότε αύριο θα θεωρείται το σήμερα μια ακόμη χαμένη ευκαιρία. Κρυφτείτε στα γραφεία και στα βιβλία σας. Οι σφαίρες τρυπάνε μόνο τα σώματα εκείνων που ζουν!!

Στείλτε μας τα δικά σας σχόλια, τις μικρές ειδήσεις που μπορείτε να θεωρήσετε εσείς ενδιαφέρουσες, παρουσιάστε τις ομάδες και τις κινήσεις σας...

ΝΕΚΡΟΦΙΛΙΑ ΤΕΛΟΣ καλή είναι η παρέα σου αλλά βρωμάν τα πόδια σου

Για άλλη μια φορά επαναλήφθηκε η ίδια κατάσταση.

Τα κόμματα συντηρούν τους μύθους του και οι "αναρχικοί" παίζουν πατά το ρόλο τους. Βοηθούν την άρχουσα τάξη να γεμίζει τις φυλάδες της με εικόνες από τα έκτροπα των "κακών" και παράλληλα να περνάει στα ψηλά την πλήξη και την μονοτονία των εκδηλώσεων για το πολυτεχνείο.

Τι προσπαθούμε να αποδείξουμε με τη συμμετοχή μας;

"Οι αναρχικοί πρωτοστάτησαν στα γεγονότα του πολυτεχνείου 73 τα συνθήματα " κάτω το κράτος" κλπ όντως γράφτηκαν, τα κόμματα έθωπσαν την εξέγερση κλπ".

Δηλαδή ζητάμε από την άρχουσα τάξη "εύφημη μνεία" για ηρωικά κατορθώματα. Ζητάμε και μες μερίδα από την πίττα ενδόξων και ηρωικών καταστάσεων.

Δεν έχουμε συνειδητοποιήσει πως όσο υπάρχει κρατική εξουσία η οποία δράση μας θα σβήνει στις κατοπινές μνήμες, θα είμαστε οι προβάτορες η άλλη εκδοχή της κοινωνίας στη λογική του καλού και του κακού.

Δεν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι έχουν περάσει 11 χρόνια από την εξέγερση και ακόμα πιπιλάμε τα ίδια. (Οι άλλοι τουλάχιστον το κάνουν συνειδητά για "άγρα" προβάτων εμείς γιατί).

Σε κάθε γιορτασμό μαζεύομαστε στα Προπύλαια με τα χρωματιστά φουλάκια μας και την ξεχειλή επαναστατικότητα μας και δίνουμε μια γραφικότητα στο γιορτασμό. Προοπτική καμία. Μόνο καμία σπασμένη βιτρίνα, κανένα συνθηματάκι, τσμποκάς με τους κνίτες, και μετά συζήτηση για την επόμενη χρονιά.

Ας τους αφήσουμε να φουσκώσουν τους μύθους του.Θα

σκάσουν και θα τους πλακώσουν.

Κάποτε πρέπει να τους ανατρέψουμε λίγο το σκηνικό. Τους χαρίζουμε την αντιδικτατορική τους δράση, την αστική τους δημοκρατία, την ανία των προβατοποιημένων πορειών στην αμερικανική πρεσβεία.

Τους χαρίζουμε την πανσπουδαστική Νο 8, τις καταθέσεις στεφάνων, την πύλη του πολυτεχνείου, την εικόνα με τα τάνκς, την εθνική ενότητα και ομοψυχία.

Να ασχοληθούμε και με καμιά άλλη δουλειά. Να μην κατέβουμε στην πορεία, να μην σπάσουμε βιτρίνες, να μην πούμε τους μπάτσους "γουρούνια" (αλήθεια τι φταίνει αυτά τα συμπαθή ζώα). Υπάρχουν πολλοί τομείς να διοχετεύσουμε την ενεργητικότητά μας.

ΚΑΘΕ ΠΤΩΜΑ ΣΤΟ ΤΑΦΟ ΤΟΥ.

Ας τελειώνουμε μια για πάντα με το θέμα "Πολυτεχνείο".

Να αφήσουμε την μεταφυσική αντίληψη "το πολυτεχνείο ζει". Είναι ψέματα. Το πτώμα του βρίσκεται στα κομματικά τους γραφεία. Η βρωμία του ανυπόφορη.

Δεν χρειαζόμαστε σύμβολα. Ακόμη κι αυτό "ο Νοέμβρης ζει και μας οδηγεί" μου δίνει στα νεύρα. Εγώ αντιπαθώ το Νοέμβρη και τις βροχές του. Τη βρισκω με τον Απρίλη και τις λιακάδες του.

ΓΙ ΑΥΤΟ ΠΡΟΤΕΙΝΩ.

Μια μέρα "κατά προτίμηση μελαγχολική" να κάνουμε σε στενό κύκλο την κηδεία του πολυτεχνείου. Αρκετά το ταλαιπωρήσαν οι νεκροφιλίες κάθε είδους.

Του χρόνου στις 17 Νοέμβρη να στείλουμε στεφάνι για μνημόσυνο, και να κερδάσουμε καφέ και κονιάκ στο καφενείο της γειτονιάς (παζιμαδάκια τέλος).

Νοέμβρη". Ο κόσμος ησυχάζει, η παράσταση αρχίζει... συνοδεία στρατιωτικών εμβατηρίων.

Ακολουθεί τραγούδι χορός. Και το χάμπενγκ τελειώνει με τους "Αμερικανούς κομάντος" να φωνάζουν "Έξω οι βάσεις και οι Αμερικάνοι".

Ο κόσμος που ξαφνικά είχε παγώσει, ηούχασε και τράβηξε για τις δουλειές του. Όχι δεν ήταν αμερικάνκος στρατός που έκανε τα συνήθη γυμνάσια στο συμμαχικό έδαφος. Επρόκειτο προφανώς για Σοβιετικούς πράκτορες, που κάτω από τις διαταγές της ΚΑ, ΓΚΕ, ΜΠΕ, διοργάνωναν αντάρτικο.

Η συμμετοχή ΚΝΙΤΩΝ από το απελευθερωμένο σοβιετικό έδαφος του Περισσού επιβεβαιώνει την επιχείρηση, η ελευθερία επιτέλους πλησίαζε...

Θωριακών κ.τ.λ.π. (Διαλέγετε και παίρνετε). Η θολούρα και η αγανάκτηση του κόσμου επεκτείνεται και ο φούλος κύκλος συνεχίζεται.

Αυτά ως προς τη μορφή της πορείας. Όσον αφορά το περιεχόμενό της είναι καιρός να αναρωτηθούμε ποιους σκοπούς εξυπηρετεί μια πορεία σήμερα. Υποτίθεται ότι κάνουμε την πορεία για να δηλώσουμε στον κόσμο την παρουσία μας, ώστε να μη νομίζει ότι όλα κυλάνε ήσυχα και ωραία, ότι τέλος πάντως υπάρχουν κάποιοι που ζουν και αντιδρούν. Αλλά κατά πόσο ισχύει αυτό, την στιγμή που οι περισσότεροι μετά την εκπλήρωση του "Επαναστατικού" τους καθήκοντος εμφανίζονται ένα χρόνο μετά για να τα ξανσπάσουν. Αυτή η κατάσταση βέβαια δεν είναι τυχαία και έρχεται σαν αποτέλεσμα της τελμάτωσης και της μιζέριας στην οποία βρίσκεται ο χώρος τον τελευταίο καιρό.

Αυτά, σημαίνουν ότι υιοθετούμε την άποψη πως δεν πρέπει να γίνεται μια πορεία; ΟΧΙ, ΦΥΣΙΚΑ ΟΧΙ!!! Δεν έχουμε τίποτα εναντίον μιας πορείας. Από τη στιγμή όμως που παραδεχόμαστε ότι οι δυνατότητές μας είναι περιορισμένες, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να οργανώνουμε τις πορείες μας με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούμε να τις ελέγχουμε. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο από την συντονισμένη δράση και συνεργασία των ομάδων που βρίσκονται διάσπαρτες στις γειτονιές.

Απέναντι στην ύπουλη και οργανωμένη προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ να ενοσωματώσει και να αφομοιώσει κάθε τι ξένο και εχθρικό προς αυτό, κάθε τι που δεν εννοεί να συμμορφωθεί με το "Σοσιαλιστικό" παράδεισο. Οι αμφιβόλου ποιότητας συναισθηματικές εκρήξεις μας δεν επαρκούν.

Στο οργανωμένο ψέμα και πόλεμο του κράτους το μόνο που μπορούμε να αντιτάξουμε είναι την δικιά μας ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ.

Μονάχα τότε η δουλειά μας θα αποκτήσει συνέχεια και ίσως φέρει ικανοποιητικά αποτελέσματα, κάτι που περιττό να το τονίσουμε καταστρέφεται από μια πορεία βίαια, που όχι μόνο δεν μας οδηγεί πουθενά αλλά κάνει και τον κόσμο της γειτονιάς, που έχουμε πλησιάσει, να τραβιέται πίσω φοβισμένος-αγανακτισμένος.

Ειρηνιστές δεν είμαστε και πιστεύουμε ότι στη βία της εξουσίας πρέπει να αντιπαραθέσουμε τη δικιά μας βία. Όμως αυτή να μην είναι τυφλή, να μην προέρχεται μονάχα από μια ενστικτώδη, εκτονωτική διάθεση, γιατί ας μη γελιόμαστε, η βία αυτή δεν έχει τίποτα να κάνει με την γενικευμένη επαναστατική βία που είναι συνειδητοποιημένη και όπου το συναίσθημα κυριαρχεί.

ΠΡΟΣΟΧΗ Ο ΚΑΚΟΣ ΛΥΚΟΣ ΠΑΡΑΦΥΛΛΕΙ (έχουμε πικρή πείρα)

Ομάδα Κόκκινων Αναρχικών "Η ΜΑΥΡΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ"

Mobil: μερικές απαραίτητες σκέψεις

Τα γεγονότα της Μόμπιλ είναι λίγο πολύ γνωστά. Ο αστικός τύπος μπροστά στην μαχητικότητα των απεργών δεν μπορούσε να κρύψει την αλήθεια όπως τόσες άλλες φορές έκανε στο παρελθόν(και θα κάνει στο μέλλον όταν μπορεί). Όμως εμείς θα θέλαμε να σας πούμε μερικές μας σκέψεις σχετικά μ'αυτή την απεργία και από και πέρα ο καθένας ας βγάλει τα συμπεράσματά του.

(α)Η απεργία της Μόμπιλ όπως και άλλες παρόμοιες πρόσφατα προφανώς υποκινούνται από το ΚΚΕ, για τους σκοπούς της σταλινικής ηγεσίας του. Δηλαδή μπροστά στην αναμφισβήτητη πίεση της βάσης για καλύτερες συνθήκες δουλειάς, σταμάτημα των απολύσεων, καλύτερα μεροκάματα, οι σταλινικοί φροντίζουν με απεργίες εκτόνωσης να κρατούν τη κατάσταση στα μέτρα τους. Αυτό φάνηκε και στη Μόμπιλ, όπου η ομοσπονδία ήθελε να ρίξει το βάρος της πανελλαδικής απεργίας στην Αττική, και με δικαιολογίες του τύπου δεν προλάβαμε να πληροφορηθούμε τα επαρκή εργατικά κέντρα, να εμποδίσει μια πραγματικά πανελλαδική απεργία στον κλάδο των πετρελαιοειδών που θα συσπειρωνε όλους τους εργαζόμενους. Έπειτα η γκρούπ 4 υπάρχει και σε άλλες επιχειρήσεις με την υπογραφή της ομοσπονδίας (από το καλοκαίρι του 1983). Γιατί τώρα η ομοσπονδία πετρελαίου "ανακάλυψε" το πρόβλημα; Μήπως γιατί οξύνονται οι κοινωνικές πιέσεις, και κάπου τα συνδικάτα θυμούνται τον κύριο λόγο ύπαρξής τους στην καπιταλιστική κοινωνία, δηλαδή το σπάσιμο και το καναλιζάρισμα κάθε εργατικής διεκδίκησης μέσα στα αστικά πλαίσια;

(β)Στη συγκέντρωση του κλάδου των εργαζομένων στα πετρέλαια στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά, παραβρέθηκαν γύρω στα 200 άτομα από τα 4000 περίπου που περιλαμβάνει ο κλάδος. Από την άλλη, η απεργία στις εγκαταστάσεις της Μόμπιλ αλλά και η πανελλαδική είχαν απόλυτη επιτυχία. Γιατί λοιπόν οι εργάτες (πλην ελαχίστων) δεν πήγαν σε μια συγκέντρωση που υποτίθεται ότι τους αφορούσε άμεσα; Μήπως

γιατί έχουν αρχίσει να βαριούνται τους συνδικαλιστές τους, που όλο λένε λένε και τίποτα δεν κάνουν, και προτιμούν να παλεύουν στους χώρους δουλειάς άμεσα, ενάντια στους μπάτσους(κρατικούς και ιδιωτικούς), πέφτοντας ακόμη και μπροστά στις ρόδες των βυτιοφόρων για να τα εμποδίσουν να προχωρήσουν; Μήπως τελικά, σε σύνδεση με τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης περνάμε σε μια φάση όπου η εργατική βάση απαιτεί ολοένα και πιο πιεστικά, και οι συνδικαλιστές(όργανα τελικά της καπιταλιστικής εξουσίας μαζί με τους διευθυντές, τους εργοδηγούς, τους μπάτσους της γκρούπ 4) δύσκολα τα φέρνουν βόλτα;

(γ)Είπαμε ότι ο αστικός τύπος αναγκάστηκε να γράψει για τα γεγονότα. Από την άλλη όμως τα παρουσίασε όπως ήθελε (δεν ήταν δυνατόν να γίνει και διαφορετικά). Μέχρι και ο Χαρδαβελάς έγραψε άρθρο για το γκρούπ 4 στα ΝΕΑ. Ας μη ξεχνάμε ότι η κυβέρνηση είναι σοσιαλιστική. Όμως γιατί ο αστικός τύπος δεν έγραψε τίποτα για το πως τελείωσε η απεργία; Γιατί τις φωτογραφίες σύγκρουσης των απεργών με την αστυνομία διαδέχθηκε η σωπή; Μήπως γιατί και δω λειτούργησε για μια ακόμα φορά εκείνος ο αστικός μηχανισμός που θέλει τις εφημερίδες να "πληροφορούν", αλλά ποτέ να αιτιολογούν ή να ερμηνεύουν ουσιαστικά τις εργατικές διεκδικήσεις και συγκρούσεις με τα όργανα καταστολής κύρια στους χώρους δουλειάς;

Για μας η απεργία της Μόμπιλ ήταν ένα ακόμα παράδειγμα της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού σε επίπεδο θεσμών. Πιστεύοντας ότι υποβόσκει μια κρίση που κανείς δεν θα μπορεί να την καναλιζάρει τόσο εύκολα όσο στο παρελθόν, συνιστούμε στους αστούς δημοσιογράφους και τους πολυμήνους συνδικαλιστές να προσέχουν πολύ τι λένε και τι γράφουν γιατί άμα ξεσπάσει η κρίση οι πρώτοι που θα μείνουν άνεργοι θα είναι αυτοί. Απλούστατα, γιατί απέτυχαν να παίξουν το γαμήλιό, ύπουλο ρόλο τους που όλο και πιο πολύ αντιλαμβάνονται οι εκμεταλλευόμενοι.

Θα έχουμε τώρα και υπουργείο ανένταχτων;

Το ΠΑΣΟΚ βλέποντας πως σιγά-σιγά χάνει το κύρος του στα κοινωνικά στρώματα που το έφεραν παντοδύναμο στην εξουσία το 1981, σκορπίζεται διάφορα κόλπα που θα κάνουν αυτή τη διαδρομή όσο γίνεται μικρότερη. Έτσι πρόσφατα ανακάλυψε την δημιουργία σχηματισμών όπου θα ενταχθούν ανένταχτοι της Ευρύτερης Αριστεράς οι οποίοι να μην στέκουν κριτικά απέναντι στο ΠΑΣΟΚ, αλλά από την άλλη στηρίζουν την όλη προσπάθεια του "σοσιαλιστικού μετασχηματισμού".

Οι ανένταχτοι υπάρχουν-η αστική ιδεολογία του ρεφορμισμού και της σταδιακής αλλαγής απ'τα μέσα κυριαρχεί- στο Υπουργείο Νέας Γενιάς υπάρχουν ήδη αρκετοί από τη γενιά των ανένταχτων, που παλεύουν για την αλλαγή και τον σοσιαλισμό, αλλά από μια μην πετύχει και αυτή η προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ;

Άλλωστε υπάρχει και η λύση να φταχτεί και ένα υπουργείο ανένταχτων που με ένα κατάλληλο επικεφαλής (αναζητήστε τον στους αρθρογράφους των Τετραδίων, των Αντιθέσεων ή ακόμη και στον Σχολιαστή) θα συσπειρώσει όλους τους μαρξίσιους "άνεργους" που να μην συνομιλούν γενικά την εξουσία, αλλά και μια μοιροποίηση στο Δημόσιο λύνει σήμερα πολλά προβλήματα.

ΠΟΙΑ Η ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ;

Διαβάζουμε στην Ελευθεροτυπία της 15ης Νοέμβρη με το χαρακτηριστικό τίτλο ΧΟΥΛΙΓΚΑΝΣ ΜΕΣΑ ΜΕ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΗ, μεταξύ των άλλων τα εξής:

Ένας αστυνομικός θα αντιστοιχεί προς 10 περίπου χούλιγκανς την Κυριακή στην Καλογρέζα, κατά τη διάρκεια του μεγάλου ντέρμπυ Ολυμπιακού - Παναθηναϊκού. Στο μέτρο αυτό κατέληξε η Αστυνομία, προκειμένου να μην επαναληφθούν τα έκτροπα, που σημειώθηκαν πρόσφατα στον ίδιο χώρο, στον τελικό του Κυπέλλου Ελλάδας, μεταξύ ΑΕΚ-ΠΑΟΚ (2-0).

Οι συγκεκριμένοι αστυφύλακες θα φορούν πολιτικά, θα

βρίσκονται διασκορπισμένοι μέσα στους πυρήνες των φανατικών και θα υποδεικνύουν με νοήματα στους "εν στολή" συναδέλφους τους κάθε ταραξία, ο οποίος σε πρώτη θα δέχεται συστάσεις και (σε περίπτωση υποτροπής) θα συλλαμβάνεται.

Οι χούλιγκανς θα "τσεκάρωνται" από ακαρνά, αφού κατά κανόνα παγαίνουν ομαδικά στο γήπεδο. Εκεί ειδική ομάδα αστυφυλάκων θα σχηματίζει γύρω τους κλοιό και θα τους συνοδεύει μέχρι την εξέδρα. Με τον ίδιο τρόπο θα γίνει και η αποχώρηση των "ζωηρών" φιλάθλων.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θαυμάστης της αυτοδιαχείρισης του

Γιανουζέλοκι είναι, φυσικά να φημίζεται για τα σοσιαλιστικά της μέτρα. Κλειός λοιπόν γύρω απ' τις μάζες μην της ξεφύγουν, πράσινη καθοδήγηση, μπλέ αστυνομία και κόκκινη ενθάρρυνση από φιλοσοβιετικούς κοινωνιολόγους. Νέα συστήματα και πολύ χρώμα που ξεπερνάν την επόρατη Δεξιά στις μεθόδους αλλά και στην εμβέλεια.

Η καλή εφημερίδα βέβαια σταματάει στα νοήματα και τις (δύο) υποδείξεις, δεν διευκρινίζει τη φυσική συνέχεια μετά τη δεύτερη, ότι το κράτος δηλαδή σε περίπτωση μη συμμόρφωσης μετατρέπεται σε χούλιγκαν, δαγκώνει, κλωτσάει, σπάει, κεφάλια εξυπηρετώντας παράλληλα τους πολίτες με μαζικές μεταφορές.

Πόσες κλούβες άραγε, ανά πόσους σ' αυτό το μάτς;

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

Σύντροφοι, με αφορμή τα μικροεπεισόδια που έγιναν τελευταία στην πορεία του πολυτεχνείου θεωρούμε απαραίτητο να κάνουμε μερικές διαπιστώσεις που αφορούν τη συμπεριφορά του χώρου μας στις πορείες και τη νοοτροπία που επικρατεί γενικότερα.

Στη συγκεκριμένη πορεία είδαμε για μια ακόμα φορά έναν κόσμο να πηγαίνει μελαγχωμένος, μην ξέροντας αν θα γίνει η πορεία ή ποια θα είναι ο χαρακτήρας και ο στόχος της.

Γεγονός είναι ότι κάθε φορά η κατάληξη μιας πορείας, είναι το σπάσιμο των βιτρινών, ο πανικός που έρχεται αναπόφευκτα και μερικές συλλήψεις. Ακολουθεί βέβαια σαν επιτέλεση του επαναστατικού μας συναισθήματος, το καθιερωμένο πια "Κίνημα Συμπαράστασης". Φυσικά ο αστικός τύπος αρχίζει να ξερνάει πάλη τα σκατά περί πάνκ, κουκουλοφόρων, περι-

θωριακών κ.τ.λ.π. (Διαλέγετε και παίρνετε). Η θολούρα και η αγανάκτηση του κόσμου επεκτείνεται και ο φούλος κύκλος συνεχίζεται.

Αυτά ως προς τη μορφή της πορείας. Όσον αφορά το περιεχόμενό της είναι καιρός να αναρωτηθούμε ποιους σκοπούς εξυπηρετεί μια πορεία σήμερα. Υποτίθεται ότι κάνουμε την πορεία για να δηλώσουμε στον κόσμο την παρουσία μας, ώστε να μη νομίζει ότι όλα κυλάνε ήσυχα και ωραία, ότι τέλος πάντως υπάρχουν κάποιοι που ζουν και αντιδρούν. Αλλά κατά πόσο ισχύει αυτό, την στιγμή που οι περισσότεροι μετά την εκπλήρωση του "Επαναστατικού" τους καθήκοντος εμφανίζονται ένα χρόνο μετά για να τα ξανσπάσουν. Αυτή η κατάσταση βέβαια δεν είναι τυχαία και έρχεται σαν αποτέλεσμα της τελμάτωσης και της μιζέριας στην οποία βρίσκεται ο χώρος τον τελευταίο καιρό.

Αυτά, σημαίνουν ότι υιοθετούμε την άποψη πως δεν πρέπει να γίνεται μια πορεία; ΟΧΙ, ΦΥΣΙΚΑ ΟΧΙ!!! Δεν έχουμε τίποτα εναντίον μιας πορείας. Από τη στιγμή όμως που παραδεχόμαστε ότι οι δυνατότητές μας είναι περιορισμένες, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να οργανώνουμε τις πορείες μας με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούμε να τις ελέγχουμε. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο από την συντονισμένη δράση και συνεργασία των ομάδων που βρίσκονται διάσπαρτες στις γειτονιές.

Απέναντι στην ύπουλη και οργανωμένη προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ να ενοσωματώσει και να αφομοιώσει κάθε τι ξένο και εχθρικό προς αυτό, κάθε τι που δεν εννοεί να συμμορφωθεί με το "Σοσιαλιστικό" παράδεισο. Οι αμφιβόλου ποιότητας συναισθηματικές εκρήξεις μας δεν επαρκούν.

Στο οργανωμένο ψέμα και πόλεμο του κράτους το μόνο που μπορούμε να αντιτάξουμε είναι την δικιά μας ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ.

Μονάχα τότε η δουλειά μας θα αποκτήσει συνέχεια και ίσως φέρει ικανοποιητικά αποτελέσματα, κάτι που περιττό να το τονίσουμε καταστρέφεται από μια πορεία βίαια, που όχι μόνο δεν μας οδηγεί πουθενά αλλά κάνει και τον κόσμο της γειτονιάς, που έχουμε πλησιάσει, να τραβιέται πίσω φοβισμένος-αγανακτισμένος.

Ειρηνιστές δεν είμαστε και πιστεύουμε ότι στη βία της εξουσίας πρέπει να αντιπαραθέσουμε τη δικιά μας βία. Όμως αυτή να μην είναι τυφλή, να μην προέρχεται μονάχα από μια ενστικτώδη, εκτονωτική διάθεση, γιατί ας μη γελιόμαστε, η βία αυτή δεν έχει τίποτα να κάνει με την γενικευμένη επαναστατική βία που είναι συνειδητοποιημένη και όπου το συναίσθημα κυριαρχεί.

ΠΡΟΣΟΧΗ Ο ΚΑΚΟΣ ΛΥΚΟΣ ΠΑΡΑΦΥΛΛΕΙ (έχουμε πικρή πείρα)

Ομάδα Κόκκινων Αναρχικών "Η ΜΑΥΡΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ"

Νεολαία και ρατσισμός: μια συζήτηση στον Πειραιά

Στις 21 Νοεμβρίου παραβρεθήκαμε στη συζήτηση που διοργάνωσε στο Γενικό Πειραιά, η Εναλλακτική ομάδα Πειραιά, με θέμα τον αντινεο-λαϊστικό ρατσισμό. Τόσο στις τοποθετήσεις, όσο και στην συζήτηση που ακολούθησε δύο βασικά απόψεις κυριάρχησαν:

Η άποψη των διοργανωτών, της Ρήξης και αρκετών ξεχωριστών ομιλητών που μίλησαν ουσιαστικά για την ύπαρξη ενός ρατσισμού απέναντι στην νεολαία λόγω του πρωτοποριακού ρόλου της τελευταίας, και η άποψη η δική μας, που επεσήμανε την γενίκευση της κρατικής καταστολής απέναντι σε οποιαδήποτε κίνηση αμφισβητεί το κυρίαρχο σύστημα, από οποιαδήποτε προερχόμενη (είτε από την νεολαία, είτε από τους εργαζόμενους, είτε από τους φυλακισμένους κλπ).

Η συζήτηση περιεστράφηκε και γύρω από πιθανές λύσεις και προτάσεις απέναντι στην αυξανόμενη βία της εξουσίας, όπου πάλι προτείναμε σαν κύρια μέθοδο πάλης την περίοδο αυτή (α) το δυνάμωμα των διάφορων κινήσεων και ομάδων σε γειτονικές και στην Επαρχία (β) ένα κάποιο συντονισμό τους, απαραίτητο τελικά για μια κοινή αντιμετώπιση των επιθέσεων της εξουσίας. Τέλος προτείναμε την επεξεργασία θεμάτων από τις ομάδες (όπως πχ Κράτος και καταστολή στην σημερινή ελληνική καπιταλιστική κοινωνία, ή Αυτοδιεύθυνση και εργατικό κίνημα) και μετά κοινή παρουσίαση και συζήτηση τους.

Παρά το σχετικά λίγο κόσμο που παρακολούθησε την εκδήλωση, και τις προσπάθειες καπέλλωσής της από τη Ρήξη (που τώρα ειδικά σε ότι αναφέρεται στη νεολαία εμφανίζεται μέσω του περιοδικού της, Τα Θέλωμε Όλα), έγινε μια αρκετά ενδιαφέρουσα και χρήσιμη κουβέντα.

Άλλωστε όπως είπαμε και μες στην αρχή της τοποθέτησής μας, η διοργάνωση τέτοιων συζητήσεων, είναι ιδιαίτερα χρήσιμη, μέσα στην απομόνωση που προσπαθεί να μας επιβάλλει η εξουσία.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΑΠΟΚΤΟΥΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥΣ...

Κάτω από τον εντυπωσιακό τίτλο μας πληροφορεί η Ελευθεροτυπία της 28ης Οκτωβρίου, ότι τα κόμματα οργανώνονται ηλεκτρονικά, από τα πιο μικρά ως τα πιο μεγάλα. Μετά το ηλεκτρονικό φακέλωμα της ασφάλειας οι κομματικοί μηχανισμοί. Το ΚΚΕ ήδη έχει οργανωθεί για τα καλά στο "σπίτι του λαού" όπου τα στοιχεία των πολιτικών του αντιπάλων συμπληρώνονται καθημερινά από ειδικό επιτελείο.

Ακολουθεί το ΚΚΕσσ. και η Ν.Δ. Όσο για το ΠΑΣΟΚ κάποιο διάστημα θα βοηθάει τις υπόλοιπες κρατικές υπηρεσίες, μετά βλέπουμε.

Για το ΚΟΔΗΣΟ, την ΕΠΕΝ και τους υπόλοιπους η εφημερίδα δε δίνει πληροφορίες, μάλλον θα εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τις πατροπαράδοτες χειροποίητες μεθόδους.

Δύο πράγματα μισώ στον κόσμο: το ρατσισμό κι αυτούς τους σκυλαραπάδες...

"...πέθανε... αφού ένας γιατρός της περιοχής που κλήθηκε να βοηθήσει αρνήθηκε να το κάνει, όταν είδε ότι πρόκειται για Μωαμεθανούς, έφυγε χωρίς να δει την άρρωστη".

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 21-8-84

Έτσι η 17χρονη Σελίμ- Αχμέτ Σερίφ, που ήταν και έγγυος στον 6ο μήνα, πέθανε αβοήθητη από πνιγμόν, αφού το ρατσιστικό γουρούνι που κλήθηκε να κάνει το καθήκον του, αρνήθηκε κάθε βοήθεια. (Αλήθεια, ποιά είναι το όνομα του "γιατρού" αυτού;).

Πέρα τώρα από το συγκεκριμένο περιστατικό, αυτός ο τρόπος αντιμετώπισης των μειονοτήτων στον τόπο μας δεν είναι η εξαίρεση, αλλά ο κανόνας. Οι αντιδράσεις του "Ευρωπαϊκού" Έλληνα απέναντι στους έγχρωμους ή τους Ασιάτες είναι καχυποψία, απέχθεια, περιφρόνηση, και στην καλύτερη περίπτωση απλά αδιαφορία.

Σχεδόν αποκλεισμένοι από την αγορά εργασίας οι Πακιστανοί, οι Ινδοί, και κυρίως οι Τούρκοι και οι Πομάκοι, αλλά και οι Γύφτοι, κάνουν τις βιοριές και ανθισμικές δουλειές και έχουν μεροκάματο μικρότερο από το νόμιμο και ελλειπή ή α ανύπαρκτη ασφάλιση. Για παράδειγμα, στα Ναυπηγεία Σκαρμαγκά εργάζονται πάνω από 250 ξένοι εργάτες, κυρίως Πακιστανοί. Οι Μουσουλμάνοι της Θράκης λόγω του ειδικού νομικού καθεστώτος που υπάρχει, δεν μπορούν να αποκτήσουν έγγεια ιδιοκτησία, ή να αγοράσουν σπίτι, καθώς και να βγάλουν άδεια για μαγαζί.

Ο ΣΠΑΣΤΗΣ

Το 4ο τεύχος του περιοδικού δείχνει ότι η έκδοση συνεχίζεται με συνέπεια, και ότι ο κόσμος δεν παραμένει ολόκληρα αδιάφορος απέναντι στα όσα καταγγέλλονται μέσα από τις σελίδες τους.

Αυτό το τεύχος έχει κείμενα για τα γεγονότα στα Εξάρχεια, την περίπτωση ΧΑΤΖΑΡΙΔΗ, των δυο ανηλίκων που δραπετεύοντας από το αναμορφωτήριο δέχτηκαν τις σφαίρες της αστυνομίας, προκυρήξεις για το στρατό, ειδήσεις και επαφές.

ΠΟΛΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Το 14ο τεύχος του μοναδικού περιοδικού που αυτή τη στιγμή στη χώρα μας, εκφράζει και δημοσιεύει ελευθεριακές απόψεις πάνω στο πρόβλημα της χειραφέτησης των γυναικών.

Εκτός από τα πολλά σχόλια, δημοσιεύει πληροφορίες για τη λειτουργία και τη δράση του Κέντρου Γυναικών Ντοκουμέντων που βρίσκεται στο Μπρίντζι της Νότιας Ιταλίας.

Επίσης ένα ενδιαφέρον κείμενο της Ντίνας Μαλλιόκου για τον "Μύθο του Νεωτερισμού και το ψευτικό σπάσιμο των συνηθειών" καθώς και ένα άρθρο της αμερικανίδας φεμινίστριας PHYLLIS CJESLER πάνω στο γάμο και την ψυχιατρική.

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

Κυκλοφορεί το 2ο τεύχος του περιοδικού που εκδίδεται στη Θεσσαλονίκη.

Αυτό το τεύχος αξίζει μιας ιδιαίτερης προσοχής απ' όλους, μιας και οι ιστορικές αναφορές είναι αρκετά σημαντικές τουλάχιστον για αυτούς που ενδιαφέρονται για την απόκτηση κάποιων ιστορικής γνώσης σε σχέση με το ελληνικό επαναστατικό κίνημα του παρελθόντος. Δυστυχώς ομιλίες που έγιναν στη Θεσσαλονίκη από τον Γιάννη Ταμτάκο και τον Θόδωρο Σταυρόπουλο, όπως και ένα τρίτο κείμενο από τα ντοκουμέντα του Γ. Ταμτάκου, καλύπτουν τον κύριο όγκο της ύλης.

Όσο για τους Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες, που πολλοί απ' αυτούς είναι μέλη εξεριστικών οργανώσεων της Αριστεράς, τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα. Δεν μιλάμε πλέον για εκμετάλλευση εργατικού δυναμικού, αλλά για γενοκτονία. Αυτοί που ξεφεύγουν απ' τα νύχια του Εβρέν έρχονται να φυλακιστούν, γιατί η έξοδος τους απαγορεύεται αυστηρά χωρίς ειδική γραπτή άδεια. Δεν γίνεται βέβαια καν λόγος για δουλειά. Αντί για προσφορά εργασίας υπάρχει το μαράζωμα από τον περιορισμό της ελευθερίας, η αδιαφορία του επίσημου κράτους για τα ειδικότερα προβλήματα τους, η ελλειψής ιατροφαρμακευτική περίθαλψη κ.λ.π. Κοντά σ' αυτά είναι και οι πιέσεις στο κέντρο Αλλοδαπών της οδού Χαλκοκονδύλη να σταματήσουν οι πολιτικοί πρόσφυγες την αντικαθεστωτική τους δράση στην Αθήνα, καθώς και οι "διευκολύνσεις" για να φύγουν από την Ελλάδα. (Ταξιδιωτικό Έγγραφο κ.λ.π.) (ΡΗΞΗ, Τεύχ. 11, 12-8-83).

Όσο γι' αυτούς που τολμούν να περνούν τα συρματα του Λαυρίου, και μάλιστα να διαδηλώνουν κατά του φασιστικού καθεστώτος της χώρας τους, πρόσφυγες είναι σε όλους μας οι μνήμες από την κατάληψη των γραφείων των Τούρκικων Αερογραμμών, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις σφαγές των φυλακισμένων στο Ντινιάρμακ. Ο διοικητής των ΜΕΑ, ο Γεωργακάκης και βέβαια οι κάτω (και οι πάνω) απ' αυτόν, δεν χαρίζονται σε Έλληνες αριστερούς, εξτρεμιστές, αναρχικούς, τραβεστί, περιθωρίους και παραπεριθωρίους, και θα χαριστούν σε Τούρκους αντικαθεστωτικούς;

ΦΥΛΛΑ ΠΟΡΕΙΑΣ

Μια νέα προσπάθεια στο χώρο της "παράλληλης πληροφόρησης".

Κάθε τεύχος αποτελεί και ένα αφιέρωμα σ' ένα θέμα, όπως το τεύχος Νο2 που κυκλοφόρησε πρόσφατα με πολλά στοιχεία για τη ζωή και το έργο του συγγραφέα ΠΑΝΑΙΤ ΙΣΤΡΑΤΙ. Περιέχει εκτός από τα βιογραφικά στοιχεία και τις πληροφορίες, άρθρα των ROGER DADOUN, GERARD PONTIEN, HEINRICH STIEHLER και άλλων.

Στη σειρά ΦΥΛΛΑ ΠΟΡΕΙΑΣ πρόκειται να εκδοθούν κατά ακανόνιστη σειρά γύρω στις 17 ακόμη μονογραφίες, όπως: "Αναφορές πάνω στην επανίδρυση της CNT", "Η Κύπρος, το εθνικό και ο εθνικισμός", "Βιογραφία-προσέγγιση του Μ. Μπακούιν", "Το προϊόν έργο τέχνης και πως λειτουργούν τα κυκλώματα συλλεκτών γκαλερί, εμπορών τέχνης κλπ.", "η φλόγα του γκράφιτι", "Η ιστορία ενός ληστού", "ΚΡΑΥΓΕΣ: 12 άγνωστα αντιστασιακά κείμενα (1967-71)" κλπ.

Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι αυτή η προσπάθεια για μια σειρά εκπαιδευτικού χαρακτήρα βιβλιαρίων δεν είναι η πρώτη που κάνει ο εκδότης των ΦΥΛΛΩΝ ΠΟΡΕΙΑΣ Λεωνίδας Χρηστάκης. Έχει ξαναεπιχειρήσει το 1977 κάτι αντίστοιχο με την ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ του RANDEMA, βγάζοντας στην κυκλοφορία κείμενα και απόψεις αρκετά άγνωστα και πρωτοποριακά για την εποχή τους.

ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΑ

Έτσι ονομάζεται το φυλλάδιο που άρχισε να εκδίδει η "ΟΜΑΔΑ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ" και περιέχει κείμενα και απόψεις που αφορούν τη βία, το σχολείο, το στρατό, την ηθική και γενικά κάθε το οποίο θα μπορούσε να ευαισθητοποιήσει σήμερα ένα νέο ο οποίος μέλει από το κράτος και τους αντικειμενικούς θεσμούς του συστήματος.

Για όποιον ενδιαφέρεται να έρθει σε επαφή με την ομάδα που εκδίδει το φυλλάδιο μπορεί να γράψει στη διεύθυνση: Προς την εφημερίδα ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΑ Κουντουριώτου 60 Γαλάτσι ΜΕΛΕΤΕΑΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ ή Γ. Σουρή 9, Γαλάτσι ΚΩΣΤΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ.

Καταστροφή του παλιού κόσμου ή αυτοκαταστροφή;

(Σίγουρα υπάρχουν πολλά πράγματα να καταστρέψουμε πριν από τους εαυτούς μας.)

Παρά τις εξαγγελίες του ΠΑΣΟΚ ότι θα βελτιώσει (sic) τις συνθήκες στο στρατό όλο και πιο πολλοί στρατιώτες "επέλεξαν" να βάλουν τέλος στη "ζωή" τους τα τελευταία τρία χρόνια. Είναι λυπηρό το γεγονός ότι αυτοί οι νέοι άνθρωποι αντέδρασαν στη κτηνωδία αυτής της κοινωνίας με την αυτοκαταστροφή τους. Για μας η μόνη υγιής αντίδραση που είναι με το μέρος της ζωής και όχι του θανάτου, είναι η μεθόδευση της καταστροφής αυτού που μας καταστρέφει: του Κράτους και του Κεφάλαιου κι' όλων των μηχανισμών που συντηρούν την κυριαρχία τους πάνω στη ζωή μας (στρατός, φυλακές, αναμορφωτήρια κ.λ.π.). Είναι θλιβερό επίσης το γεγονός ότι ορισμένοι αφελάς μιλάνε για συνδικαλιστικό κίνημα στο στρατό, παρουσμένοι από τον κρετινισμό των αριστεριστών. Όσοι διεκδικούν ανθρώπινες συνθήκες στο στρατό λένε ψέματα στον ίδιο τους τον εαυτό. Δεν υπάρχει ανθρώπινος στρατός. Παρηγοριούνται με την ιδέα ότι θα αλλάξουν το στρατό, αλλά απαιτούνται οκτώ, εκτός και αν είναι οι ίδιοι απατεώνες. Ο στρατός είναι μια δολοφονική μηχανή, που παράγει τον θάνατο και την ίδια στιγμή μια καπιταλιστική επιχείρηση που εμπορεύεται τον θάνατο (βλ. ραβδόια ανάπτυξη της Ελληνικής Πολεμικής Βιομηχανίας, και αύξηση των εξαγωγών. Ο θάνατος είναι ο κοινός παρονομαστής κάθε милитаристικής δραστηριότητας. Τον συναντάμε στα σφαγεία των μαχών και στην καθημερινή ζωή του φαντάρου σε καιρό ειρήνης. Οι καταναγκασμοί οι στερήσεις, οι εξευτελισμοί, η ίδια η απομόνωση, μετατρέπουν τον φαντάρο σε ένα άβουλο ον, χωρίς ζωή, χωρίς πάθη, χωρίς την όρεξη να παλέψει και να αντισταθεί. Μοναδική σκέψη και κυρίαρχο συναισθήμα του φαντάρου είναι ότι ο εαυτός του έχει γίνει ένα πόνι, ένα αντικείμενο στα χέρια των στρατιωτικών. Το ζήτημα δεν είναι πώς θα μεταρρυθμίσεις τον στρατό, αλλά πώς θα τον αποφύγεις ή ακόμα καλύτερα, πώς θα τον πετάξεις στον σκουπίδοντενεκέ της ιστορίας σαν το πιο ηλίθιο και ολέθριο κατασκευάσμα της ταξικής κοινωνίας.

Αυτό που σε μας έχει γίνει φανερό είναι ότι οι νέοι αμφισβητούν και σε αρκετές περιπτώσεις αρνούνται έμπρακτα τις θυσίες που κρέτος και κεφάλαιο επιβάλλουν για να διασυνήσουν την ύπαρξή τους.

Ο στρατός εκφράζει την πιο αποτρόπαιη και παράλογη όψη αυτών των θυσιών. Γι' αυτό τα περισσότερα πυρά των νέων είναι αυτή τη στιγμή στραμμένα προς τα κει. Αυτό δεν σημαίνει ότι αλλού, στο σχολείο στο πανεπιστήμιο ή στους τόπους καταναγκαστικής εργασίας οι νέοι υποτάσσονται το ίδιο εύκολα όσο οι πατερόδες τους. Νομίζουμε ότι είναι παντού έκδηλη η άρνηση των νέων να συνδέσουν πρόθυμα το μέλλον και τη ζωή τους με το μέλλον και τη ζωή αυτής της κοινωνίας. Αυτό το φαινόμενο που είναι πολύ πιο βαθύ και ανεξέλεγκτο από αυτό που δείχνει να είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου (π.χ η επιτροπή του στρατού και οι ασθετικές διαμαρτυρίες της) έχει καταγραφεί από την εξουσία και την έχει αναμφισβήτητη ανησυχία. Είναι εξαιρετική η ιδιότητα ενός υπουργείου όπως το Υφυπουργείο Νέας Γενιάς που κύρια μέριμνά του είναι να καθησυχάσει και να προσεταιριστεί τους νέους μιλώντας τους την ελκυστική γι' αυτούς γλώσσα της αμφισβήτησης. Οι ψευδοσοσιαλιστές, συνδιάζοντας την βία ένταξη στο καπιταλιστικό σύστημα με την ενσωμάτωση δια μέσου του ψευδοδιαλόγου και των κάλπικων υποσχέσεων προσπαθούν μάταια να επιβάλλουν την τάξη σε μία κοινωνία ριζικά παράλογη και απάνθρωπη που "ποτέ δε θα πετύχει τον σκοπό της τάξης".

Και παλιότερα, στις αρχές του αιώνα μας, όταν οι κομμουνιστές ήταν τουλάχιστον έντιμοι αγωνιστές και δεν έριχναν "από τα αριστερά" νερό στο μύλο της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, όπως συνηθίζουν να κάνουν σήμερα, ο κομμουνιστής Κάρλ Λήμκνεχτ είχε ανέβει στο βήμα του Ράιχσταγκ και είχε καταγγείλει τον αδελοφροκτόνο Α' Παγκόσμιο Πόλεμο με τα ακόλουθα λόγια: "Ο εχθρός δεν βρίσκεται έξω από την χώρα, αλλά μέσα σ' αυτή, στις τράπεζες, στα εμποροβιομηχανικά επιμελητήρια, στα ανάκτορα, στα επιτελεία".

**FEDERATION
ANARCHISTE
FRANCAISE**

adhérente à l'Internationale des Fédérations anarchistes

RELATIONS
INTERNATIONALES
145, rue AMELOT 75011 PARIS
tel. 33 1 805 34 08.

Παρίσι 30.11.84
ΝΕΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ για το Radio Libertaire από το γαλλικό κράτος.

Ύστερα απ' αυτή τη νέα απαγόρευση απειλούμαστε με μια νέα κατάληψη του σταθμού μας από την αστυνομία...

Ύστερα από την πρώτη κατάληψη στις 28 Αυγούστου 1983 το Radio Libertaire υφίσταται σήμερα εκ νέου την καταστολή που επιβάλλει η σοσιαλιστική κομμουνιστική κυβέρνηση: στις 28 Νοέμβρη η "Φωνή χωρίς Αφέντη" έλαβε την επίσημη απαγόρευση πραγματοποίησης ραδιοφωνικών εκπομπών. Το σοσιαλκομμουνιστικό κράτος δεν μπορεί να ανηστεί την ύπαρξη μιας ελεύθερης φωνής στα F.M. Σε μια ζώνη δηλαδή συχνотήτων που δέχεται σήμερα την κατά μέτωπο επίθεση από μέρους των πολιτικοκοινοκρατικών τρώκ και των επιχειρηματιών της βιομηχανίας του θεάματος που ετοιμάζονται πυρετωδώς να επενδύσουν τα κεφάλαιά τους στη ζώνη των F.M., σε βάρος φυσικά των πραγματικά ελεύθερων ραδιοφωνικών σταθμών. Οι υποσχέσεις για την ελευθερία της έκφρασης που έδωσαν οι σοσιαλιστές όταν ανέβηκαν στην εξουσία, είναι σήμερα ξεχασμένες πια για τα καλά. Προς το παρόν το Radio Libertaire, παρά την απαγόρευση του συνεχίζει να εκπέμπει. Για πόσο καιρό όμως ακόμα;

Το Radio Libertaire, που απαγορεύτηκε από το γαλλικό κράτος, απευθύνει έκκληση σ' όλους εκείνους και εκείνες που είναι πρόθυμοι να κινητοποιηθούν για να το υπερασπίσουν, που έχουν την θέληση να απαιτήσουν να αποδοθεί επιτέλους στο Radio Libertaire μια δική του συχνότητα. Εκτός από την συμπαράσταση σε εθνικό επίπεδο που μας είναι απολύτως αναγκαία για τον τωρινό μας αγώνα, απευθύνουμε έκκληση και στους αναρχικούς συντρόφους μας όλου του κόσμου για να υπερασπίσουν με τον πιο θανατοφόνο τρόπο το σταθμό. Αυτό το πραγματικό θαύμασμο μέσω παραγόντων.

Κάντε οτιδήποτε για να εκφράσετε την διεθνιστική αλληλεγγύη σας στο Radio Libertaire: διαδηλώσεις διαμαρτυρίας στις προελεύσεις και τα προξενία της Γαλλίας στο εξωτερικό, τηλεγραφήματα διαμαρτυρίας στις αρμόδιες γαλλικές αρχές... και ότι άλλο τραβάει η όρεξή σας.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Μετά δέκα χρόνια πορείας του αυτόνομου γυναικείου κινήματος στην Ελλάδα κατορθώθηκε να γίνει η πρώτη πανελλαδική συνάντηση αυτόνομων γυναικών ομάδων και γυναικών στη Θεσσαλονίκη. Το κάλεσμα από το Σπίτι Γυναικών Θεσσαλονίκης που πήραμε έκανε να φουντώσει μέσα μας η ελπίδα πως στη συνάντηση εκείνη θα ακούγαμε κάποιες διαφορετικές θέσεις της κάθε ομάδας για το θέμα ή τα θέματα που την απασχολούσαν. Ότι θα συναντούσαμε γυναίκες αντεξουσιαστικές ή τουλάχιστον προβληματισμένες αυτόνομες φεμινίστριες και θα έβγαине ίσως κάποιο ζουμί από την όλη ιστορία.

Βέβαια έχοντας υπ' όψη τη δουλειά ορισμένων ομάδων που κατά καιρούς και μεις επισκευτήκαμε αισιοδοξούσαμε απ' την μια αλλά από την άλλη μας έτρωγε το σασράκι "αυτονομία".

Τέλος πάντων στη Θεσσαλονίκη η αισιοδοξία μας τονώθηκε όταν λύσαμε το πρόβλημα του καφέ και του ύπνου. Ωραία πόλη η Θεσσαλονίκη και κοντά στη θάλασσα και με "σωστές" τυρόπιτες και γλυκά, με πύργο προς το γκρί και με ελληνοχριστιανικά ιδεώδη και γενικά με Πασκάρια και Ολυμπιακάρια σε κόντρα, άφθονο ήλιο και αυτόνομες γυναίκες.

Νωρίς-νωρίς βρεθήκαμε στο αμφιθέατρο της Νομικής όπου γινόταν η συνάντηση, ή συνέδριο, ή αχτίφ, ή ότι άλλο θέλετε, γιατί για ότι άλλο θέλετε επρόκειτο τελικά. Η έγνοια μας ήταν να μάθουμε τι σήμαινε για αυτές τις γυναίκες η λέξη αυτονομία, και πως δούλεψαν τόσα χρόνια σ' αυτόν το χώρο. Από την αίθουσα έβγαине μιά τρεμουλιαστή φωνή πολύ θεατρική που περιέγραφε μια ιστορία γνωστή σε όλες, ενός κτηνώδους αρσενικού που βασάνιζε την φτωχή γυναίκα του. Δεν δώσαμε σημασία και μ' ανοιγμένα μάτια κι αυτιά καθήσαμε στα έδρανα. Η κοπέλλα διεκδικεί ως εκτός θέματος, κάποιες αποχώρησαν και μεις γυρίσαμε το βλέμμα για να δούμε τον κόσμο. Γυναίκες σε όλες τις ηλικίες, άλλες κουρεμένες, άλλες φρέσκες από κομωτήριο, άλλες σε κλιμακτήριο, άλλες στην εφηβία, άλλες φρενιά, άλλες νοικοκυρές, άλλες πάνκ, άλλες ακαθόριστες. Τα πράγματα μετά την παραπάνω σκηνή που περιγράψαμε μπήκαν σε κάποια σειρά όταν ειπώθηκε: "τελικά ας πει η κάθε ομάδα την εμπειρία της να δούμε τι γίνεται." Σηκώθηκε τότε μια κοπελιά από την Κεφαλονιά, φαινόταν από καλό κόμμα και καλή οικογένεια, και μας είπε πως ξεκίνησαν εκεί να ενωθούν οι γυναίκες ξεχνώντας κάθε ιδεολογική διαφορά- εδώ πέταξε και κείνο το: "και γω ανήκω σε κάποια οργάνωση αλλά δουλεύω για το αυτόνομο γυναικείο κίνημα".

Οι ερωτήσεις έγιναν βροχή και αφού έπνιξαν την φτωχή κεφαλονίτισσα μετατράπηκαν σε μια μονομαχία ερωτήσεων- απαντήσεων μεταξύ του Σπιτιού και της Αυτόνομης κίνησης γυναικών Αθήνας, που χρόνια τα λένε στην Αθήνα μόνο που έπρεπε να τ' ακούσουν και οι γυναίκες του πανελληνίου. Ευγενικά κοιντοριάσματα με άπειρο ενδιαφέρον για το κοινό που όπως πάντα μένει άφωνο μπροστά στα φωτισμένα παραδείγματα της Πρωτεύουσας.

Εκεί ακούσαμε το περίφημο: "Δεν μπορούμε να εκφραστούμε με το γραπτό λόγο και στο τέλος τέλος γιατί να γράψουμε αφού δεν μπορούμε;", ή το: "Γιατί λέτε πως δεν κάνετε τίποτα όταν Ο ΜΑΓΚΑΚΗΣ στα δικά σας πορίσματα στηρίχθηκε για να βγάλει το νομοσχέδιο;" αλλά

Η ΜΙΖΕΡΙΑ ΤΩΝ «ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ»

και το: "είμαστε χαρούμενες που δεν έχουμε θεωρία, που δεν γεννήθηκε για μας ένας Μάρξ θηλυκός γιατί δεν έχουμε ανάγκη θεωρίας, γυναικές είμαστε και φοβόμαστε, ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ."

Ασυναίσθητα κοιταχτήκαμε μεταξύ μας και αντικρίσαμε η μια την άλλη με μαλλιά ορθωμένα σε στυλ πάνκ και μάτια έτοιμα να βγουν έξω από την φρίκη και την απορία. Να πάρει η οργή, πέσαμε σε ομάδα αυτοψυχανάληψης.

Το επίπεδο της συζήτησης όσο πήγαινε και μας αποτρίχωνε. Όλες κάπου την έβρισκαν με το να διαπιστώνουν και μόνο ότι αντιμετωπίζουν το χάος, ότι κάθε άντρας -που είναι απαραίτητα και εγκληματίας...- τις πιέζει, τις σκοτώνει, τις αυτοκτονεί, ότι οι ομάδες αυτοψυχανάληψης οδηγήθηκαν μερικές φορές σε τοίχο, όπου πολλές κομμάτισαν τα κεφάλια τους, και πως πολλές φορές παρουσιάστηκαν διαρροές. Σε δέκα χρόνια δουλειάς έφτασε το χάος.

Όμως όλα αυτά λέγονταν με ευτυχία. Ήταν ένα ευτυχισμένο γυναικείο κλάμα -κι αυτό μέτραγε. Με ερωτήσεις του τύπου "εσείς πως το πάθετε"; "Πότε αρχίσατε να νιώθετε συμπτώματα"; και τελικά "φοβόμαστε να μιλήσουμε. Ας βρούμε τον γυναικείο λόγο", όλο αυτό το χάος ικανοποιούσε τις υπέροχες αυτές υπάρξεις που από κάθε άκρο της Ελλάδας μαζεύτηκαν στην Θεσσαλονίκη για να κλάψουν όλες μαζί. Έπεσε πολύ πανελλήνιο κλάμα και πανελλήνια ευτυχία. Μετά το μεσημεριανό διάλειμμα τρεις κοπέλες θέλησαν να θίξουν το θέμα της Αυτόνομίας, να μιλήσουν για το κράτος και τον αντιεξουσιασμό, να μιλήσουν για κάτι ουσιαστικό και συγκεκριμένο. Κοθώς τέλειωνε η τελευταία εισήγησή τους, κάποια σηκώθηκε έξαλλη, και με αγανάκτηση αναφώνισε: "Δεν μπορεί η κάθε μία να λέει το χαβά της εδώ μέσα". (;;;)

Αν δεν το καταλάβατε ακόμα, σας λέμε πως επρόκειτο για αυτόνομες του κώλου. Η βάση που έωνε όλες τους ήταν "Αυτονομία" από όλους τους άντρες, και "δουλειά αυτόνομη" από τα κόμμάτα τους.

Στα πρόσωπά τους είδαμε πάλι εκείνα τα κομπλεξαρισμένα κομμάτια που κάτω από αυτόν τον τίτλο συσπειρώνουν κάποιο κόσμο.

Μετά τις κοπελιές, και το τρομερό σαμποτάρισμα των προτάσεών τους, ακούσαμε μια άλλη "χαρούμενη γυναίκα" από την Αυτόνομη Κίνηση Γυναικών Αθήνας. Αυτή άρχισε λέγοντας: "Επειδή οι γυναίκες βρέθηκαν στο περιθώριο της εξουσίας χρειάστηκε να φτιαχτεί ένα κίνημα...". (Εδώ θα ρωτούσε κανείς: Δηλαδή εσείς οι γυναίκες θα θέλατε να γίνετε χαλίφης στη θέση του χαλίφη);

Κάποια αργότερα αναρωτήθηκε -άκουσον, άκουσον- μετά δέκα χρόνια κινήματος Ι, αν όντως το κίνημα παλεύει ενάντια στον καπιταλισμό, ενώ ταυτόχρονα πίσω μας ακούσαμε κάποια να ρωτά με απορία: "Τι είναι καπιταλισμός";

Το κλίμα προς το βράδυ είχε τεντωθεί, το πινγκ-πονγκ ανάμεσα στις ομάδες της Αθήνας συνεχίζονταν, κι αυτές σαμποτάριζαν με σιωπή -που ισοδυναμούσε με αρνητική στάση "του κόσμου"- κάθε πρόταση. Οι διοργανώτριες, που φάνηκαν μάλλον ανοιχτές και προβληματισμένες ως ένα βαθμό, είχαν φρίξει. Όμως δεν τολμούσαν να μιλήσουν γιατί θα τους δάγκωναν οι οργισμένες της Αθήνας, που δεν είχαν ακόμα καταλάβει, γιατί δεν είχαν αυτές το μικρόφωνο.

Η μέρα τέλειωσε με μια πραγματικά γενναία αυτοκριτική από την πλευρά των Ιωαννίνων και του σπιτιού που έφτιαξαν εκεί. Θίχτηκαν όλες οι αιτίες όμως δεν κουβεντιάστηκαν. Γιατί το κοινό ενδιαφερόταν μόνο για το κουτασοπολιό. Τα πως και τα γιατί, αν και όλες τα άγγιξαν, καμιά τους δεν τόλμησε να τα συζητήσει. Και τι να συζητήσουν ένα τσούρμο γυναίκες, βολεμένες, που η καθημερινή τους ζωή δεν έχει καμία επαναστατική τακτική να παρουσιάσει; Τι να πουν γυναίκες που ενώ συνειδητοποίησαν την απομόνωση του φύλου τους από τους άντρες θέλουν τώρα με την σειρά τους να το απομονώσουν από μόνες τους; Τι να πουν άτομα που έφτασαν να μιλούν για γυναικεία γκέτο και που κάθε αρσενικό το ονόμασαν βιαστή, έτσι αβίαστα, όχι μόνο ξεχνώντας το ρόλο της εξουσίας και του κράτους πάνω στο σύνολο των ανδρών αλλά και εξυπηρετώντας το μετατρέποντας τη βασική διαφορά εκμεταλεωτή- εκμεταλεωμένου σε πόλεμο των δύο φύλων.....

Το βράδυ εκείνο ένα έντονο συναίσθημα σήδίας μας πλημμύριζε. Όλες τούτες είναι οι νέοι μας ταξικοί εχθροί, η πεπονόφλουδα κρυμμένη στη λέξη αυτονομία. Δεν είχαμε κανένα λόγο να βρισκόμαστε ανάμεσά τους.

Την άλλη μέρα, γιατί είχαμε τον μαζοχισμό να ξαναπάρω, είχαμε ετοιμάσει κάτι να πούμε για να ακουστεί η φωνή μας και για να δηλώσουμε την αντίθεσή μας, κοντά σε μιά καταγγελία που θα έκαναν και οι κοπελιές που είχαν βίαια διακοπεί την προηγούμενη.

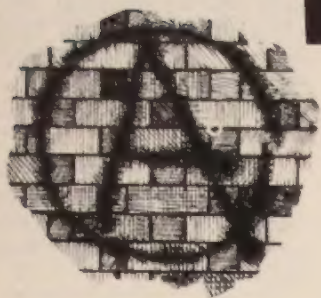
Όταν με βαριά καρδιά μπηκαμε στην αίθουσα βρήκαμε ένα ανύπαρκτο επίπεδο. Γυναίκες που έκαναν αυτοψυχανάληψη. Η μία έλεγε για την κλιμακτήριό της, η άλλη έβαλε το πρόβλημα: "βρε παιδιά το παιδί μου γεννήθηκε αγόρι, τι να το κάνω; Όλες ένοιωθαν ευτυχισμένες και έλεγαν: "αυτή είναι η πιο ουσιαστική μέρα της συνάντησης...". Όλες ήταν αγαπημένες, κάποια τόλμησε να πει "ρε παιδιά, ας μην πέφτουμε σε ένα ρατσισμό μεταξύ άντρα και γυναικάς." Μόνο που δεν την φάγανε "δηλαδή θα βάλουμε τους άντρες στο κίνημα;" (!!!)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Έτσι προκειμένου να μιλήσουμε σε τσίχλους φύγαμε σωπηλά για να μην τους διακόψουμε το παραμύθι και την ψευδαίσθηση, αλλά κύρια γιατί δεν είχαμε τίποτα κοινό μ' αυτό το όργιο αποδοχής μιας γυναικείας βλακείας.

Ευτυχώς κόπηκε το φως και βγήκαν έξω. Τότε πήρε τη σωστή της μορφή αυτή η μάζωξη: ΕΝΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΟΥΤΣΙΟΜΠΟ-ΛΙΟ, ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΓΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ... Συνάντηση ΤΕΛΟΣ. Και του χρόνου διακοπές όλες οι γυναίκες μόνες τους στη Λέσβο με σύνθημα: ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΚΕΤΟ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ ΦΤΙΑΞΕΙ ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΑ ΜΑΣ ΤΑ ΕΧΟΥΝ ΕΠΙΒΑΛΕΙ ΑΛΛΟΙ, Κουφού!!!!!!

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Αυτό ακριβώς σκεπτόμαστε τώρα. Παρ' όλα τα προβλήματα μπορέσαμε και προχωρήσαμε, σκέψου να δουλεύουμε και πάλι εντατικά...

Βλέπετε κάποια ανταπόκριση από την νεολαία;

Για να συμμετέχουν ενεργά στην ομάδα όχι. Οι περισσότεροι έρχονται για λίγο και φεύγανε. Υπάρχουν βέβαια και εξαιρέσεις.

Τώρα πώς βλέπετε να συνεχίζεται η όλη ιστορία στο Μαρούσι. Κρίνοντας απ' την εμπειρία σας και απ' την τωρινή σύνθεση των ατόμων και γενικά τις θετικές καταστάσεις που έχετε δει.

Κατ' αρχήν θα παρέμβουμε όπου μπορούμε. Στα συνδικατικά συμβούλια, στις λαϊκές συνελεύσεις για την ειρήνη που γίνονται, στα σχολεία και αλλού. Αυτό που θέλουμε να πετύχουμε είναι να αποκτήσουμε έναν ευρύτερο κύκλο συμπαθούντων. Από και, φυσικό πλέον είναι να θελήσουν αρκετοί να συμμετάσχουν ενεργά. Μια άλλη επιδίωξη μας είναι να μην απευθυνόμαστε μόνο στην νεολαία αλλά να προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε και εργαζόμενους. Στο Μαρούσι μένει κυρίως κόσμος μεσαίου εισοδήματος. Δημόσιοι και ιδιωτικοί υπάλληλοι, εργοστασιακοί και εργάτες. Υπάρχουν βιοτεχνίες, μαρμαράδικα, το εργοστάσιο της ΗΒΗ κ.λ.π.

Έχετε σκεφτεί καμιά άλλη μέθοδο, πέρα απ' τα τραπέζια και τις προκλήσεις;

Θα κάνουμε διάφορες ομιλίες- συζητήσεις σε κάποιο κινηματογράφο, αλλά ο στόχος μας είναι η έκδοση μιάς τοπικής εφημερίδας. Βέβαια, η εφημερίδα θέλει πολλή δουλειά και κυνήγι. Από τα τεχνικά θέματα, μέχρι τη διακίνηση, μέχρι και τις συζητήσεις για να βγει όσο το δυνατόν καλύτερη κ.λ.π.. Άμα το καταφέρουμε θα έχουμε ένα μεγάλο αφαντάζ. Θα αποκτήσουμε αίγυρα μεγαλύτερη πρόσβαση στον κόσμο. Η τοπική εφημερίδα θίγει και προβλήματα που αφορούν τον κόσμο, που επηρεάζουν πιά άμεσα τη ζωή του. Αυτό είναι και το σημαντικό. Προς το παρόν, βέβαια, είναι δύσκολο αλλά έχουμε αυτή την προοπτική. Υλικό μαζεύουμε από τώρα και θα αρχίσουμε να το δουλεύουμε όταν ορισμένοι από μας τελειώσουμε το καλοκαίρι το σχολείο.

Έχει γίνει καμιά άλλη ελευθεριακή κίνηση εδώ στο Μαρούσι; Καμιά προσπάθεια για παράδειγμα να φτιαχτεί κάποιο στέκι.

Ναι, έχει γίνει αλλά απέτυχε. Θέλαμε να φτιάξουμε ένα στέκι που να μας επιτρέψει να έχουμε κάποια οικονομική άνεση. Να φέρναμε δηλαδή στο στέκι βιβλία κ.λ.π., έτσι ώστε με τα λεφτά αυτά να βγάζαμε άνετα προκηρύξεις, αφίσες και άλλα. Είχαμε πει ότι η Ρυθ θα ήταν η βιβλιοθήκη. Θα γίνονταν συζητήσεις, και μιά φορά τη βδομάδα θα έμενε κλειστή για τις συνεντεύξεις της ομάδας. Υπήρχε όμως σε μερικά άτομα η τάση να γίνει η ρυθ αυτοσκοπός. Να κάνουμε δηλαδή μια ρυθ μόνο και μόνο για να υπάρχει μια ρυθ στο Μαρούσι. Δεν ήθελαν να φαίνεται πως είμαστε αναρχικοί και πίστευαν πως γενικά το κλίμα θα έπρεπε νάταν ουδέτερο: Αφίσεις με χλιαρό περιεχόμενο και λίγη ψυχεδέλια. Πέρα απ' αυτό τίποτα άλλο. Ήθελαν να πάρουμε επιχορήγηση και να μην γινόμαστε εριστικοί- αν ερχόταν κάποιος μπάτσας να τον κερνάμε κιόλας για να μας φυλάει το μαγαζί. Έτσι δεν άνοιξε γιατί διαφωνήσαμε. Είναι τελικά μεγάλη λούμπα να ανοίγεις τέτοια στέκια, γιατί μπορεί άνετα να την πατήσεις και η προσπάθεια αυτή να σου γίνει αυτοσκοπός. Τα Πατήσια, δηλαδή, απ' ότι ξέρω, μέχρι ν' ανοίξουν το στέκι κάτι κάνανε από τότε που το άνοιξαν χάθηκαν.

Υπάρχει βέβαια, και ένας άλλος στόχος που φαίνεται να είναι προς το παρόν μακρινός. Είναι ν' ανοίξουμε ένα βιβλιοπωλείο εδώ στο Μαρούσι. Στην περιοχή μας υπάρχει μόνο ένα σε σύνολο εκατό χιλιάδων κατοίκων. Τα υπόλοιπα είναι χαρτοπωλεία... Έτσι θα πλησιάζουμε και περισσότερο κόσμο. Από το να μαζεύουμε 150000 για να ανοίξουμε ένα στέκι, θάταν καλύτερα να ανοίγαμε ένα βιβλιοπωλείο.

Υπάρχουν πιθανότητες να κρατηθεί ένα τέτοιο βιβλιοπωλείο;

Προς το παρόν είναι μόνο ιδέα, αν και πιστεύουμε ότι μπορεί να κρατηθεί. ...Δεν θα έχουμε μόνο κλασικά βιβλία του "χώρου" αλλά λογοτεχνικά κ.τ.λ. Επίσης είναι εκατό χιλιάδες άνθρωποι. Τι στο διάολο... το βιβλιοπωλείο θα μαζέψει κόσμο και απ' άλλες περιοχές όπως η Κηφισιά, η Πευκη κ.λ.π.

Έξω από τη δράση σε τοπικό επίπεδο, τι σχέσεις έχετε αναπτύξει με τις υπόλοιπες ομάδες που δρουν στο χώρο μας; Έχετε πάρει μέρος σε κοινές προσπάθειες για την έκδοση κάποιων εντύπων, προπαγάνδισις ιδεών κ.τ.λ.;

Τώρα πια δεν έχουμε επαφές, γιατί οι παλιές ομάδες σχεδόν διαλύθηκαν. Παλιότερα συνεργαζόμασταν με τον Πειραιά, τη Νέα Σμύρνη και την Κηφισιά. Στην αρχή είχαμε κάνει μια συσπείρωση βορείων προσεταιρίων με ομάδες από το Ηράκλειο, από τη Κηφισιά, την δική μας, και μερικούς από τη Νέα Ιωνία. Οι περισσότεροι διαλύθηκαν. Μετά έγινε μια συσπείρωση με τον Πειραιά και την Νέα Σμύρνη. Υπήρχαν όμως προβλήματα με την τελευταία, και έτσι μείναμε εμείς και ο Πειραιάς. Βγάλαμε μαζί τους προκήρυξη και αφίσες. Τελικά διαλύσαμε. Ο Πειραιάς ήταν καλή ομάδα, δηλαδή μπορούσαμε να συνεργαστούμε.

Τι γνώμη έχετε για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου; Για τις τακτικές δηλαδή που ακολουθούνται από κάποιες ομάδες τακτικής "μαχητικής ανταπαράθεσης" με την εξουσία... των τζαμικών. Διάφορες ομάδες που δουλεύουν στα πανεπιστήμια ή στις γειτονιές και τα εργοστάσια έχουν έχουν πρόβλημα στο να πλησιάζουν τον κόσμο... Η εντύπωση που επικρατεί για τους αναρχικούς ότι τραβάνε συγγιάδες και πετάνε μόνο βόμβες...

Το πρόβλημα αυτό μας πνίγει... Είναι κι ένας απ' τους λόγους που δύο ακόμα άτομα αποτραβήχτηκαν... Αν βγούμε αύριο στις συνελεύσεις για τα Συνδικατικά Συμβούλια και μιλήσουμε για κοινωνική απελευθέρωση θα μας πούνε: για ποιά απελευθέρωση μας μιλάτε; Εσείς πετάτε πέτρες στον κόσμο. Και τότε τι να τους πούμε; ...Αυτοί είναι οι κακοί και μεις οι καλοί; Άσε που οι εφημερίδες βρίσκουν την ευκαιρία να διαστρεβλώσουν τα γεγονότα και να τα παραποιούν σε μεγάλο βαθμό. Πέρα όμως απ' αυτό υπάρχουν και γεγονότα που δεν παίρνουν παραποίηση γιατί είναι από μόνο τους ΑΙΣΧΡΑ. Είναι παρανοϊκές καταστάσεις που δημιουργούνται από μια μειοψηφία ατόμων που φορτώνονται μολότωρ και πέτρες με σκοπό να "εκτρέψουν", υποτίθεται...

Πέρα σε μια πορεία μιλήσαμε σ' έναν από αυτούς με αποτέλεσμα να μας βρίσει και να μας αποκαλέσει αντεπαναστάτες. Βέβαια, μέχρι τώρα κανείς δεν έχει κάνει καμιά ουσιαστική προσπάθεια για να αποτραπουν τέτοιες ενέργειες, με αποτέλεσμα τα συγκεκριμένα άτομα να συνεχίζουν να δρουν όπως δρουν. Εμείς πιστεύουμε ότι για να σταματήσουν αυτές οι ενέργειες πρέπει να απομονωθούν πρώτα ιδεολογικά και κατά δεύτερον εμείς να μην συμμετέχουμε στις δικές τους ενέργειες.

Είναι βέβαιο ότι μέσα σ' αυτές τις συνθήκες όξυνσης των κοινωνικών αντιθέσεων θα πρέπει να κάνουμε μια καινούργια αρχή, και να αποσκοπούμε από τα φαντάσματα του παρελθόντος. Και μεις πιστεύουμε ότι πρέπει να διαχωρίσουμε τη θέση μας. Γιατί είναι και άτομα που ο χρόνος εμφάνισής τους είναι συγκεκριμένος (17 Νοέμβρη και 1 Μην). Από και πέρα τίποτα...

Εμείς πιστεύουμε ότι με την καθημερινή δουλειά μας στους κοινωνικούς χώρους θα μπορούσαμε να απομονώσουμε τις τακτικές που ακολουθούν. Εξάλλου τι σχέση μπορούμε να έχουμε εμείς με άτομα που λένε ότι δεν τους ενδιαφέρει η "κοινή γνώμη", τη στιγμή που ο αναρχικός απευθύνεται σ' όλο το κοινωνικό σύνολο. Αυτό δηλαδή που εμείς προσπαθούμε να κάνουμε με την Ομάδα. Να απευθυνθούμε από τους οικοδόμους ως τις νοικοκυρές κι απ' τους δεκαπεντάχρονους ως τους συνταξιούχους. Αυτά τα άτομα βαριούνται να κάνουν δουλειά, το ρίχνουν στον ακτιβισμό του κύλου και δίνουν έτσι πάτημα στο κράτος να λαοπλογοί και να καταστέλει. Ξέρουμε όμως ότι για ένα διάστημα, όση δουλειά και να κάνουν αυτές οι καταστάσεις θα επαναλαμβάνονται.

Πάντως νομίζουμε, ότι αυτά τα προβλήματα δεν θα λυθούν όταν οι ομάδες που δρουν είναι απομονωμένες ή μια απ' την άλλη. Υπάρχει μια σκέψη να μαζευτούν κάποιες ομάδες για να συντονίσουν από κοινού κάποιες ενέργειες.

Μπορούν να μαζευτούν κάποιες ομάδες, διοργανώνοντας από κοινού συζητήσεις πάνω σε διάφορα θέματα θεωρητικά ή πρακτικά, ώστε από την μια να γίνει μια δραστη-

μια συζήτηση

ριοποίηση αυτών των ομάδων κι απ' την άλλη να γίνει ένα ξεκαθάρισμα. Όπως είχαμε πει πάρα πάνω είχαμε κάνει τέτοιες προσπάθειες οι οποίες απέτυχαν. Φυσικά δεν αποκλείεται να ξαναγίνουν.

Αν βάλουμε από τη μια την τοπική δράση και από την άλλη την συντονισμό με άλλες ομάδες, σε ποιά από τα δύο θα ρίχνατε το βάρος;

Φυσικά δεν θα αφήσουμε την τοπική δράση, αλλά από την άλλη θέλουμε και χρειάζομαστε την επαφή με άλλες ομάδες. Όμως, προς το παρόν μόνο σε χαλαρό επίπεδο, γιατί ακόμα δεν γνωρίζουμε. Πάντως δίνουμε μεγάλο βάρος στην τοπική δράση γιατί είναι μια άμεση επαφή με τον κόσμο, έτσι ώστε να ξέρουν ότι είμαστε μια συγκεκριμένη ομάδα κι όχι "κάποιοι αναρχικοί" - κι αυτό είναι πολύ σημαντικό. Χρειάζεται ακόμα πολλή δουλειά, γιατί υπάρχουν πολλές παρανοήσεις σχετικά με τον αναρχισμό. Αυτές τις συντηρούν οι πολιτικές νεολαίες, ιδίως η ΚΝΕ και η ΠΑΜΚ, γιατί βλέποντας, ιδίως στα σχολεία, την αναρχική παρουσία να γίνεται έντονη, λαοπλογούν (πχ. αναρχοφασίστες) ή προσπαθούν να μας προσεταιριστούν. Για παράδειγμα, στο Λύκειο της Πεύκης στις μαθητικές εκλογές, η ΚΝΕ ζήτησε την συνεργασία μας, που φυσικά αρνηθήκαμε. Πάντως έχουν αρχίσει να φοβούνται αυτή την κίνηση και προσπαθούν να την θάψουν και να την διαστρεβλώσουν. Βγάζουν βρώμες ότι δεν είμαστε αυτοί που λέμε, αλλά ότι είμαστε βαλτοί από την ασφάλεια κλπ.

Γενικά υπάρχει ενδιαφέρον από τους μαθητές;

Υπάρχουν πολλές αντιδράσεις. Άλλοι ενδιαφέρονται περισσότερο και άλλοι λιγότερο. Μερικοί έχουν πρόβλημα με το σπίτι τους... Πάντως οι ιδέες της Αυτονομίας και της Αυτοδιεύθυνσης ελκύουν τους νέους -περισσότερο ενστικτωδώς. Απ' τους πολιτικοποιημένους, αλλά όχι κομματικοποιημένους υπάρχει μεγάλη συμπάραση, αλλά από τους δεύτερους, εκτός λίγων εξαιρέσεων, ελάχιστη. Τα περισσότερα παιδιά μας υποστηρίζουν, γιατί καταλαβαίνουν ότι δεν εξυπηρετούμε συμφέροντα άλλων, όπως τα κόμματα. Πάντως είναι σημαντικό για μας που έλκονται από την ιδέα της Αυτονομίας.

Είναι σημαντικό αυτό που λέτε, και ίσως είναι αντίβαρο στην απώθηση που προκαλεί η λέξη "αναρχικός", δηλαδή πιστεύουμε ότι η τάση για αυτόνομη ζωή είναι κάτι πολύ βασικό. Από και πέρα όμως, απ' την δικιά σας πλευρά, τι δυνατότητες παραπέρα παρέμβασης υπάρχουν στο σχολείο;

Το ζήτημα βέβαια δεν είναι μόνο η κοινωνία που οραματιζόμαστε, αλλά το πόσο μπορούμε σήμερα να αυτοδιευθυνθούμε έξω από τους ιεραρχικούς-εξουσιαστικούς μηχανισμούς. Τότε θα δούμε ότι η κοινωνία που οραματιζόμαστε δεν είναι πολύ μακριά. Πάντως ένα από τα βασικά μας μέληματα είναι να πείσουμε τον κόσμο ότι η αναρχία δεν είναι ουτοπία. Για παράδειγμα, μας έχουν πει σε πολλές συζητήσεις, "καλά τα λέτε, αλλά είναι απραγματοποίητα" - κι αυτό το λέει η πλειοψηφία του κόσμου. Έτσι πρέπει να προσπαθήσουμε να ξεπεράσουμε αυτή τη λογική και να δείξουμε στον κόσμο ότι αυτά που προτείνουμε είναι εφαρμόσιμα και όχι κάτι που αν γίνει θα γίνει ύστερα από 100 χρόνια. Πιστεύουμε ότι έτσι και μπορούμε να το δείξουμε αυτό πρακτικά, πολύς κόσμος θα έρθει μαζί μας. Γιατί πολλοί μας λένε, "περιμένουμε μια ζωή ένα καλύτερο μεροκάματο, μια καλύτερη κοινωνία, αλλά ξέρουμε πια ότι τα κόμματα μόνο υποσχέσεις δίνουν". Πρέπει δηλαδή να δώσουμε λύσεις πάνω σε ζητήματα καθημερινά, και όχι να αναφερόμαστε μόνο σε κάποια μελλοντική κοινωνία.

Θα πρέπει δηλαδή να προπαγανδίσουμε για παράδειγμα την τακτική της άμεσης δράσης, που θα μπορούσε να κερδίσει πολύ κόσμο, τους συνεταιρισμούς κλπ.

Και για να κλείσουμε τη συζήτηση, θα θέλαμε να τονίσουμε αυτό που είπαμε και προηγούμενα. Δηλαδή τη στιγμή που τα κόμματα έχουν αρχίσει να χάνουν την αίσθηση της ιδιότητας στην νεολαία, τη στιγμή που το ΠΑΣΟΚ και γενικότερα η Αριστερά με τη στάση της διαφεύδει τους "πόθους" του κόσμου για "αλλαγές", "σοσιαλισμό", "αυτοδιαχείριση", οι κοινωνικές συνθήκες θα γίνουνται ολοένα πιο ευνοϊκές για μας.

Η Αναρχική Πρωτοβουλία Μαρουσιού βγαίνει κάθε Σάββατο στις 11.30 έως 1.30 στην πλατεία του ηλεκτρικού σταθμού της περιοχής για πώληση βιβλίων, περιοδικών και εφημερίδων.

Ας αρχίσουμε με ένα ιστορικό της ομάδας.

Ξεκινήσαμε πριν ενάμιση χρόνο, τον Μάρτη του 1983. Ήμασταν πέντε άτομα που βλέποντας την αναγκαιότητα της τοπικής δράσης, φτιάξαμε αυτή την ομάδα. Μέχρι σήμερα έχουμε κάνει αρκετή δουλειά στήνοντας ταμπλώ, μοιράζοντας προκηρύξεις και πουλώντας βιβλία και περιοδικά στην πλατεία του ηλεκτρικού σταθμού. Έχουμε καταφέρει να δημιουργήσουμε ένα κύκλο συμπαθούντων. Συγχρόνως έχουμε αρχίσει να γινόμαστε γνωστοί σπάζοντας την προκατάληψη που υπάρχει για μας. Δηλαδή: αναρχικός ίσον πρεζάκις, χασκλής, αλήτης.

10

Πώς ξεκίνησε η ομάδα; Ο αρχικός πυρήνας παρωμένει ο ίδιος;

Όπως είπα και προηγούμενα ξεκινήσαμε πέντε άτομα αλλά με την πάροδο του χρόνου προστέθηκαν και αρκετοί μαθητές. Από τον αρχικό πυρήνα είμαστε τρεις, οι άλλοι έχουν φύγει. Αυτή τη στιγμή δηλαδή οι περισσότεροι είναι καινούργιοι.

Γιατί τα άτομα που ήταν στην ομάδα αποχώρησαν;

Όταν πρωτοξεκινήσαμε είχαμε δηλώσει όλοι αναρχικοί, πράγμα το οποίο όμως δεν αποκλείει διαφορές. Και αυτό αποδείχτηκε αργότερα, γιατί η συνοχή μας ήταν τελείως επιφανειακή με αποτέλεσμα να εκδηλωθούν οι διαφορές μας, αρκετά έντονα. Φτάσαμε στο σημείο να έχουμε βασικές διαφωνίες σε θέματα αρχών. Για παράδειγμα υπήρχαν ένα - δύο άτομα που γούσταραν τους Πράσινους και τους ειρηνιστές, άλλοι προσπαθούσαν να κάνουν επίμειξη των ανατολικών φιλοσοφιών με τον αναρχισμό και άλλοι που το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν η προσωπική τους επανάσταση.

Είχατε κάνει συζητήσεις γι' αυτά τα θέματα ή προτιμούσατε να ασχολείσθε με πρακτικά ζητήματα όπως προκηρύξεις, αφίσες κ.λ.π.;

Λόγω των διαφορών μας και αυτά μένανε πίσω. Εκτός από ταμπλώ και πώληση βιβλίων που ήταν σταθερή δουλειά, όλα τα άλλα έμεναν πίσω. Αλλά και στις συζητήσεις μας δεν τα βρίσκαμε.

Πώς είχε οργανωθεί η δουλειά και η απήχηση υπήρχε;

Η σταθερή επαφή με τον κόσμο, όπως είπαμε, ήταν το Σαββατιάτικο ταμπλώ και η πώληση βιβλίων, εφημερίδων, περιοδικών και γενικά έντυπου υλικού. Όταν είχαμε προκηρύξη βγαίναμε συχνότερα.

Όσο για την απήχηση, είχαμε διάφορες αντιδράσεις όπως "καλά τα λέτε" ή "τι είσατε εσείς". Πάντως ερχόταν πολύς κόσμος που ρωτούσε διάφορα, όπως τι πιστεύουμε και πώς γίνεται να αυτοδιευθυνθούμε κ.ά.

Δηλαδή αν δεν αντιμετωπίζατε εσωτερικά προβλήματα θα υπήρχε προσπάθεια σοβαρότερης παρέμβασης;

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Μέρος Α'

Υπάρχουν πολλοί τρόποι υποδούλωσης.

Ελάχιστοι όμως τρόποι για την κατάκτηση της αληθινής γνώσης και της ελευθερίας. Η τεχνολογία μπορεί να σκοτώνει μολύνοντας το περιβάλλον προκαλώντας πολέμους, εντείνοντας τον υπερπληθυσμό. Έχει την δυνατότητα να υποδουλώνει αλυσσοδένοντας τους ανθρώπους σε αέναους κύκλους ανταγωνιστικής κατανάλωσης, επιβάλλοντας την αστυνομική βία, προκαλώντας την εξάρτηση από τρόπους παραγωγής που μακροπρόθεσμα δεν είναι βιώσιμη. Δεν υπάρχουν συγκεκριμένοι τρόποι για να δραστηριοποιηθούμε από την απειλή αυτών των κινδύνων. Δεν μπορεί να υπάρξει όμως κανένας τρόπος δραπέτευσης όσο οι άνθρωποι παραμένουν υπόδουλοι σε μια μονολιθική εγκόσμια ορθοδοξία. Η μεγαλύτερη απειλή εναντίον μας είναι το παγκόσμιο μονοπώλιο της κυριαρχίας πάνω στα μυαλά των ανθρώπων.

"Έβερρετ Ρέιμπερ"

Ξεκινώ αυτό το άρθρο επειδή πιστεύω ότι η εκπαίδευση μας αφορά όλους, γιατί πραγματικά είναι ένας θεσμός που οι διαστάσεις του καλύπτουν τον άνθρωπο σαν άτομο-στο βαθμό που αποτυπώνει στα κεφάλια των μοθητών-φοιτητών ορισμένες γνώσεις, στάσεις και συμπεριφορές-και ταυτόχρονα απλώνονται σε όλες τις σφαίρες της ανθρώπινης κοινωνικής δραστηριότητας: στην πολιτική, στην οικονομία, την επιστήμη, την παιδεία, την τέχνη.

Το αίτιο είναι ότι με ένα άρθρο δεν μπορεί να καλυφθεί ένα τόσο σημαντικό θέμα για το οποίο έχουν γραφτεί τόσα πολλά μα και πολλοί μ'αφορμή αυτό έδωσαν την ίδια τους τη ζωή. Ελπίζω να υπάρξει μια συνέχεια για το στήσιμο μιας αναρχικής άποψης. Μιας άποψης που θα διαδοθεί και θα παρέμβει δυναμικά εναντίον του κατεστημένου εκπαιδευτικού θεσμού δείχνοντας το αίσχος κάνοντάς το ακόμα πιο επαίσχυντο και με τελικό στόχο τη διάλυσή του περνώντας σε άλλες μορφές εκπαιδευτικής διαδικασίας-αν υπάρξει πραγματική ανάγκη.

Είναι κοινό μυστικό ότι ζούμε σε μια κοινωνία γεμάτη αντιθέσεις και αντιφάσεις. Όπως κοινό μυστικό είναι το ότι υπάρχει κάποιο κράτος δηλαδή μια κάστα ανθρώπων στρατοκρατών-γραφειοκρατών που έφτιαξαν κάποιους μηχανισμούς για να μας εξουσιάζουν και να διευθύνουν το πνεύμα και το σώμα μας. Η ιστορία δεν σταματάει εδώ, το κράτος ζητά λύσεις για να ισχυροποιηθεί και φυσικά να διατηρήσει ένα Status ανέμεσο στους διευθύνοντες και τους εκτελεστές, πιο απλά ανάμεσα στα αφεντικά και τους εργάτες(πνευματικούς-χειρωνακτικούς).

Στη φεουδαρχική κοινωνία, η σωματική βία, η εξουσία και η άγνοια, ίσως αρκούσαν για μια προσωρινή διατήρηση της κατάστασης. Στην αστική κοινωνία όμως; Μετά από τόσες επαναστάσεις και μεταρρυθμίσεις οι διευθύνοντες εξουσιαστές κατάλαβαν ότι χρειάζονται κι άλλα μέτρα για τη πανανθρώπινη καταστολή. Μαζί λοιπόν με τα φεουδαρχικά μέτρα, πρόσθεσαν τα οικονομικά (αυτή τη φορά όμως υπάρχει σχεδιασμός οικονομίας, πρόγραμμα κ.λ.π.) και την ιδεολογική βία. Έξυπνοι οι αστοί βλέπετε και αίγιορα πιο μορφωμένοι απέναντι από τον φουκαρά, εξασθεμένο εργάτη, κατάλαβαν ότι για να διατηρηθεί αυτή η εξουσιαστική δομή της κοινωνίας, θάπρεπε κάθε ένας άνθρωπος που την αποτελεί να είναι και φορέας της, δηλαδή να την αναπαράγει σ' όλα τα επίπεδα της. Σ' αυτό το σημείο έρχεται η ρήξη. Γιατί υπάρχουν δύο δυνάμεις που ανταπαλύνουν η μία την άλλη.

Όπως είπα πιο πάνω οι κρατιστές θέλουν να διατηρήσουν και να ισχυροποιήσουν το σύστημά τους γι' αυτό φτιάχνουν και χρησιμοποιούν κάθε τι που υπάρχει γύρω μας. Φτιάχνουν και χρησιμοποιούν: την ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ, την χειρότερη μορφή κλεψιάς που υπήρξε από τότε που δημιουργήθηκαν οι πρώτες κοινωνίες των ανθρώπων. Η ιδιοκτησία δημιουργεί αντίθεση ανάμεσα στους εκτελεστές και αυτό είναι το φοβερότερο. Την ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ που έχοντας πατριαρχική δομή αναπαράγει ρόλους και σχέσεις εξουσίας (πατέρας-μητέρα-παιδί) τις ανταγωνιστικές σχέσεις, την υποταγή τη μίζερη, την πληχτική καθημερινότητα και φυσικά την σεξουαλική ατροφία και πείνα. Τη ΘΡΗΣΚΕΙΑ -ΕΚΚΛΗΣΙΑ αυτό το αποκρύφισμα του παραλογισμού και της δειλίας που σκοπό έχει την προσφορά ενός εξουσιαστικού θεμέλιου για την ανήθικη δικαιοσύνη τους, δίχως την οποία δεν μπορεί να επιζήσει η κοινωνία τους. Ο φόβος και η άγνοια για το υπέρτατο όν. Το ΣΤΡΑΤΟ για να κατακτερίσουν, να ισοπεδώσουν να αλλοτριώσουν

και τέλος να αφομοιώσουν κάθε ελεύθερο πνεύμα. Για να αναπαράγουν τις ιεραρχικές σχέσεις και την υποταγή. Για να καταπιέσουν κάθε τόσο νέες αγορές στις κάθε φορά εμπόλεμες περιοχές. Διακινδυνεύουν την έννοια της υπεροχής και της πατρίδας. Τις ΦΥΛΑΚΕΣ για να στιβάσουν τους επαναστάτες και φυσικά τους κάθε λογής εγκληματίες δημιουργώντας την κοινή συναίνεση και την σωπή της κοινωνίας, το φόβο, την ανασφάλεια, τις αναστολές χωρίς να λένε τι πραγματικά έφτιαξε, ποιά ήταν το αίτιο του τάδε "εγκλήματος". Φτιάχνουν και χρησιμοποιούν για τους ίδιους λόγους τα ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΑ και τ' ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΑ καταπατώντας κάθε έννοια της ανθρωπίνης υπόστασης. Φτιάχνουν και χρησιμοποιούν τους ΤΟΠΟΥΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ και τα ΕΡΓΑΛΕΙΑ είτε αυτό λέγεται κτήμα είτε εργοστάσιο είτε γιορτή. Σκοπός τους να μην αφήσουν περιθώριο για σκέψη αλλά και να πλουτίσουν. Γίνεται σχεδιασμός παραγωγής από τα αφεντικά και οι εργάτες εκτελούν, παράγουν χωρίς να ελέγχουν πόσο παράγουν, γιατί να το παράγουν, που θα πάει το εμπορεύμα. Η ειδικευση στη παραμικρή βίδα σημαίνει καταμερισμός εργασίας, σημαίνει εξόντληση, προσωπική ηττα, σημαίνει σταμάτημα του μυαλού για Χ ώρες, σημαίνει εξόντληση, κίνδυνος για αφομοίωση, θάνατος της ενεργητικότητας και της φαντασίας. Μισθωτική εργασία: η πιο σύγχρονη μορφή δουλείας από τη μία και από την άλλη το κεφάλαιο. Στα αίγιορα μία κύρια αντίθεση της κοινωνίας που ζούμε, μία αντίθεση που πρέπει να γίνει συνείδηση και που το αποτέλεσμα της εξορτάει από μας. Φτιάχνουν και χρησιμοποιούν τις ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ του ΚΡΑΤΟΥΣ(δημόσιες)εντάσσοντας μια μεγάλη μερίδα εργαζομένων μέσα στα γρανάζια της κρατικής μηχανής, και τους μπλέκουν σ' ένα φαύλο κύκλο συμμετοχής στο παιχνίδι του λαδώματος της.

Για να φτάσω επιτέλους και στο ΣΧΟΛΕΙΟ σα φορέα της κυρίαρχης ιδεολογίας μα όχι μόνο αυτής, αλλά και σαν φορέα διάδοσης συγκεκριμένων και "κοινωνικά αποδεκτών" στάσεων, συμπεριφοράς και τρόπου ζωής. Μιάς και η "δουλειά" του ΚΡΑΤΟΥΣ γίνεται και στις τρεις μα φυσικά σε διαφορετικό επίπεδο. Πιστεύω ότι το σχολείο θα πρέπει να το δούμε σαν ένα χώρο παραγωγής, όχι βραχυπρόθεσμης όπως τα εργοστάσια κ.τ.λ. αλλά μακροπρόθεσμης, όπου γίνεται η επιλογή των αυριανών στελεχών και εργατών.

Ξεκινώντας ένα παιδί από το Δημοτικό, αρχίζει πρώτα -πρώτα να "μαθαίνει και να "δέχεται", πρότυπα εξουσίας (δασκάλος -γονιός), αυθεντίας (Δάσκαλος). Ακόμα το τυλίγουν με το μανδύα του κοنفόρμιζμού επιβάλλοντάς του συγκεκριμένες αξίες (πατρίς-θρησκεία-οικογένεια), στάσεις (υπακοή -πειθαρχία-σεβασμός) και συμπεριφορές (ηθική -δικαιο-συγκράτηση ορμών, καταπρεσμένη σεξουαλικότητα, ανταγωνιστικές σχέσεις). Όλα αυτά γίνονται τότε με ωμό τρόπο (σε περιόδους φασισμού, στρατοκρατούμενες κοινωνίες) και τότε με τρόπο διαλεκτικό (σε κοινωνίες φιλελεύθερες, αστικές). Κοινό χαρακτηριστικό στοιχείο είναι ότι ποτέ δεν μπαίνουν περιθώρια ανάπτυξης της κριτικής σκέψης - της δημιουργικότητας - της αυτενέργειας - της αυτοδιάθεσης και τελικά της ουσιαστικής ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ για την ανάπτυξη της προσωπικότητας του παιδιού. Σ' όλα αυτά έρχεται να προστεθεί ο αυταρχισμός και η μετάδοση στερίων γνώσεων ξεκομμένων μεταξύ τους και από τη φύση. Σπρώχνουν το νέο άνθρωπο στον παθητικό που είναι η ασφαλιστική δικλείδα για το αυριανό πέροσμα στο δυτικό τρόπο σκέψης στον αμελικτο ορθολογισμό. Μέσα σ' ένα περιβάλλον που θυμίζει στρατό και στρατώνες γίνεται η καθημερινή πλύση εγκεφάλου.

Το μπλετόν και τα καταπιεστικά χρώματα των τοίχων, οι άδειες-κρύες και καταθλιπτικές τάξεις, η ιεραρχία, ο φόβος, η μοναξιά, η πλήξη έρχονται να συμπληρώσουν την εικόνα του σχολείου. Κανείς δεν ρώτησε τους νέους ανθρώπους τι θάθελαν να κάνουν, τι νοιώθουν, τι αισθάνονται, τι σκέφτονται. Όλα είναι προγραμματισμένα γι αυτούς μα έξω από αυτούς, χωρίς αυτούς.

"Εγώ κύριε αγαπώ τη Μαρία, λέει αυθόρμητα ο πιτσιρίκος. Η Μαρία δεν μιλάει, έτσι έμαθε από το σχολείο, απ'το σπίτι. Είναι γυναίκα. Σιωπή, λέει ο καραφλός κουστουμαρισμένος δάσκαλος. Τι είναι αυτά που λες. Αύριο να έρθεις με τον κηδεμόνα σου. Γέλια μέσα στη τάξη, ανταγωνισμός και απομάκρυνση στο προσκήνιο, συνάμα και σεξουαλικός θάνατος".

Είναι γεγονός, οι γνώσεις που θα δοθούν έχουν προγραμματιστεί από τα κέντρα εξουσίας. Στα αίγιορα δεν είναι μέσα στα ενδιαφέροντα των νέων ανθρώπων αλλά στις απαιτήσεις που βάζουν σήμερα οι εξουσιαστές για να μπορέσουν να ξεχωρίσουν ποιοι από τους νέους είναι ικανοί να γίνουν αφεντικά και ποιοι εργάτες και μέσα από όλη αυτή τη διαδικασία να βγει όσο πιο ισχυρό γίνεται το κράτος.

Αυτή η τακτική δεν σταματά στο δημοτικό μα συνεχίζεται με μεγαλύτερη ένταση και στο Γυμνάσιο-Λύκειο. Εδώ όμως τα πράγματα θα μπου σε διαφορετικό δρόμο γιατί όσο μεγαλώνει ο άνθρωπος αποκτά νέες κοινωνικές εμπειρίες έξω από το σπίτι και το σχολείο και οι πιθανότητες να αντιδράσει αυτόματα πολλαπλασιάζονται. Γι αυτό το λόγο χρησιμοποιούνται κι άλλα μέσα για την χειραγώγηση του μυαλού και του σώματος της νεολαίας.

Τα μαθήματα θα συνεχισθούν στο ίδιο μοτίβο, το ένα ξεκομμένο από το άλλο και όλα μαζί ξεκομμένα από τη φύση. Μόνο που τώρα παρουσιάζονται πιο επιστημονικοφανή, τώρα στα πλαίσια του αστικού εκσυγχρονισμού μπαίνει και η ειδικευση σε διάφορους κλάδους και έτσι ο πάντα "άνθρωπος" νέος καλείται στην ηλικία των 15 χρονών να αποφασίσει τι θα γίνει στο μέλλον, ποιά κλάδο θα διαλέξει έτσι ώστε όταν "μεγαλώσει" να βγάλει λεφτά και να είναι καταξιωμένος κοινωνικά. Οι μονοπωλιακές εταιρίες με τα κομπιούτερς έχουν βγάλει τις ανάγκες του κράτους. Θέλουμε τόσα στελέχη, τόσους ειδικευμένους εργάτες και τόσους ανειδίκευτους. Έτσι αρχίζουν οι εξετάσεις και το ξεκαθάρισμα ανάμεσα στους νέους. Τούτη τη φορά δεν τους νοιάζει αν οι νέοι που θα μπου στο πανεπιστήμιο και στις άλλες σχολές έχουν προλεταριακή καταγωγή ή όχι. Το κράτος έχει εκσυγχρονιστεί πια και έχει καταλάβει ότι κι αν ακόμη μπου στις ανώτατες σχολές νέοι με προλεταριακή καταγωγή δεν σημαίνει ότι οι σχολές αυτόματα γίνονται κόκκινες...

Όμως οι κοινωνικές εμπειρίες είναι πιο δυνατές και έτσι πολλοί νέοι αρχίζουν συνειδητά πια να αντιδρούν και να αμφισβητούν όχι μόνο την παρεχόμενη γνώση, τη σχολική ζωή μα

και την ίδια την ύπαρξη του σχολείου.

Εδώ έρχεται η καταστολή. Απουσίες-αποβολές-βαθμοί-εξετάσεις-εντατικοποίηση των σπουδών, είναι σε θέση μάχης για να αντιμετωπίσουν τους Αμφισβητίες. Αυτά μέσα στο σχολείο. Έξω από το σχολείο έχουν στηθεί μια σειρά από μέτρα για να συνεχίσουν την καταστολή της προσωπικότητας των νέων. Αφού έχουν κλειστεί όλες οι πόρτες για την ελευθερία έκφραση και διάθεση για ζωή τις λίγες εξωσχολικές ώρες, μπαίνουν στην ημερήσια διάταξη τα Fast Food με τα πλαστικά φαγητά, τα απαίσια χρώματα που δημιουργούν την αποξένωση και τον αποπροσανατολισμό και οι ντισκοτέκ μ'εκείνη την ερμαφρόδιτη μουσική. Μέτρα που έχουν σχέση με την εκτόνωση της ενεργητικότητας και την καταστολή της σεξουαλικότητας. (Πόσοι νέοι-νέες έχουν στη διάθεσή τους ένα σπίτι για να εκφραστούν ερωτικά;)

Μα παρ'όλη αυτή την καταστολή έχει δημιουργηθεί ένα νεολαϊστικό κίνημα που αντιστέκεται καθημερινά είτε ατομικά, είτε συλλογικά σ'αυτή την καταστολή. Η έκφραση αυτού του κινήματος δεν βγαίνει με μια συγκεκριμένη θέση αλλά με πολλές, ανάλογα με τις συγκεκριμένες συνθήκες και με την διάθεση αυτών που το απαρτίζουν. Αυτό όμως είναι ένα άλλο θέμα που θα το αναπτύξω μια άλλη φορά, γιατί από την προοπτική αυτού του κινήματος εξαρτώνται πάρα πολλά...

Για να συνεχίσω έτσι απλά και φτωχά και να φτάσω στην Γ' βαθμίδα, τις ανώτατες σχολές. Εδώ πια έχει γίνει το χοντρό ξεκαθάρισμα. Μερικοί νέοι βρίσκονται πια μέσα στις σχολές και για την ώρα είναι ασφαλείς(;) και μερικοί απ'έξω. Αυτοί που είναι απ'έξω τι θα κάνουν; Άλλοι θα βρουν μια δουλίτσα...άλλοι θάναι εποχιακοί εργάτες...άλλοι θα μπου στο περιθώριο...άλλοι στη φυλακή επειδή πήραν ένα γραμμάριο χασις ή μια τσιγάρα ή εκλεψαν κάτι... Αυτές οι τρεις τελείες σημαίνουν πως όλα αυτά είναι ένα τεράστιο θέμα και που είναι αδύνατον να καλυφθεί σ'αυτό το άρθρο. Όσο γι αυτούς που είναι μέσα ευτυχώς γιατί ως ένα βαθμό θα ζήσουν τον μύθο της "φοιτητικής ζωής" και θα απαρτίσουν το ευνοχιζόμενο, από τις σύγχρονες διαχωρισμένες εξουσίες, φοιτητικό κίνημα.

Εδώ κρίνω σκόπιμο να σταματήσω γιατί πιστεύω πως μέσα σ'αυτό το αρθράκι έχουν θιχτεί τόσα πολλά θέματα, που το καθένα σηκώνει και μια ανάλυση. Αυτός εξάλλου ήταν και ο σκοπός του άρθρου, να αποτελέσει δηλαδή μια οφειτή και για άλλα άρθρα που σαν σκοπό θα έχουν την αποκρυστάλλωση και την δημιουργία της αναρχικής άποψης για την εκπαίδευση πάντα μέσα στην προοπτική της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης της κοινωνίας.

"Για να γεντούμε τον απαγορευμένο καρπό της γνώσης, πρέπει να ξεσκίσουμε την μήτρα της γνωστικής απαγόρευσης."

ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΟΣ

ΜΟΔΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ,

Το περιοδικό που σύμφωνα με τα αστικά κριτήρια έκδοσης είναι αυτή τη στιγμή πρώτο στη χώρα μας, είναι αναμφισβήτητο ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ του συγκροτήματος Λαμπράκη. Και όταν λέμε αστικά κριτήρια δεν εννοούμε μόνο από πλευράς πωλημάτων, αλλά και από πλευράς στήριξης των καπιταλιστικών σχέσεων εξουσίας, γνωστοί όντος του γενικώτερου ρόλου του αστικού τύπου (εφημερίδες και περιοδικά) στην κοινωνία.

Εξηγώντας λίγο περισσότερο το δεύτερο χαρακτηριστικό πρέπει να πούμε ότι στον Ταχύδρομο συγκεντρώνονται όλα εκείνα τα στοιχεία που κάνουν ένα περιοδικό λειτουργικό για την μετάδοση της κυρίαρχης ιδεολογίας. Πρώτα απ' όλα άψογη εμφάνιση, με πολύ χρώμα στον χαρτί. Εξώφυλλο είτε με κάποιο πρόσωπο της επικαιρότητας (κύρια απ' τον χώρο του κινηματογράφου, του θεάτρου, ή της μουσικής).

Πολιτικές αναλύσεις νεφελώδεις, της λογικής να είμαστε μέσα σ' όλα και να διαβαζόμαστε αν είναι δυνατόν απ' όλους προσωπείο-μοντέλο της σύγχρονης φιλελεύθερης αστικής γραφίας που συχνά αποτελούν ποια ιστορική περίοδο (πχ ο εμψύλιος 46-49) με ανώδυνες λεζάντες και χωρίς καθόλου κεί-

Η κοσμική στήλη του περιοδικού με τον διάσημο πα 'Ιακώχο (και εδώ και λίγο καιρό την πετυχημένη απ' όλες τις ανάλογες, και μάλιστα και εφημερί- πούμε ότι είναι και η πρώτη δι- δάσασα. Πολλοί ταυτίζουν 'Ιακώχ και Ταχύδρομο, όχι άδικα χία του περιοδικού είναι η στή- λη IN και OUT που λίγο-πολύ δίνει συνταγές στους νεοέλλη- νωνικές εξορμήσεις τους (κύ- ρια βέβαια στο καμάκι).

Ρεπορτάζ μόνος, πρόσωπα της παγκόσμιας επικαιρότητας (ταυτόχρονη παρουσία πολιτι- νεντεύξεις) κατά κύριο λόγο α- νώδυνες του τύπου πόσα παιδιά χνίδι σας αρέσει), κριτική κινη- ματογραφικών ταινιών με άρι- μόνος με τον παντού ευρισκόμε- νο Γιάννη Ιωάννου, αθλητικό κοντσομπολιό.

Μεγάλο μέρος της ύλης του περιοδικού πιάνουν οι διαφημί- σεις κατ' εξοχήν καταναλωτικών ειδών υψηλού γούστου και τι- μής, και επίσης υπάρχει η πολύ πετυχημένη στήλη "Ιδέες για να ζούμε πιο ωραία" όπου πρα- γματικά γνωρίζουμε την αποθέ- ωση του καταναλωτισμού μέσα από περίεργα ψαλίδια, πολύ- χρομα ρολόγια, "τριδιάστατα" έπιπλα (αλλά και μοντέρνα), ά- νετα παπούτσια, και ότι βάξει (ή δεν βάξει) ο νους σας. (Δεν θύνσεις των καταστημάτων που μας βοηθούν να ζούμε πιο ω- ραία.

Μόνο με τον Ταχύδρομο εί- στε μέσα στα πράγματα, λέει το διαφημιστικό σλόγκαν, και τε- λικά οι χιλιάδες αναγνώστες του (που σημειωτέον σύμφωνα με στοιχεία του περιοδικού που το ίδιο παρουσιάζει με πολύ κα- μάρι ανήκει στην μορφωμένη υ- ψηλή εισοδηματική τάξη στο μεγαλύτερο της ποσοστό) φαί- νεται να το έχουν πιστέψει από- λυτα.

Ο Ταχύδρομος ξεφεύγοντας από το κλασικό λαϊκό περιοδικό τύπου Ρομάντζο, Ντόμινο κλπ από τη μια, και ασθητά διαχω- ριζόμενο από κάποια άλλα κοι- νότυπα και πιθηκίζοντα έντυπα όπως το ΕΝΑ ή οι ΕΙΚΟΝΕΣ από την άλλη, αντιπροσωπεύει σήμερα στον αστικό τύπο, το καλύτερο δείγμα περιοδικού- εμπορεύματος για όλες τις ώ- ρες, για όλες τις ηλικίες.

Γι αυτό και δεν διατάζει να κάνει ρεπορτάζ για την νεολαία (της συνήθειάς της και τα στέκια της) όπως αυτό του τεύχους 43 της 25-10-1984 που θα μας απα- σχολήσει και παρακάτω. Ένο- ρεπορτάζ που με αφορμή και τα γεγονότα στα Εξάρχεια δείχνει αρχή λειτουργεί σήμερα η κυρί- φορέα που λέγεται περιοδικό επικοινωνίας.

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ: Κοινωνιολογι- κή ανάλυση και χιουμοριστική διάθεση:

Ο τίτλος του ρεπορτάζ ήταν "Μόδα είναι θα περάσει", το κεί- μενο γράφτηκε από τον Φώτη Γεωργελέ και η εικονογραφη- ση έγινε από τον γνωστό στους φίλους των κόμικς Βαγγέλη Πε- ρρή. Μπορούμε μάλιστα να το χωρίσουμε σε δυο μέρη: αυτό του κειμένου όπου ο Γεωργε- λές προσπαθεί να δώσει κύρια τα βασικά χαρακτηριστικά των διαφόρων μορφών εμφάνισης της νεολαίας (με κάποια ιστο- ρική αναφορά και σε φαινόμε- να όπως οι χίπις, πάνκς κλπ), από το οποίο που αποτελείται ο χαρακτήριστικός στίχος του Περρή, όπου παραπλεύρως γίνεται το λεγόμενο focus οπ δηλαδή αναφέρονται ο χώρος που συχνάζουν τα αντισυχα άτομα, η εμφάνιση, η αγαπη- μένη μουσική, τα φίλμς που προτιμούνται, οι αγαπημένες εκφράσεις κλπ.

Ξεκινώντας λοιπόν από το κείμενο βλέπουμε αμέσως το χαρακτηριστικό που διακρίνει σαν έντυπο. Δηλαδή παρότι υ- πάρχει μια αξιολογική παρουσία- ση του αντικείμενου, μια σωστή ανίχνευση των κοινωνικών μο- ρφών που εμφανίζουν οι νέοι, ραφών που εμφανίζουν οι νέοι, στην ιστορία υφιστάμενων κινη- μάτων, δεν γίνεται καμιά προ- σπάθεια ανίχνευσης των φαινο- μένων, μια προσπάθεια δηλαδή που θα αναζητά τις αιτίες που κάποια άτομα, ή κάποιες κοινω- νικές ομάδες εμφανίζονται ό- πως εμφανίζονται.

Όλη η ιστορία ανάγεται στη μόδα, που σύμφωνα με τον αρθ- ρογράφο "οι μόδες είναι οι στρατηγικές που χρησιμοποιεί η νεολαία για να ξεχωρίζει απο- τους μεγαλύτερους" ή οι "μό- δες για την νεολαία είναι οι ε- νδυματολογικοί κώδικες που χρησιμοποιεί, για να αναγνωρί- ζεται και να ξεχωρίζει (όπως

χρησιμοποιεί και τους κώδικες της γλώσσας για τον ίδιο σκο- πό). Φτάνει δε να γράψει στον επίλογο πως "Υπάρχει πιο σω-στή μόδα; Είναι η τελευταία που ακυρώνει τις προηγούμε- νες; Η πιο μόνιμη; Αυτή που δεν μπορείς να κατατάξεις; Ποιά εί- ναι η καλύτερη; Εδώ δεν υπά- ρχει απάντηση. Το προσωπικό σας στυλ θα σας βοηθήσει".

Καμιά σχέση λοιπόν της μό- δας με την κοινωνική πραγματι- κότητα, καμιά σχέση με τα κοι- νωνικά κινήματα των νέων που ακολουθούν κάποια "μόδα" (α- φού για τον αρθρογράφο πχ. η κριτική των νέων στην κατε- στημένη μόδα ντυσίματος της αστικής κοινωνίας, ήταν απλά μια άλλη "μόδα"), όλα στο κά- τω-κάτω της γραφής είναι ζητη- μα προσωπικού στυλ.

Το γεγονός ότι όχι μόνο οι νέοι, αλλά γενικότερα οι άνθρω- ποι αυτής της κοινωνίας, αναζη- τούν κάποια ταυτότητα που θι- τους κάνει ευρύτερα αποδε- κτούς (ταυτότητα που η ίδια η κοινωνία αρνείται να τους δώ- σει) αποκρύπτεται, και έντεχνα όλα ανάγονται στην διαφορο- ποίηση του προσωπικού στυλ που βέβαια δεν εξετάζεται πως διαμορφώνεται. Η μόδα είναι βέβαια ένας ακόμα τρόπος ά- ντλησης κέρδους για τους καπι- ταλιστές, αλλά πιο ουσιαστικά είναι ένας κώδικας αναγνώρι- σης, μια προσπάθεια αποδοχής κάποιου από τον κοινωνικό σχη- ματισμό που τον ενδιαφέρει (και που αυτή την δυνατότητα κατ' αρχήν δεν του την προσφέρει ο καπιταλισμός).

Παραπέρα δεν δίνεται καμία εξήγηση για το τι σημαίνουν τε- λικά και αυτοί καθεαυτοί οι δια- χωρισμοί στην εμφάνιση των νέ- ων. Δηλαδή, γιατί πχ κάποιοι νέοι διαλέγουν να είναι πάνκ και κάποιοι διαλέγουν να είναι πάνκ και λέ, γιατί κάποιοι είναι κυρι- κά και κάποιοι είναι νιού γονέιβ. Οι κάποιες αντιθέσεις, οι κοινωνι- κές διαφορές, οι προσανατολι- σμοί ή μη προς κάποιες κοινωνι- κές αξίες, είναι και εδώ κάποια μόδα που θα περάσει. Το ότι το παιδί της "καλής και εύπορης" οικογένειας που ζει στα βόρεια προάστια της Αθήνας γίνεται πιο εύκολα κυριλές παρά Χεβί- μεταλς, ή το παιδί που ζει στο Περιστερί γίνεται πιο εύκολα Χεβίμεταλς παρά διανοούμε- νος της αριστεράς, είναι απλά θέμα γούστου και όχι θέμα κοι- νωνικής προέλευσης.

Αλλά θα πρέπει να περάσου- με και στα σκίτσα με τα ανάλο- γα χαρακτηριστικά για να έχου- με την συνολική εικόνα του ρε- πορτάζ. Και μια απαραίτητη πα- ρτήρηση: Σε όλο το κείμενο, αλλά και στα 9 από τα 10 σκί- τσα το γυναικείο φύλο απου- σιάζει. Για τον αρθρογράφο οι κοπέλλες δεν αποτελούν το μι- σό και παραπάνω τμήμα της νε- ολίας, δεν ακολουθούν κάποια μόδα στην εμφάνιση, στην μου- σική, στα στέκια, απλά δεν υπά- ρχουν. Και μόνο από αυτό κατα- λαβαίνει κανείς την ποιότητα του ρεπορτάζ, αλλά ας πάμε πα- ρακάτω.

Εδώ λοιπόν λειτουργεί για μια ακόμη φορά η λογική της καρτελοποίησης των ατόμων βάσει υφιστάμενων χαρακτηριστι- κών που τυχαίνει να εμφανί- ζουν. Έτσι παρότι ο ίδιος ο Γε- ωργελέ γράφει πως "Να τα διαβάσετε όλα τα προηγούμενα

τα ήδη σχηματικά με αρκετή δόση χιούμορ. Αλλιώς επικέτες θα βάλουμε. Και η καρτελοποί- ηση δεν ήταν ο σκοπός του αρ- θρού του, δεν κάνει και τίποτα άλλο! Μα σαν σωστός επαγγε- λματίας που είναι, ξέρει πως οι σουν λίγη σημασία στο τι γρά- φει στον επίλογο, αλλά αυτό που θα τους μείνει είναι τα σκί- τσα με τα ανάλογα χαρακτηρισ- τικά, όπου θα εντάξουν τους εαυτούς τους.

Η έλλειψη ταυτότητας που αναφερθήκαμε και πιο πάνω ε- δώ δεν υπάρχει πια, αφού ο κα- θένας μπορεί να βρει αυτά που του ταιριάζουν περισσότερο (α- γούστα στην μουσική, στα βι- βλία, τον κινηματογράφο κλπ) και να λύσει το πρόβλημά του. Τώρα πια δεν υπάρχουν ip και ουε, όλοι λίγο-πολύ στην κατη- γορία τους είναι in.

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ: Ούτε είναι μόδα ούτε θα περά- σει.

Για τον Γεωργελέ λοιπόν, και για τον αστικό τύπο γενικότερα (του οποίου ο Γεωργελέ είναι απλά ένα όνομα, μια υπογραφή κειμένου), οι νέοι σε τελική ανά- λυση είναι όλοι ίδιοι, και ο μό- νος διαχωρισμός τους γίνεται α- πό την μόδα.

Ο κυριλές που συχνάζει στο Έβερεστ αποδεχόμενος τους μύθους και τις αξίες της καπιτα- λιστικής κοινωνίας είναι ο ίδιος και αντιδρά απέναντι στο πανε- πτήσιο. Η μόνη τους διαφορά είναι στα ρούχα, στη μουσική, αλλάζουν πιθανά και οι εμφανί- σεις με αποτέλεσμα ο κυριλές να γίνει πάνκ, και ο πάνκ να γί- νει συνδικαλιστής ηγέτης!!!

Το καπιταλιστικό σύστημα έτσι θέλει να λειτουργούν οι νέ- οιοι ανάλογα με την μόδα που το ίδιο επαβάλλει μέσα απ' τους μη- χαρισμούς του, ανάλογα με την ταυτότητα που το ίδιο δίνει στους προλετάρους μέσω της κυρίαρχης αστικής ιδεολογίας. Όμως οι νέοι αντιστέκονται: παλεύουν ενάντια στην καθημε- ρινή αλλοτρίωση, ενάντια στους ρόλους που το σύστημα θέλει να τους δώσει χωρίς καν να τους ρωτήσει. Οι τύποι σαν τον Γεωργελέ και τα αφεντικά του δεν θα χρειαστεί να αναμένουν πολλή ώρα στο ακουστικό τους: Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΔΕΝ ΘΑ ΑΡ- ΓΗΣΕΙ ΝΑ ΡΘΕΙ!!

Γ. ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Julie Belmas

Gerry Hannah

Ann Hansen

Doug Stewart

Brent Taylor

Οι 5 του Βανκούβερ

Κατ' αρχήν μερικές πληροφορίες για την υπόθεση που έχει γίνει γνωστή σαν "οι πέντε του Βανκούβερ". Τον Γενάρη του 1983, πέντε αγνώστες από το Βανκούβερ συνελήφθησαν κατηγορούμενοι για τοποθέτηση βομβών, σε υποσταθμό υδροηλεκτρικής ενέργειας στη νήσο του Βανκούβερ (Μάης 1982), και στα καταστήματα *Red Hot* όπου προβάλλονταν πορνο-βίντεο (Νοέμβρης 1982) και στο εργοστάσιο της Λίττον στο Τόροντο (Οκτώβρης 1982), που κατασκευάζει τα ηλεκτρονικά εξαρτήματα για τους αμερικάνικους πυραύλους Κρούζ. Η δίκη τους άρχισε ένα χρόνο μετά τη σύλληψή τους, και συνεχίζεται μέχρι και σήμερα. Κατά τη διάρκεια της δίκης, φάνηκε ξεκάθαρα ο ύποπτος ρόλος της αστυνομίας. Οι πέντε αγωνιστές είναι:

η Julie Belmas 20 χρονών, η Ann Hansen 29, ο Gerry Hannah 26, ο Doug Stewart 25, και ο Brent Taylor 26. Όλοι είχαν ενεργό πολιτική ανάμειξη για πολλά χρόνια σε αγώνες για το περιβάλλον, στο οικολογικό και αντιστασιακό κίνημα, για τον φεμινισμό, για τα δικαιώματα των φυλακισμένων κλπ. Συμμετείχαν στο Αναρχικό Κόμμα Καναδά, σε εκδόσεις εφημερίδων και περιοδικών, ακόμη και σε μουσικά συγκροτήματα (ο G'Hannah) που έπαιζαν για διάφορα πολιτικά θέματα όπως το Rock ενάντια στις φυλακές. Η συνέντευξη της Ann Hansen που ακολουθεί, είναι παρμένη από το αγγλικό περιοδικό *Black Flag* τον Ιανουάριο 1984, και νομίζουμε ότι είναι αρκετά χαρακτηριστική και πληροφοριακή για την όλη ιστορία.

Η μητέρα σου είπε ότι ποτέ δεν πλήγωσες κάποιον. Οι φίλοι σου είπαν πως αγαπούσες τα ζώα και πως ήσουν ουσιαστικά μια ευγενική προσωπικότητα. Αργότερα στο τύπο και στο δικαστήριο εμφανίστηκες σαν μια τρομοκράτισσα που θα πυροβολούσες ανθρώπινες φιγούρες και δεν θα σταματούσες μπροστά σε τίποτα. Ποιά είναι η πραγματική Ann Hansen;

Δεν πιστεύω πως θα πείραζα οποιονδήποτε. Ποτέ δεν πυροβόλησα κάποιον και ποτέ δεν σκότωσα κάποιον. Δεν μπορώ να πω πως δεν θα πυροβολούσα, αν με πυροβολούσαν σε μια ληστεία. Αλλά ο καθένας, ένας συντηρητικός που ψηφίζει Δεξιά, ή το οποιοδήποτε μέλος μιας κυνηγητικής λέσχης, πυροβολεί οδίστακτα μια ανθρώπινη σιλουέτα. Είναι μια σταθερή διαδικασία. Εμείς πυροβολούσαμε σε κονσερβοκούτια και σε βαρέλια.

Σε παρουσίασαν σαν την αρχηγό των 5. Πιστεύεις ότι παρέσυρες τους άλλους, για παράδειγμα την Julie Belmas, στο μονοπάτι του πολέμου ή ευθυνόσαστε όλοι το ίδιο για αυτές τις πράξεις;

Σαφέστατα δεν ήμουν η αρχηγός, και το έχει πει και η ίδια η Julie. Στην απολογία της είπε πως μετάνιωσε για ορισμένα πράγματα. Όταν έχεκ να κάνεις με ανθρώπους διαφορετικής πολιτικής πείρας, άλλοι είναι 25 χρονών, άλλοι 30-αντιμετωπίζεις και διαφορετική στάση υπευθυνότητας. Γι αυτό και άνθρωποι που ασχολούνται με την πολιτική για 10 χρόνια ίσως αναλάβουν ένα ηγετικό ρόλο ακόμα και σε μια απλή διαδήλωση. Αλλά δεν υπάρχει περίπτωση κάποιος από μας να επιρρέαζε τους άλλους ή να τους παράσερνε.

Βέβαια, αν έχεις αποφασίσει να δράσεις παράνομα, πρέπει να έχεις προσαρμοστεί στην ιδέα ότι μπορεί να περάσεις κάποιο καιρό στη φυλακή. Όμως σ' αλήθεια, είσαι έτοιμη να αντιμετωπίσεις μια ισόβια κάθειρξη;

Ο καθένας αντιμετώπιζε την ιδέα της φυλακής, έστω κι από διαφορετική οπτική γωνία. Δεν πιστεύω ότι ο καθένας μπορεί να γίνει αντάρτης πόλεων. Πρέπει να αφιερώσεις όλο το χρόνο σου, πολλή ενεργητικότητα, κι είναι αλήθεια πως μπορεί να σκοτωθείς ή να φας ισόβια. Αυτές είναι οι πραγματικές συνέπειες. Αν δεν έχεις ετοιμαστεί γι αυτά, δεν πρέπει να γίνεις αντάρτης.

Τους έτριξες τα δόντια στο δικαστήριο; Πιστεύεις ότι έπρεπε να κάνεις την πολιτική σου δήλωση νωρίτερα;

Προφανώς δεν έτριξα τα δόντια και δεν ξεφώνισα. Ήταν τόσο ψυχρός και ανελέητος ο δικαστής! Δεν πίστευε την δήλωση της Τζούλι για το πόσο όσχημα ένιωθε για τους τραυματίες της Λίττον (κάτι που συνέβαινε στην πραγματικότητα). Με καταδίκασε σε ισόβια χωρίς καν να με κυττάξει!

(Η συνέντευξη αυτή δημοσιεύτηκε κατ' αρχήν στην εφημερίδα *The Province* της Κυριακής 24 Ιανουαρίου '84 και αναδημοσιεύτηκε από το *Black Flag*. Μια μικρή διευκρίνιση για όσους πιθανά θα σκεπτόντουσαν πως το βρετανικό αυτό αναρχικό περιοδικό θα ήταν υπεύθυνο για ορισμένες πράγματι αφελείς ερωτήσεις.)

Αντιμετωπίζοντας την ζωή της φυλακής, πιστεύεις ότι μπορούσες να έχεις πράξει διαφορετικά;

Σίγουρα ακόμα παραμένω μια φεμινίστρια, μια υπερασπίστρια του περιβάλλοντος και μια ιδεαλίστρια. Είναι φανερό πως το πιο μεγάλο μας λάθος ήταν η βόμβα στην Λίττον. Δεν έπρεπε να βάλουμε τη βόμβα έξω από το κτίριο που δούλευαν άνθρωποι. Ήταν τρομερό για μένα το γεγονός πως το κτίριο δεν είχε αδειάσει εντελώς όταν τηλεφωνήσαμε για την βόμβα. Εξηγούσαμε στο απαλητικό τηλεφώνημα ότι είχε τοποθετηθεί ένα φορτηγό έξω από το κτίριο. Υπήρχαν μέσα μερικοί εργαζόμενοι που έκαναν την νυχτερινή βάρδια. Δεν τους ήταν τίποτα να αδειάσουν εντελώς το κτίριο. Δεν το αδειάσαν όμως έως ότου να φτάσει η ομάδα εξουδετέρωσης βομβών, και έπειτα για κάποιο άγνωστο λόγο η βόμβα εξερρήνθη πρόωρα, 12 λεπτά.

Όχι, αναλαμβάνουμε την ευθύνη. Το λάθος ήταν, πως δεν μπορούίς να βασιστούν στην αστυνομία ή στη φρουρά ασφαλείας για να δράσουν. Κάποιος μπορεί να είναι στη τουαλέτα, και να μην ακούσει το σήμα εκκένωσης του κτιρίου. Έτσι αυτό ήταν το λάθος, και αναλαμβάνω την ευθύνη...Βέβαια το όλο αποτέλεσμα των εκρήξεων διογκώθηκε επίτηδες.

Όταν άκουσες τι συνέβη στο Cheekeye-Dunsmuir, στα Red Hot video, και στην Litton, αισθάνθηκες ότι είχατε πετύχει;

Στην Litton δεν ένιωσα καμιά υπερηφάνια όταν άκουσα τι συνέβη τελικά. Ήταν μια από τις πιο τραυματικές μου εμπειρίες. Πολύ απλά, τρομακτική. Στο Cheekeye, ένιωσα χαρά, δεν είχα απολύτως καμιά τύψη. Θεωρούσα αυτό το πράγμα σαν ένα σωρό σκουπίδια και χάρηκα όταν το είδα να καταστρέφεται. Τίποτα δεν σταμάτησε στην υδροηλεκτρική ενέργεια, αλλά θέλαμε να σταματήσουμε την ανάπτυξη της τουλάχιστον για ένα χρόνο και κάτι παραπάνω. Το ίδιο χαροδύνατο ένιωσα και για τα Red Hot video, αφού οι βόμβες φάνηκε πως βοήθησαν. Τα μέσα μοζικής ενημέρωσης χτύπησαν κάθε φεμινιστική πόρτα για να μάθουν πως ακριβώς είχαν τα πράγματα, κάτι που είχε να συμβεί μήνες.

Πιστεύεις πως από την αρχή έπρεπε να ξεκαθαρίσεις τη θέση σου, κάνοντας μια πολιτική δήλωση, ή πιστεύεις ότι πρέπει να αφήσεις τους δικηγόρους σου να προσπαθήσουν να ανατρέψουν τις υπάρχουσες αποδείξεις;

Αναφορικά με ότι έγινε, θα ήταν πιο τίμιο πολιτικά, αν είχα αρνηθεί να συνεργαστώ από την αρχή, και ομολογούσα την ενοχή μου. Γιατί, αν δεν συνεργαστείς, οι δίκες δεν μπορούν να συνεχιστούν χωρίς εσένα. Δεν υπάρχει λόγος να περμένεις 2 ή 3 χρόνια για κάτι που έφταις εκ των προτέρων.

Σκέφτηκες ποτέ να πιάσεις μια δουλειά; Γιατί κλέβατε όπλα και χρήματα;

Όταν ζεις παράνομα προσπαθώντας να αποφύγεις την αστυνομία, δεν μπορείς να πιάσεις δουλειά ή να μπεις στο Ταμείο Ανεργίας, γιατί έτσι προδίδεις στην αστυνομία. Τα όπλα τα παίρναμε για την αυτοάμυνά μας. Δεν υπήρξε ποτέ ένα σχέδιο να σκοτώσουμε κάποιον. Μερικοί αναρωτιούνται γιατί είχαμε τόσα πολλά όπλα. Τελικά ήταν περισσότερα απ' όσα χρειαζόμασταν.

Αφού είχατε όπλα, δεν είναι ευνόητο ότι κάποτε μπορεί να τα χρησιμοποιούσατε;

Αν μας πυροβολούσαν θα σπατούσαμε.

Πως πιστεύετε ότι αντέδρασε ο κόσμος, όταν σας ταινίες που παίχτηκαν στο δικαστήριο, ακούστηκε από σας πως πιθανά να σκοτώνετε ένα φρουρό της Brink;

Ίσως χάσαμε μερικούς υποστηρικτές, γιατί οι πιο πολλοί άνθρωποι δεν σχεδιάζουν ληστείες, και έτσι δεν κάθονται στο σπίτι τους να το συζητήσουν. Οι μαγνητοταινίες έδιναν λαθεμένη εντύπωση. Όταν κάθεται σπίτι σου, λες ένα σωρό τρομερά πράγματα που δεν θα το έλεγες προτά δημόσια- στείλα, κουτσμπολιά, ζήλειες- πράγματα που ακούγονται σε κάθε σπίτι ή σε κάθε οικογένεια. Πολλά απ' αυτά που λέγαμε σπίτι μας, είχαμε το δικαίωμα να τα λέμε σε ιδιωτικό περιβάλλον.

ΤΟ ΤΣΟΥΓΛΑΝΙ!

συνέχεια από σελ. 16

προσδιορίστης μέσης ηλικίας, μια πρώην πρώτη μαλλιαρίνα στο Μπουένος Άϊρες. "Νομίζω ότι όλοι είσατε όμορφοι, και ο Τζέρι Ρούμπιν είναι η πιο όμορφη προσωπικότητα στον κόσμο", ενθουσιάζεται με ένα βραχνό ρωσικό τονισμό, σχετικά με την φασαρία της "δικτύωσης". Καθώς η σκηνή στριφογυρίζει, οι τρεις χορευτές της Αερόμπικ ανεβαίνουν στην πλατφόρμα και αρχίζουν να τεντώνονται, να τραβιούνται, και να περιστρέφονται άνω, καθώς ακούγεται το μουσικό θέμα της *Bonanza*. Το πλήθος σφύριξε επιδοκιμαστικά, όταν ακολούθησαν δύο μυώδεις γυναίκες, με τα λαδωμένα κορμιά τους, καλυμμένες μόνο από ελάχιστα ρούχα. Χωρίς προσπάθεια πέταξαν τις γόβες τους σ' ένα μικρό κομμάτι του Ντεμπισού.

Η *Mariuschka*, λάμποντας, πήδηξε στη σκηνή και προσπάθησε να προτρέψει τους δικτυώμενους στην φυσική υγεία, ανασηκώνοντας την φούστα της και κάνοντας βαθιές κάμψεις με τα γόνατα. Είναι δέκα το βράδυ και το συμβόλαιο του Τζέρι με το στούντιο 54 τελειώνει, ή σκηνή απομακρύνεται, τα φώτα του σπιτιού χαμηλώνουν. Οι *Stones* ξεφωνίζουν για μερικά "πορτορικανά κορίτσια που την βρίσκεις θαύμα μαζί τους". Όλοι χορεύουν.

Την επόμενη μέρα, η βοηθός διεύθυνσης του Τζέρι, η *Rebecca White*, μου τηλεφωνεί και με προσκαλεί να είμαι έκτακτη καλεσμένη. Αρνούμαι, εξηγώντας την έντονη δέσμευσή μου στην δημοσιογραφική ηθική. Κρίμα. Το θέμα της επόμενης εβδομάδας είναι η *Wall Street*, η σεξουαλικότητα και η αρχιτεκτονική και πατρονάρεται από το περιοδικό *Oui* Y-

πάρχουν ένα σωρό από καυτά θέματα γραμμένα στον κατάλογο για το προσεχές μέλλον: Τραπεζίτες διευθυντές και υγεία, Επιχειρηματίες αργίες και ταξίδια, Δημόσιες σχέσεις, Τηλεόραση μουσική και διαφήμιση. Ακούγονται ωραία, αλλά εγώ στην πραγματικότητα θέλω να μιλήσω στον Τζέρι.

"Λοιπόν *Rebecca*, μπορώ να μιλήσω στον Τζέρι; Βλέπεις, γράφω το άρθρο. Πόσο προσωπικό έχεις; Ποιός είναι ο προνπολογισμός; Ποιός παίρνει τα 8 δολάρια;"

"Είναι τρομερά απασχολημένος" μου λέει. Δεν θέλω να μιλήσω γιαυτόν. Θα σας φέρω σε επαφή". Δεν τόκανε. Αναπόφευκτα, αυτό το γεγονός με γυρίζει στα παλιά. Όλες εκείνες οι φωνές του Άμπν, του Τζέρι και της "συμμορίας" στο Σικάγο. Ο Τζέρι, ήρθε στο χωριό μου, και ο δήμαρχος τον ανακήρυξε απειλή για την δημόσια ασφάλεια και τάξη. Τα βιβλία *«Do it»* και *«Fuck»* μοιάζουν με ορθοσοκαλίσματα στο μέτωπο του ήρωά μας και ένα μεγάλο αυρό σημαδι ειρήνης, στολίζει το μάγουλό του. Ο πολεμιστής είναι τώρα ένας άλλος βιαστικός που ψάχνει για την δόξα, παίρνοντας μου τα 8 δολάρια.

"Τζέρι, ποιός;" λέει η *Lois*, που πρόκειται να είναι η τελευταία μου συνέντευξη. "Μου φαίνεται ότι όλοι έρχονται εδώ, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μου, για να ερωτηθούν. Και μπορείς να με διαλέξεις". Η ανθρώπινη κοινότητα πάλι στο αυτί μου και κλείνει μπροστά, με το μπλε και κόκκινο νέον να παίζει απέναντι σε ένα μάλλον νεονολό πρόσωπο. "Και τι πρόκειται να κάνεις γιαυτό;"

Αναφορά για τη «δίκη των έξι» του Βελιγραδίου

20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ: Σ' ένα διαμέρισμα στο Βελιγράδι 28 άτομα συνελήφθησαν και ανακρίθηκαν, μετά από έφοδο της αστυνομίας. Αφέθηκαν σύντομα ελεύθερα, αλλά εν συνεχεία ορισμένα υποβάλλονταν συχνά σε ανάκριση.

30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ: Ένα απ' αυτά τα άτομα, τον Ράντομπε Ράντοβιτς, τεχνικό στην επιχείρηση "Hidrotehnik", τον συνέλαβαν 2 φορές. Για τελευταία φορά τον άφησαν στις 23 Απριλίου. Η θεία του που έμενε μαζί του, βλέποντας ότι δεν γύρναγε σπίτι, άρχισε να τον ψάχνει στις φυλακές και τα νοσοκομεία. Τελικά βρέθηκε νεκρός κοντά σε μια βίλλα, κοντά στο χωριό *Obdovance*. Το θέμα καλύφθηκε σαν αυτοκτονία. Οι φίλοι του Ράντοβιτς και ο δικηγόρος του Κνέζεβιτς μιλούν για "βίαιο θάνατο". Ένα ανοικτό γράμμα με 19 υπογραφές στάλθηκε τότε στον Στέιν Ντόλανκ, υπουργό εσωτερικών από τις 6 Μαΐου, όπου τίθενται οι εξής ερωτήσεις:

- Είναι αλήθεια πως οι εκπρόσωποι της υπηρεσίας της κρατικής ασφάλειας συλλαμβάνουν και κρατούν σε περιορισμό "ύποπτα" πολιτικά άτομα χωρίς να έχουν δικαστική απόφαση;
- Είναι αλήθεια πως οι έρευνες στα σπίτια των υπό κράτηση ατόμων γίνονται χωρίς τα απαραίτητα χαρτιά του πρωτοδικείου;
- Είναι αλήθεια πως οι συλλήψεις γίνονται πολλές φορές για "πληροφοριακούς" λόγους επιβάλλοντας έτσι σε ορισμένους στέρηση της ελευθερίας τους χωρίς καμιά επίσημη διαταγή ή απόφαση οποιουδήποτε δικαστηρίου;
- Είναι αλήθεια πως οι υπάλληλοι της ασφάλειας χρησιμοποιούν μεθόδους ψυχολογικής πίεσης ή σωματικής βίας σαν μέσα, για να αποσπάσουν ομολογίες απ' τους φυλακισμένους;

Εν συνεχεία οι γράφοντες προσθέτουν:

"Σκεφτόμαστε ότι ως υπουργός εσωτερικών, έστε πολιτικά υπεύθυνος για το σύνολο των πράξεων της υπηρεσίας ασφαλείας και συνεπώς έχετε το δικαίωμα να διαλέξετε μεταξύ των παρακάτω:

- Ή να κατευθύνετε την έρευνα για τον θάνατο του Ράντοβιτς ως το τέλος και να οδηγήσετε τους ενόχους στα δικαστήρια.
- Ή να επιμνησθείτε εξ' ολοκλήρου τις πολιτικές ευθύνες των εγκλημάτων των υπαλλήλων σας.

Εάν διαλέξετε το δεύτερο, δεν σας μένει παρά να υποβάλλεται την παραίτησή σας όχι μόνο σαν υπουργός εσωτερικών αλλά και σαν μέλος του ανωτάτου συμβουλίου της Ομοσπονδιακής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας, γιατί όπως καταλαβαίνετε κάποιος που έχει βεβαρμένη συνείδηση μετά το θάνατο ενός νέου ανθρώπου δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να συνεχίσει να είναι μέλος του ανωτάτου συμβουλίου της χώρας.

15 ΜΑΙΟΥ: Ο Βολισλάβ Σεσέλι, βοηθός πανεπιστημίου στις πολιτικές επιστήμες, φυλακίζεται στο Σεράγεβο και αρνείται να υπερασπίσει τον εαυτό του ενώτια στις κατηγορίες που του αποδίδουν και που ο ίδιος αγνοεί. Έτσι αρχίζει σπεργία πείνας.

23 ΜΑΙΟΥ: Ο Παβλούσκο Ιμάροβιτς (ένας από τους 28), ο Βλαντιμίρ Μιγιάνοβιτς και ο Μίλαν Νικόλιτς πιάστηκαν στο Βελιγράδι. Έλαβαν ενεργό μέρος στις διαμαρτυρίες για τις υποθέσεις των Ράντοβιτς και Σεσέλι και καταδικάστηκαν. Ο Μιγιάνοβιτς τον Μάη του 1968 ήταν ένας από τους βασικούς εμπνευστές των φοιτητών, οι Ιμάροβιτς και Νικόλιτς είχαν διαμαρτυρηθεί για τον στρατιωτικό νόμο στην Πολωνία τον Δεκέμβριο του 1981. Κάνουν σπεργία πείνας κατά τη φυλάκισή τους που την θεωρούν παράνομη.

9 ΙΟΥΛΙΟΥ: Ο Σεσέλι κατηγορείται ότι "κινούμενος με αναρχο-απελευθερωτικές και εθνικιστικές θέσεις, θέλει να ενώσει αυτούς που ασπάζονται τις ιδέες του και να τους κινητοποιήσει ενάντια στη δύναμη της εργατικής τάξης. Η κατάσταση αυτή κράτησε από το 1982 μέχρι το Μάη του 1984", και τον οδήγησε σε 8 χρόνια φυλάκισης.

Οι κατηγορίες που του αποδόθηκαν είναι:

- Η συγγραφή κειμένου τον Σεπτέμβριο του 1983, μη δημοσιευμένου, όπου θέτει υπό συζήτηση την υπευθυνότητα της Κομμουνιστικής Γιουγκοσλαβικής Ένωσης στην υπάρχουσα κοινωνική κρίση, και υπό αμφισβήτηση την ύπαρξη της μουςουλμανικής εθνικότητας.
- Ομιλίες σύμφωνα με αναφορές μαρτύρων, από συζητήσεις που έκανε σε ένα τρένο και στο πανεπιστήμιο.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Έξι άτομα θα περάσουν πολύ σύντομα από δίκη στο Βελιγράδι:

- Ο Τζόρνταν Γιοβάνοβιτς (γεννήθηκε το 1961, φοιτητής φιλοσοφίας).
- Ο Μιοντραγκ Μίλιτς (γεννήθηκε το 1929, χωρίς δουλειά).
- Ο Ντράγκομιρ Όλουγιτς (γεννήθηκε το 1949, διπλωματούχος πολιτικών επιστημών, υπάλληλος στο Ράδιο-Βελιγράδι).
- (Κυνηγήθηκαν και οι τρεις στις 20 Απριλίου στην τότε επιχείρηση της αστυνομίας και αργότερα κατηγορήθηκαν).
- Ο Παβλούσκο Ιμάροβιτς (γεννήθηκε το 1948, μεταφραστής).
- Ο Βλαντιμίρ Μιγιάνοβιτς (γεννήθηκε το 1946, σαν φοιτητής της φιλολογικής αρνήθηκε να περάσει τις διπλωματικές του εξετάσεις γιατί οι καθηγητές του έχασαν τις θέσεις τους και έμειναν χωρίς σταθερή δουλειά).
- Ο Μίλαν Νικόλιτς (γεννήθηκε το 1947, κοινωνιολόγος υπάλληλος του ινστιτούτου Αγροτικής Οικονομίας).

(Συνελήφθησαν στις 23 Μαΐου και έκαναν σπεργία πείνας καθ' όλη τη διάρκεια της προφυλάκισής τους).

Παρουσιάζουμε στη συνέχεια δυο ντοκουμέντα:

1. Περιληπτικό αντίγραφο της κατηγορίας.
2. Ανοικτή επιστολή απευθυνόμενη από τον Βλαντιμίρ Μιγιάνοβιτς στον Πρόεδρο του *R'S'F'Y'*

1. Περιληπτικό αντίγραφο της κατηγορίας (κατατεθειμένο από τον Εισαγγελέα στο δικαστήριο της 6-8-1984).

Οι κατηγορούμενοι, από το 1977 ως τον Απρίλη του 1984, είχαν στο Βελιγράδι επαφές μεταξύ τους με θέσεις αντεπαναστατικές, με σκοπό να δημιουργήσουν, να πλατύνουν και να ενδυναμώσουν ένα γκρουπ προοριζόμενο να προκαλέσει αντισυνταγματικές αλλαγές στο πολιτικοοικονομικό σύστημα. Μ' αυτό το σκοπό, οργάνωσαν μια σειρά συγκεντρώσεων σε διάφορα σπίτια. Κι άλλα άτομα παραβρέθηκαν (καλεσμένοι τους), και μπροστά σ' όλο τον κόσμο διάβασαν κείμενα, τα μοίρασαν σε έντυπα και ακολούθησαν προφορικές ανταλλαγές απόψεων, κατηγορηματικές για τις ίδιες τις βάσεις του απελευθερωτικού εθνικού κινήματος, τα κερδισμένα απ' το Σύνταγμα και το άτομο του Προέδρου Τίτο.

Η πρώτη συγκέντρωση έγινε το 1977 στο διαμέρισμα του Μιγιάνοβιτς με δική του πρωτοβουλία. Εκεί εξήγησε τους λόγους που έκαναν υποχρεωτικές αυτές τις συγκεντρώσεις και την ανάγκη δημιουργίας ενός πυρήνα που θα γινόταν η εργατική ομάδα του γκρουπ. Αυτή η ομάδα οργάνωνε συγκεντρώσεις κάθε δεύτερη Παρασκευή του μήνα, διαλέγοντας αυτούς που θα συμμετείχαν.

Έπαιρνε ενεργό μέρος στις συζητήσεις βεβαιώνοντας την ιδεολογική κατεύθυνσή τους. (Ακολουθούν τα παραδείγματα των κειμένων που διαβάστηκαν απ' τους κατηγορούμενους στις 24 υπογραμμένες συγκεντρώσεις με πλήρη αναφορά του τόπου όπου γίνανε).

Ήταν δηλαδή μια εγκληματική πράξη που εμπίπτει στην παράγραφο 1.3.6. μέρος 1ο, αναφερόμενη στην παράγραφο 1.1.4. του ποινικού κώδικα που αφορά το συναγερμό για τις εχθρικές προς το σύστημα πράξεις-που η καταδίκη τους μπορεί να φτάσει από 1 μέχρι 15 χρόνια φυλάκις.

Το δικαστήριο καλεί τους κατηγορούμενους και 26 μάρτυρες να παρουσιαστούν, προτείνει να διαβαστούν οι καταθέσεις 64 άλλων ατόμων και τα κείμενα μερικών κατηγορουμένων, να εξεταστούν τα ντοκουμέντα που αναφέρονται στις προηγούμενες απαλλαγές των κατηγορουμένων και τα ντοκουμέντα που συγκεντρώθηκαν κατά την ανάκριση. (Αυτά κατασχέθηκαν από το γραφείο του δικηγόρου Πόποβιτς.).

Η δράση σ' αυτές τις συγκεντρώσεις ήταν εξ' ολοκλήρου προετοιμασμένη. Οι παρευρισκόμενοι κλήθηκαν (συνήθως 10 με 15) γιατί ενδιαφέρονταν και θεωρούνταν απαραίτητοι για την συζήτηση. Ο οικοδεσπότης έδινε το λόγο σ' ένα παρεμβάλλοντα αφού τον παρουσίαζε, και άνοιγε εν συνεχεία τη συζήτηση. Αρκετές φορές οι αναφορές υπογράνονταν και στέλνονταν στις πιο υψηλά ευρισκόμενες αρχές του κράτους και του κόμματος. Ο παράνομος

χαρακτήρας αυτών των συγκεντρώσεων επιβεβαιώθηκε απ' τη στάση ενός μάρτυρα που σταμάτησε να πηγαίνει όταν συνελήφθη ότι αυτές ήταν παράνομες, κι απ' την ερώτηση ενός άλλου που ρωτώντας ποιός ήταν ο σκοπός αυτών των συγκεντρώσεων, πήρε την απάντηση πως ήταν χρήσιμες, γιατί τέτοιες συζητήσεις δεν μπορούν να γίνουν αλλού. Οι συμμετέχοντες προέρχονταν από όλα τα σημεία του ορίζοντα. Αυτές οι συγκεντρώσεις δεν είχαν επαγγελματικό χαρακτήρα αλλά υψηλά πολιτικοποιημένο, με περιεχόμενο αντιδραστικό.

Σύμφωνα με τους ειδικούς, οι κατηγορούμενοι κατά τη διάρκεια των δικαστικών διαδικασιών ήταν κάτοχοι των διανοητικών τους μέσων. Τρεις πρώην καταδικασμένοι για αντιεξουσιαστική δράση ή για φραξιοτισμό συνέχισαν τις πράξεις τους παρά τις προειδοποιήσεις της αστυνομίας. Δύο απ' αυτούς αρνήθηκαν να μιλήσουν και να απολογηθούν κατά τη διάρκεια της έρευνας. Ο Ν. Όλουγιτς υπερασπίστηκε τον εαυτό του λέγοντας ότι δεν πρόκειται για παράνομες αλλά για φιλικές συγκεντρώσεις, μερικές προετοιμασμένες, άλλες με δύο παρευρισκόμενους κι άλλες με δεκαπέντε. Είπε επίσης, πως αυτές οι συγκεντρώσεις γίνονται εδώ κι οχτώ χρόνια και πως κάθε ενδιαφερόμενος μπορούσε να παρευρεθεί. Είπε επίσης πως είχαν αποφασίσει να καλέσουν τον Μίλοβαν Ντγιόλας, όταν θέλησαν να πιάσουν εθνικά θέματα. Τέλος επιβεβαίωσε το γεγονός, πως έγραψε ένα θεωρητικό λιβέλλο με τον τίτλο "Απ' τον πλουραλισμό στον μονο-

μό" καθώς και τις κατηγορίες που του απέδωσαν. Κατά τον Τζ. Γιοβάνοβιτς, επρόκειτο για φιλικές συγκεντρώσεις. Σε μια απ' αυτές διάβασε μια συνέντευξη που είχε ήδη δη-

μοσιευτεί στο Student. Τέτοιες βραδυές δεν είναι, κατά τη γνώμη του, διαφορετικές από άλλες που γίνονται σ' άλλους χώρους. Ο Μ. Νικόλιτς ανακοίνωσε ότι πήγαινε σε ιδιόκτητα διαμερίσματα μόνο όταν ενδιαφερόταν. Ο τρόπος που ανακατεύτηκε στη συζήτηση δεν ήταν διαφορετικός απ' αυτόν που 'χε στις δημόσιες συγκεντρώσεις. Ήταν ανοικτές συγκεντρώσεις και κανονικά δεν γνώριζε τα δύο τρίτα των παρευρισκόμενων. Γνωρίζει, τελικά, σύμφωνα με έντυπα του κυκλώματος, ότι άλλες συγκεντρώσεις του ίδιου είδους γίνονται κι αλλού.

Τα επιχειρήματα της υπεράσπισης πρέπει να απορριφθούν γιατί υπάρχει απόκλιση στις καταθέσεις και γιατί οι αναφορές των μαρτύρων αποδεικνύουν πως δεν ήταν συγκεντρώσεις μεταξύ φίλων. Η πλειονότης δεν είχε κανένα φιλικό δεσμό, πολλοί δεν γνωρίζονταν πριν με έντυπα του κυκλώματος, ότι άλλες συγκεντρώσεις ήταν τυχαίες τίθενται υπό αμφισβήτηση γιατί όλες αυτές οι ενέργειες ήταν πάντα προγραμματισμένες. Οι μαρτυρίες υποδεικνύουν πως αυτές οι συγκεντρώσεις ήταν παράνομες και πως μπορούσαν να παρεβρεθούν μονάχα άτομα που γνωρίζονταν. Αυτό επιβεβαιώνει πως οι κατηγορούμενοι

ήταν αντικαθεστωτικοί και πως οι κατηγορία στηρίζεται στο νόμο.

Ο βοηθός του Εισαγγελέα Ντανίλο Νάνοβιτς

ΣΧΟΛΙΑ

* Η αντίλογος μεταξύ αρ' ενός του χαρακτήρα του συγκροτημένου αυτού γκρουπ του οποίου οι οργανωτές κατηγορούνται για αυτές τις "εχθρικές συναντήσεις" κι απ' την άλλη η απουσία δεσμών μεταξύ των μελών του που γνωρίζονται ελάχιστα, είναι φυσική.

* Η επανάληψη και η ασυναρτησία στις κατηγορίες δεν μπορούν να κάνουν ή να συνδέσουν τα λεπτά σημεία (οι περιγραφόμενες ενέργειες περιορίζονται σε συζητήσεις και στο περιεχόμενο γραπτών μη δημοσιευμένων). Οι τωρινές δίκες δημιουργούν μια νοσταλγία που θέτει κάθε Γιουγκοσλάβο πολίτη στη θέση του κατηγορούμενου και του υποχρεωτικά αντιτιθέμενου με την πολιτική εξουσία.

* Οι "ένοχες" συγκεντρώσεις, οργανωμένες από ομάδες φίλων από το 1968, αναφέρθηκαν πολλές φορές στον τύπο από το 1977. Άρα ήταν γνωστές στην αστυνομία. Γιατί λοιπόν οι απαγορεύσεις τώρα;

Φαίνεται πως η επίδειξη δύναμης στις 20 Απριλίου ήθελε πάνω απ' όλα να υποβάλλει και να επιβάλλει ένα εμπόδιο μεταξύ των αντιπολιτευόμενων, και οι συλλήψεις στις 23 Μάη να γίνουν η επιβεβαίωση κατά της πρακτικής δραστηριότητας προς όφελος των ελευθεριών που αφέρθηκαν από τον θάνατο του Ράντοβιτς και την ενοχοποίηση του Σεσέλγι. Έτσι για παράδειγμα, ο Μιγιάνοβιτς ήθελε να συναντήσει τη θεία του Ράντοβιτς που είχε συντάξει ένα γράμμα που δεν δόθηκε στη δημοσιότητα μετά τον θάνατο του ανηψιού της. Τότε ήταν που τον συνέλαβαν.

* Οι παραβιάσεις του Γιουγκοσλάβικου συντάγματος και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων πολλαπλασιάζονται μ' αυτές τις υποθέσεις:

—Περισσότερα από δέκα "ανοιχτά γράμματα" στάλθηκαν στον τύπο και αφορούσαν την επόμενη δίκη των έξι κατηγορουμένων του Βελιγραδίου, και προστίθενται στις αναφορές που γίναν στις ανώτερες αρχές από τις κυριώτερες πόλεις και από διαφορετικούς επαγγελματικούς συλλόγους. Σύμφωνα με το σύνταγμα αυτά τα γράμματα έπρεπε να δημοσιευτούν, αλλά κανένα δεν δημοσιεύτηκε. Αντιθέτως, οι εφημερίδες πολλαπλασιάζουν τις επιθέσεις κατά των κατηγορουμένων ακόμα και μέχρι την ενδεχόμενη καταδίκη τους (π.χ. "Βγιένικ" 3.7.84, "Πολίτικα" 4.7.84 κλπ.).

—Οι βιαιότητες και οι εκφοβισμοί της αστυνομίας γίνονται με τρόπο συστηματικό: Οι επισκέψεις τους στα καφενεία κι οι ανακρίσεις είναι πλέον καθημερινή υπόθεση, οι μάρτυρες που οφείλουν να παρουσιαστούν στο Βελιγράδι επελέγησαν μεταξύ των πιο νέων που λάμβαναν μέρος στις συγκεντρώσεις, των πιο άπειρων και επομένως είναι αυτοί που επιπρεάζονται ευκολότερα. Οι απόπειρες αυτές έγιναν με σκοπό να τους κάνουν να αρνηθούν εκείνους που υπέγραψαν τις αναφορές διαμαρτυρίας που στάλθηκαν στις ανώτερες αρχές.

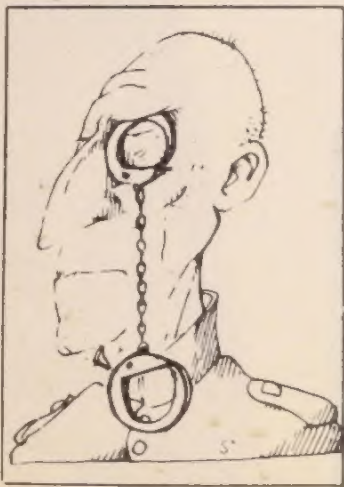
—Οι συνήγοροι βλέπουν τις κινήσεις τους να εμποδίζονται: στο Σεράγεβο, πληροφορίες που δεν είχαν μπει από πριν στο ντοσί της υπόθεσης αναφέρθηκαν από τον εισαγγελέα: ο δικηγόρος Σ. Πόποβιτς υπέστη έρευνα στο γραφείο του και του απαγορεύτηκε να υπερασπιστεί τον Μιγιάνοβιτς με την απειλή να αναφερθεί στο δικαστήριο σαν μάρτυρας.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΙΓΙΑΝΟΒΙΤΣ ΣΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ Α.Σ.Φ.Υ.

Προς τον κύριο Βαζελίν Ντιουράνοβιτς, Πρόεδρο της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας, Βελιγράδι 6 Αυγούστου 1984.

Κύριε πρόεδρε, κατά τη διάρκεια 68 ημερών (απ' τις οποίες 42 φυλακισμένοι) παρακολουθούσα με προσοχή την αντίδρασή σας, και την ομιλία σας που δημοσιεύτηκε στον καθημερινό της 31 Ιούλη. Ενώ είμαι ακόμη στη φυλακή, όπου οικειοθελώς δεν έπινα παρά νερό, σκέφτηκα ότι θα δεχόσασταν την πρόσκλησή μου που βρίσκεται μεταξύ των δικαστικών εγγράφων και ορίζει την μέρα της σύλληψής μου, εκφράζοντας την επιθυμία μου να έλθω σε επαφή μαζί σας. Αυτό το ήλπιζα παρά τον τρόπο που με μεταχειρίστηκαν οι εκπρόσωποι

του νόμου σας, που όχι μόνο με χτύπησαν στις 25 Μάη στις κεντρικές φυλακές, αλλά και αρκετά συχνά έρχονταν να οδεύσουν τον αέρα από τα σωληνάκια που χρησιμοποιούσαν για την βίαιη διατροφή μου. Παρόλα αυτά είμαι ζωντανός και προσωρινά ελεύθερος, ευτυχισμένος που 'χω φίλους εδώ καθώς και στο εξωτερικό. Να με μεταχειρίζεστε όμως έτσι μέσω των εκτελεστικών οργάνων των νόμων σας μου φαίνεται πως ξεπερνάει τα όρια, μια κι αυτοί δεν έχουν την παραμικρή ιδέα για τους λόγους που με οδήγησαν στη φυλακή και δεν έχουν δικαίωμα να αποφασίζουν για μένα. Αλλά τώρα, εφόσον αντιδράσατε, τα πράγματα άλλαξαν, κι αυτό με ευχαριστεί πολύ. Είστε ο πραγματικός δικαστής μου. Δεν μου φαίνεται λοιπόν εξεζητημένο να απευθυνθώ σε σας σαν απλός πολίτης μ' αυτή την ανοιχτή επιστολή, γιατί ο καθένας έχει το δικαίωμα να απευθύνεται στο δικαστή του.

Φυσικά, ξέρω ότι η συνταγματική και νομοθετική τάξη της χώρας μας αναγνωρίζει σε παρόμοιες περιπτώσεις την δικαστική αρμοδιότητα ενός δικαστηρίου ανεξάρτητα απ' την εκτελεστική εξουσία. Αλλά όταν μ' οποιοδήποτε τρόπο δεν γίνεται έτσι, γιατί να κάνεις τον αθώο; Γιατί θα το 'κανα αυτό όταν μπροστά στα μάτια της κοινής γνώμης κάνετε ότι θέλετε την δικαστική εξουσία; Εξάλλου ούτε καν προσπαθείτε να κρυφτείτε περισσότερο από τον συνάδελφό σας Μπράνκο Μικουλνίτς, που πριν τρεις μέρες πριν ακόμα αναγγελθεί η ετυμολογία, καταδίκασε δημόσια τον Βολισλάβ Σεσέλγι ούτε περισσότερο από άλλους όπως τους Ντραγκοσλάβ Μάρκοβιτς και Στάνε Ντόλνιτς. Αποφασίσατε να μην κρύβεστε πια πίσω από τις καταστάσεις και γι αυτό σας παρατηρώ με προσοχή. Και γιατί άλλωστε η ευθύνη για για τα "λαϊκά μέτρα" (όπως συνηθίζετε να αποκαλείται τις συλλήψεις) θα έπεφτε στα συχνά αθώα δικαστήρια; Στους λόγους σας και όχι δικαστήρια καταδικάσατε "την ομάδα των διανοουμένων" (μεταξύ των οποίων με τοποθετήσατε) που κρίθηκε από την πολιτική της δράση που στρέφεται κατά της υπάρχουσας "τάξης". Αφού ανακοινώσατε δημόσια την απόφασή σας, τι μένει να κάνει το δικαστήριο; Η "Ομάδα" ούτε καν πήρε στα χέρια της το κατηγορητήριο (θα το πάρει κάποια μέρα), ούτε κι αυτή τη δικογραφία. Το κατηγορητήριο δεν ήρθε από το τοπικό δικαστήριο, ούτε το ομοσπονδιακό γιατί μας έχετε ήδη αναγγείλει ενόχους. Οι δικαστές μπορούν να διαφωνήσουν; Δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Οι χάρες που δίνετε με καθυστέρηση, η φάρσα της αποκατάστασης των καταδικασμένων και η αλεργία που 'χετε στη θέα κάθε αναφοράς διαμαρτυρίας προς τις αρχές ή την έκφραση "δικαιώματα του ανθρώπου", όλα αυτά δεν με ενδιαφέρουν καθόλου. Αηδιάζω!

Φαίνεται πως η ιδεολογία σας στη πράξη μεταφράζεται σε φυλακίσεις, σε απαγορεύσεις βιβλίων και εφημερίδων, στην οροθετική γραμμή που χαράζεται μεταξύ του δυνατού και του απαγορευμένου, στη μαύρη λίστα των καλλιτεχνών, στους χωροφύλακες με πολιτικά που 'θελαν να κάνουν να μιλήσουν τους ταξιδιώτες των τρένων, στα μέσα που χρησιμοποιούνται για να ελέγχεται η σκέψη του καθενός, στη "συντήρηση" των αστυνομικών, στην οπλισμένη αστυνομία στα εργοστάσια, στις ανακρίσεις και στις απολύσεις, στις ραδιοεργλίες και στα καφώνια.

Για ποιό σκοπό; Για να αποφύγετε μέσω του εκφοβισμού κάθε πιθανή ερώτηση για το παρελθόν και το παρόν, να δώσετε εξηγήσεις για τις ιστορικές σας ευθύνες, προσωπικές και ομαδικές, γι αυτό το αστυνομικό, το πολιτικό και ηθικό χάος προς το οποίο κατευθύνεται η χύ-

ρα. Ζητάτε από το κομμουνιστικό κόμμα να εγκαταλείψει την "αμυντική τακτική" (βάζοντας μας φυλακή, εμένα και τους άλλους) για να αναδειχτείτε νικητές απ' την "ιδεολογική και πολιτική" πολεμική, που πρέπει να σκηθεί με μέσα όσχετα από τη συζήτηση. Δεν είναι δικό μου λάθος αν σας λείπουν τα επιχειρήματα.

Σας το λέω: ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΙ να είμαι ένοχος εξαιτίας της αδυναμίας των "ιδεολογικών και πολιτικών" θέσεών σας. ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΙ να μου φορτώνεται όλους τους δικούς σας πολέμους" προκαλούμενους από σιδήποτε. ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΙ να είμαι η υποδειγματική περίπτωση που χρησιμεύει για να τρομοκρατεί τους άλλους. ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΙ να θεωρηθώ υπεύθυνος όλων σας των ασφαμάτων. Κι όπως είναι επόμενο, μετά απ' όλα αυτά, δεν δέχομαι να χρησιμοποιηθώ ως το "ύψιστο ενδιαφέρον" για σιδήποτε.

Κι η διέξοδος; Θα μπορούσα να συνεννοηθώ μαζί σας υπό τον όρο να χρησιμοποιήσουμε την μόνη γνωστή πολιτισμένη μέθοδο, την άμεση και γενική αμνηστία.

Vladimir Mijanovic
29 a rue Gandjiera
Belgrade

Γράμματα διαμαρτυρίας μπορούν να σταλούν:
—στην πρεσβεία της Γιουγκοσλαβίας

—στον πρόεδρο της Γιουγκοσλαβίας M. Djuranovic
Predsednistvo SFRJ
Bulevar Oktobarske revolucije 92
Beograd, Yugoslavia

Το γουρούνι και η γραβάτα

ΠΕΚΙΝΟ

Οι ντιρεκτίβες του Γ.Γ του κόμματος Χου Γιαομπάνγκ, που καλούν τους Κινέζους να δείξουν το ζήλο τους για τα μεταρρυθμιστικά σχέδια που προωθεί η κυβέρνηση προκαλούν ιδεολογική σύγχυση και περιπλοκές. Ένας χοιροβοσκός ρώτησε μέσω της "Λαϊκής Ημερησίας"

αν θα πρέπει τη στιγμή που περνοίται να γουρουνιά τον να φοράει κοστούμι δυτικού τύπου. Εύλογο το ερώτημα, λοιπόν, για κάποιον που ακολουθεί τις συνταγές του κόμματος. Η απάντηση όμως, αν τελικά δόθηκε, θα 'ταν αυτή που θα είχε το πιο πολύ ενδιαφέρον. Και μάλιστα στη περίπτωση που ο

χοιροβοσκός πήγαινε μαζί με τα γουρουνιά του στο συνέδριο του κόμματος και απαιτούσε να του δείξουν οι ίδιοι οι υπεύθυνοι τον σωστότερο τρόπο.

Η άμεση σχέση με το αντικείμενο ήταν άλλωστε κάτι που πάντα ερέθιζε τη φαντασία των επίσημων και ανεπίσημων μαρξιστών.

15

STOP THE CITY

Τι έχει περισσότερη πλάκα από μια παραδοσιακή πορεία διαμαρτυρίας;

Η τελευταία αναρχική εναλλακτική εκδήλωση που έγινε στο Λονδίνο: το "Stop the City" ήταν μια μέρα γεμάτη από ανεξέλεγκτες, απορρυθμιστικές πράξεις στο οικονομικό κέντρο της παλιάς πόλης.

Στο πρόσφατο "Stop the City" πήραν μέρος 3.000 περίπου άτομα, σε μια γενικευμένη διαμαρτυρία ενάντια στο κερδοσκοπικό σύστημα. Συνελλήφθησαν 450 άτομα, αφού πιο πριν κατάφεραν να διακόψουν τη φυσική διαδικασία κυκλοφορίας εκατομμυρίων λιρών για εκείνη την μέρα.

Μέσα σε 10 ώρες έγιναν τόσες πολλές φάσεις, που αλλού οι σκληροτράχηλοι ακτιβιστές κάνουν ακόμα και χρόνο για να δουν. Η όλη ιστορία περιελάμβανε:

—Μια ομάδα 30 ποδηλατιστών έκανε συνεχώς αργές βόλτες στους γύρω δρόμους για να μπλοκάρει την κυκλοφορία.

—Αμέτρητοι άνθρωποι μπαίνονταν στις τράπεζες, ανοίγοντας και κλείνοντας συνεχώς λογαριασμούς.

—Γυναίκες διαμαρτύρονταν έξω από τις τράπεζες για την απλήρωτη εργασία εκμετάλλευση.

—Το Μέτωπο για την Απελευθέρωση των Ζώων επενέβη και διέλυσε την αγορά κρέατος.

—Πλήθη γυναικών έκαναν επιδρομές σε φαρμακεία και πέταγαν στους δρόμους ταμπόνες σαν ένδειξη διαμαρτυρίας για τον φόρο "πολυτελείας" που έχουν.

—Ανθρώπινο οδόφραγμα 200 ατόμων σχηματίστηκε πάνω στη γέφυρα του Λονδίνου.

—Χιλιάδες προκηρύξεις μοιράστηκαν σε εργάτες από "μοναχές" και "χρηματιστές". Εκατοντάδες αυτοκίνητα ακινητοποιήθηκαν στα πάρκινγκ. Πολλές κλειδαριές κολλήθηκαν, ενώ οι τοίχοι της πόλης γέμισαν από συνθήματα.

—Όλα τα στρατιωτικά αγάλματα ζωγραφίστηκαν. Ταχυδακτυλουργοί, τραγουδιστές και μαριονέτες στριφογύριζαν ένα γύρω στους δρόμους.

—Μπροστά στους μπλοκαρισμένους δρόμους γίνονταν αναπαραστάσεις φόνων, ενώ ολόγυρα γίνονταν άπειρες πικετοφορίες (ενάντια στο ρατσισμό, το μιλιταρισμό κλπ.).

Οι συμμετέχοντες ενθαρρύνονταν να κάνουν ότι ήθελαν, να διαμαρτυρηθούν για θέματα που τους ενδιέφεραν πιο άμεσα κι όπως αυτοί νόμιζαν καλύτερα. Όσοι δεν ήταν στην πρώτη γραμμή, μπλοκάριζαν τις τηλεφωνικές γραμμές από το σπίτι ή την δουλειά τους αφήνοντάς τες ανοιχτές. Η σταθερή κίνηση του κόσμου στους δρόμους (μερικοί απλά ανεβοκατέβαιναν για να παρεμποδίσουν την κυκλοφορία) έκανε δύσκολη την επέμβαση της αστυνομίας.

Με την παρέμβαση αυτή των άγνων συντρόφων πραγματοποιήθηκαν όχι μόνο σχέδια μηνών, αλλά έγιναν και αυθόρμητες ενέργειες σύμφωνα με τα συνθήματα της μέρας, όπως έγραψε και το αναρχικό περιοδικό "Freedom Press":

"...Για μερικούς, αυτή ήταν η πρώτη εμπειρία μιας αυτοοργανωμένης διαμαρτυρίας κι έτσι ήσαν αβέβαιοι για το τι να κάνουν. Η ανάγκη να έρθουν προετοιμασμένοι τους έκανε να πάρουν πρωτοβουλίες, να μιλήσουν με άλλους κλπ. Ένα σωρό άνθρωποι ήθελαν να 'ρθουν μαζί μας και συνεχώς ρωτούσαν: τι γίνεται, πού γίνεται η φάση;

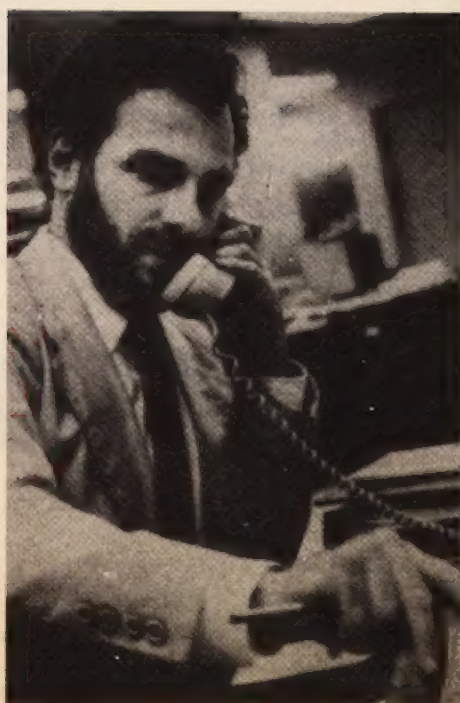

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Το κείμενο πάνω στην αναρχική επανάσταση και την κοινωνία που οραματίζονται οι αναρχικοί δεν ήταν του Σάρλ Μπωντλαίρ, όπως από παραδρομή είχε γραφτεί στο προηγούμενο φύλλο, αλλά της αναρχικής ομάδας Πειραιά.

with a
business
card

Tο στούντιο 54, με όλη του την λάμψη σαν επιχρυσωμένος καθρέφτης, έχει ξεθωριάσει λίγο. Δεν ταυτίζεται πια απόλυτα με τον χορό. Οι ντισκοτέκ έρχονται και φεύγουν, και παρότι το "στούντιο" παραμένει στην μόδα όσο μπορεί, ο καθένας ανταλαμβάνεται ότι οι αληθινοί βιπς (οι *Brookes*, οι *Warbols* και οι *Laurens* αυτής της πόλης) πίνουν το *Perrier* τους, κάπου αλλού. Αλλά παρόλα αυτά διατηρεί μια αναμφισβήτητη γοητεία.

Οι μπάρμεν, ο καθένας και ένας νεαρός Άδωνις, ακόμη μπαίνουν στην μέση και ιδρώνουν σεβρίνοντας τα ποτά. Η σκοτεινή γκριζα τουαλέττα των ανδρών καυχιέται για τον υπηρέτη που μοιάζει σαν να βγήκε από τα πλαίσια του «*Bride-shead Revisited*». Οι νεαρές γυναίκες στην γκαρνταρόμπα είναι όμορφες σαν μοντέλα, και είναι προνόμιο να διεκπεραιώνουν τα μάλλινα παλτά σου.

16

Ναι, είναι μακρύς ο δρόμος από τα πάρκα το 1968, σε ένα μεγάλο άναγμα σκόρπιων λογαριασμών από μετοχές στο πάτωμα, ή από την αποβολή από το γήπεδο του κολλέγιου, γιατί προέτρεπες αθώους νέους να επαναστατήσουν ενάντια στην καθεστηκυία τάξη.

Αλλά για 8 δολάρια τις Τετάρτες το βράδυ, μπορείς να συνδυάσεις και τα δύο, ως ένα σημείο, και να προσεγγίσεις το "Σαλόνι δικτυακών επιχειρήσεων" του Τζέρνι Ρούμπιν. Ο Τζέρνι πήρε εκδίκηση και τώρα είναι έτοιμος να κάνει για τους μοναχικούς επαγγελματίες του Μανχάτταν, ότι κάποτε έκανε για τους αποξενωμένους φοιτητές της δεκαετίας του '60: να τους μεταδώσει την δική του άποψη για τα κοινά.

"Προσκαλώ τους πιο ενδιαφέροντες ανθρώπους να φέρουν άλλους ενδιαφέροντες ανθρώπους και να περάσουν όμορφα" γράφει η πρόσκληση. Εντάξει. Είμαι ένας ενδιαφέρων τύπος, μου φαίνεται ότι θα πάω. Μερικές από τις ευκολίες όταν τηλεφώνησα στον Ρούμπιν αργότερα, με έκαναν να ανακαλύψω ότι ο καθένας που θέλει μπορεί να μπει στην λίστα των καλεσμένων.

Στην διάσημη βελούδινη, προστατευμένη από τους σωματοφύλακες, πόρτα του στούντιο, έδειξα την μικρή μου πρόσκληση, και μία από τις επαγγελματικές μου κάρτες. Οι κάρτες είναι το κεντρικό σημείο της ιστορίας. Πρέπει να είναι φθαρμένες, ανταλλάξιμες, μαζεμένες από ένα γύρω, περασμένες. Αυτή είναι η "δικτύωση". Για να μπορέσω να μπω στο "ταμπλό δικτύωσης" μια μοντέρνα νεαρή γυναίκα παίρνει την κάρτα και μερικές πληροφορίες — όνομα, διεύθυνση, απασχόληση — παίρνει τα 8 μου δολάρια, μου δίνει ένα όνομα-ετικέτα και μου δείχνει τον δρόμο.

Είναι ένα μεγάλο μέρος. Το κύριο πάτωμα, οι διάδρομοι και το κεντρικό μπάρ έχουν όλα ένα πράσινο-γκρι χρώμα και είναι γεμάτα από εκατοντάδες "δικτυωμένους", γελαστούς, στριφογυρίζοντας

και πίνοντας. Εδώ όπως υποσχέθηκε ο Τζέρνι, υπάρχουν πολλά από δίκτυα, επαφές, σύντροφοι, αδελφές ψυχές.

Τριγυρίζοντας στο μπαρ έδωσα 4 δολάρια για μια βότκα τόνικ, έβγαλα το σημειωματάριό μου σαν κάποιο είδος ασπίδας, τακτοποίησα την ετικέτα με το όνομά μου και κατηφόρισα στην αίθουσα χορού να ελέγξω τα εκθέματα πριν χωρήσω σε κάποια πραγματική επαφή. Κάτω από το λάβαρο του *Body Lab 56*, η Λίζα από το *La Jolla* ντυμένη με ένα τοιγγοϋνικό κοστούμι τζόγκινγκ είναι ξαπλωμένη σε ένα τραπέζι γυμναστικής, με ένα σωρό από ηλεκτρόδια, συνδεδεμένα με τα εκτεθειμένα πόδια της. Προπονείται. "Αυτή είναι μια παθητική άσκηση", εξηγεί η ασπροντυμένη βοηθός. "Φυσιολογικά ο εγκέφαλος στέλνει την ώθηση στους μυς και αυτοί ανταποκρίνονται, αλλά με την μηχανή μας το σύστημα απλά αντιπαρέχεται το κεντρικό νευρικό σύστημα και οι μυς διεγείρονται με τεχνητό τρόπο".

"Είμαι από την Δυτική ακτή, αλλά δεν είχα γυμναστείε από τότε ήρθα εδώ. Χρησιμοποιώ το *Body Lab*" εξηγεί η Λίζα. "Εδώ αισθάνεσαι, το βλέπεις; Μπορείς να αισθανθείς τις συσπάσεις. Είναι υπέροχο".

Το ειδικό θέμα αυτή την Τετάρτη είναι "το Μπόντυ Μπάλντινγκ και οι συγγραφείς" — στον Τζέρνι αρέσει να προκαλεί συζητήσεις ανάμεσα σε αντίπαλα στρατόπεδα. Δεν υπήρχαν συγγραφείς αγκιστρωμένοι σε ηλεκτρικά κοντά δημιουργίας, αλλά υπήρχαν πολλοί Μπόντυ Μπάλντινγκ στολισμένοι με ρούχα της τελευταίας μόδας. Επίσης μας υποσχέθηκαν την παρουσίαση της κατασκευής ενός γυναικείου σώματος, σαν η κάππαρη στην βασική ιδέα του Τζέρνι.

Ζήτησα μια ακόμα βότκα τόνικ, αλλά ο *Paul Pierog* με πλησίασε και ανέλαβε να με εισάγει στην "δικτύωση". Ανταλλάξαμε κάρτες καθώς μάλωνε την παρέα μου. "Γιατί φοβάσαι να αποκαλύψεις τον εαυτό σου, βάζοντας μια ετικέτα;" Χωρίς να περιμένει μια απάντηση ο *Paul*

αναφέρθηκε στην αποτελεσματικότητα της "δικτύωσης". Έρχεται από τις αρχές του περασμένου Μάρτη, έχει κάνει μια ντουζίνα χρήσιμες γνωριμίες και έχει ένα μικρό βιβλίο με όλα τα ονόματα των ανθρώπων που συνάντησε, γραμμένα κάτω από κατηγορίες επαγγελματιών. Η όλη ιστορία είναι εντάξει, αλλά ο *Paul* προτιμά τα μικρότερα σουαρέ που ο Τζέρνι διοργανώνει τα βράδια της Τρίτης. "Εκεί θα βρεις τους πραγματικά σοβαρούς "δικτυωτές". Αυτό μου φαίνεται καλό. "Πώς προσκαλείσαι σ' αυτά;" "Προσκαλείσαι από κάποιον που έχει προσκαλεστεί" ξεφεύγει ο *Pierog*.

Τελικά, μια γυναίκα μου διευκρινίζει το όλο θέμα. "Άκουσα ότι οι άνθρωποι εδώ πέρα ανήκουν σε ψηλότερο στάτους από άλλους σε άλλα μοναχικά μπάρς. Δεν έχω απογοητευθεί" προσθέτει με κάποια έμφαση.

Η φίλη της, μια παντρεμένη γραφίστας, έρχεται από "δικτύωση" και είναι απογοητευμένη. "Διάβολε" λέει, "το μόνο που είδα είναι άντρες έτοιμοι να μου την πέσουν".

Αποφάσισα να βρω τον Τζέρνι. Θα μου εξηγήσει αυτήν την μάλλον μπερδεμένη ιστορία. "Ήταν μόλις εδώ πέρα" λέει η γραφίστρια. "Δεν μπορείς να τον μπερδέψεις" λέει η φίλη της. "Μοιάζει σαν κουνάβι σε ένα σκούρο μπλε κοστούμι".

Όταν επιτέλους μετά από παρακολούθηση τον συνέλαβα, δεν ήθελε να μου μιλήσει. Ήταν πολύ απασχολημένος με την δικτύωση. "Έλα, δώσε μου την επαγγελματική σου κάρτα. Ας αρχίσουμε μ' αυτό" λέει βάζοντας στην τσέπη του το σάχτοκιτρίνο χαρτί και ανακατεύτηκε με ένα πλήθος θαυμαστών.

Αλλά δεν είμαι τελείως χαμένη. Έχω αποκτήσει ένα αντίτυπο από το "Οι κανόνες του Τζέρνι Ρούμπιν για την δικτύωση", κάτι σαν τσελεμεντές δηλαδή. Να μερικά αποσπάσματα: "Νούμερο 6: Απέφευγε την πολλή κουβεντούλα. Διερεύνησε με το άλλο πρόσωπο πώς μπορεί να στηρίξει ο ένας τον άλλον τις ιδέες, την καριέρα, τις υποθέσεις. Νούμερο 10: Πραγματοποίησε δύο γεύ-

ματα στην κάθε περίπτωση. Νούμερο 14: Μην περιμένεις από κάποιον να υποθέσει τι μπορεί να κάνει για σένα". σκέψου πως Εσύ μπορείς να τον βοηθήσεις. Νούμερο 16: Θυμήσου ότι η δουλειά της δικτύωσης είναι χαρά. Και ότι χαρά μπορεί να είναι και δουλειά".

Ανανεωμένη από το διάβασμα των κανόνων ξέρω ότι πρέπει να βουτήξω προς τα μπρος με εμπιστοσύνη. Το πρόβλημα είναι αυτός ο μοναδικός συνδυασμός του *Dale Carnegie*, της αναίδειας του *Yippee*, και του εστιασμού, που δεν φαίνεται να αποδίδει και τόσο πολύ. "Είναι μόνο ένα βαρετό πάρτυ κοκταϊλ" λέει ο *Timothy Bay*, ένας συγγραφέας. "Ο Τζέρνι Ρούμπιν έγινε ο *Perle Mesta* των μοναχικών".

Γιατί έρχεσαι *Ann*; ρώτησα μια νεαρή ειδικευμένη στο μάρκετινγκ. "Μου φαίνεται, λόγω του ονόματός του" απαντά ακαθόριστα. "Δεν θα ξανάρθω".

Building bodies κι επαφές

Η *Madeline Levine*, μια εμπορική αντιπρόσωπος της *Digital Computers*, περιγράφει τον εαυτό της, σαν "αρκετά ανακατεμένη με την δεκαετία του '60, ώστε να αηδιάζει απόλυτα μ' αυτή την ιστορία. Ενωώ ότι χρησιμοποιεί το όνομά του για να κερδοσκοπεί από την μοναξιά των ανθρώπων. Προτιμώ να δώσω τα λεφτά μου στον Άμπνυ Χόφμαν".

Αργήσα και το πόσο έχει αρχίσει. "Θυμηθείτε" προφέρει με ιδιαίτερο τόνο ο Τζέρνι, καθώς στέκεται στο μέσο της σκηνής για να παρουσιάσει τους αποψινούς έκτακτους καλεσμένους, "για να αποδώσει η δικτύωση πρέπει να έρχεστε κάθε βδομάδα". Είναι ένα μικρό ριξίμο αργούμε. Η παρέλαση των προσκαλεσμένων αρχίζει. Κατά τα φαινόμενα, το μόνο που απαιτείται είναι προθυμία να προσποιηθείς για λίγο δίπλα στον Τζέρνι, έχοντας την ευκαιρία να βγάλεις ένα μικρό λόγο. Ένας προσκαλεσμένος είναι ειδικός στο "να βοηθάει στον έλεγχο του άγχους, και στην ολοκλήρωση του ατόμου". Ένας άλλος εξηγεί σε βιαστικό τόνο ότι "κάνω κριτική σε πνευματικές ταινίες. Πρέπει να δείτε τον Καλιγούλα αυτήν την βδομάδα. Είναι ένα από τα καλύτερα πνευματοσεξουαλικά έργα που έγιναν τα τελευταία δύο χιλιάδες χρόνια".

Στις 9.30, οι Μπόντυ Μπάλντινγκ είναι έτοιμοι. Η *Maruschka*, η γυμναστριά τους, πηδά μπροστά. Είναι χωρίς αμφιβολία μια καλοφτιαγμένη γυναίκα α-

συνέχεια στη σελ. 13

η ΕΚΔΕΣΗ
 ΤΟΥ
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ

Συνεχίσαμε την πορεία μας και δια μέσου παρόδων φτάσαμε στο "ΚΑΡΑΒΕΛ", όπου εκεί υπήρχαν και άλλες αστυνομικές δυνάμεις. Παραταχθήκαμε εξωτερικά της κυρίας πρόσφυγας του Ξενοδοχείου. Σε απόσταση 70 περίπου μέτρων από το Ξενοδοχείο είχε παραταχθεί και άλλη Αστυνομική δύναμη. Μετά 5 λεπτών περίπου από της αφίξής μου, έφθασαν και οι διαδηλωτές οι οποίοι διέσπασαν την αστυνομική δύναμη χωρίς να βιαιοπραγήσουν σε βάρος της. Προχώρησαν λίγα μέτρα και ευθύς αμέσως οι αναρχικοί άρχισαν να πετούν πέτρες εναντίον της αστυνομικής δύναμης και του Ξενοδοχείου. Οι αριστεριστές αμέσως εξαφανίστηκαν και οι αναρχικοί εξακολούθησαν να πετούν πέτρες και με τα κοντάρια επετέθησαν κατά της αστυνομικής δύναμης, και έσπασαν προθήκες Ξενοδοχείου. Ερίφθη μια βόμβα "ΜΟΛΟΤΟΦ", έσπασε μια υάλινη προθήκη του Ξενοδοχείου, εισήλθε εντός και πήραν φωτιά οι κουρτίνες και τραπεζομάντηλα. Η φωτιά κατασβεστήκε από το προσωπικό του Ξενοδοχείου. Προ της καταστάσεως αυτής, η αστυνομική δύναμη αντεπετέθη και τους διέλυσε. Οι αναρχικοί ανασυγκροτήθηκαν και δια της οδού Β Σοφίας κατευθύνθηκαν προς την Νομική Σχολή. Εγώ με μια διμοιρία ΜΑΤ επιβιβάστηκα σε Αστυνομικό Λεωφορείο και δια των οδών Β Κων/νου-Γεωργίου και Ρηγίλλης εισήλθα στην οδό Β. Σοφίας όπου εκεί συνάντησα τους αναρχικούς να κατέχονται. Τους ακολούθησα με το λεωφορείο και στην πρώτη δεξιά πάροδο της οδού Β Σοφίας μετά την πλατεία Ρηγίλλης, οι αναρχικοί που προπορεύονταν με επετέθηκαν με πολλές πέτρες με αποτέλεσμα να προεξήνουν φθορές στο λεωφορείο σπάζοντας το παρμπρίζ. Το λεωφορείο εισήλθε δεξιά στην πάροδο και εκεί ακινητοποιήθηκε λόγω της κυκλοφοριακής συμφόρησης. Οι αναρχικοί εξακολουθούσαν να μας λιθοβολούν, οπότε η διμοιρία

πετυχαίνουν στα ΜΑΤ αν επιχειρούσαν εισβολή στην Νομική. Άλλοι σύντροφοι βγαίνουν πάλι στην Σόλωνος και αναγκάζουν τα ΜΑΤ να οπισθοχωρούν και να εξαφανιστούν ελπίζοντας στην αποχώρηση πλέον του κόσμου από τους δρόμους.

Κάποιοι από τους συντρόφους ανοίγουν το κυλικείο και διανέμουν τα τρόφιμα και τα τσιγάρα. Τελικά αποφασίζεται να μην γίνει κατάληψη της Νομικής όπως είχε προταθεί, αλλά να αποχωρήσουμε οργανωμένα και να διαλυθούμε προς Κολωνάκι και Εξάρχεια.

Για τους αναρχικούς είναι λοιπόν φανερές δύο διαπιστώσεις από την πρώτη μέρα των γεγονότων. Η πρώτη είναι ότι οι αριστεριστές σύρθηκαν σε επιλογές που δεν ήταν δικές τους, ανεξάρτητα αν για λόγους αφομοίωσης πήραν την ευθύνη για το Κάραβελ. Η δεύτερη είναι ότι παίρνοντας την ευθύνη για το Κάραβελ μπορούσαν πλέον, μέσα από τα γεγονότα που δεν τους αφορούσαν, να διαχωριστούν από τους αναρχικούς, σε σχέση με την Νομική.

Η δική μας η θέση είναι, πως Κάραβελ και Νομική είναι πράξεις που συνδέονται με την οργανωμένη αναδίπλωση της διαδήλωσης. Οι αναρχικοί πιστεύουν απόλυτα πως αν στο Κάραβελ δεν συγκρατούσαν σύντροφοι τα ΜΑΤ, πως αν δεν τα κρατάγαμε σε απόσταση στην Βασ. Σοφίας, αν μετά τα Προπύλαια δεν απασχολούσαν στη Νομική τα ΜΑΤ, θα είχαν γίνει δεκάδες συλλήψεις και όχι μόνο έξη, θα είχαμε δεκάδες κακοποιημένους από τα ΜΑΤ-ΜΕΑ και τους φασίστες που κυκλοφορούσαν στους δρόμους και τελικά το χτύπημα που έγινε την επόμενη ημέρα θα είχε γίνει την Τρίτη. Όλα τα άλλα που επικαλούνται οι αριστεριστές είναι καταστάσεις για να διαχωριστούν από τους αναρχικούς και να τους προβοκάρουν.

Σχετικά με τις μικροκαταστροφές στην Νομική εμείς δηλώνουμε ότι η λογική συνέπεια της πρόθεσης την συντρόφων μας να αμυνθούν με κάθε μέσο, από την θέληση κάποιων φτωχών συντρόφων να φάνε και να προμηθευτούν τσιγάρα τα οποία εξάλλου διανεμήθηκαν, κι από τις πέτρες που πέταγαν τα ΜΑΤ στους έγκλειστους. Πάμε λοιπόν στην Τετάρτη. Μετά τις απαγορεύσεις των συγκεντρώσεων στα Προπύλαια και την Εισαγγελία, με πρόταση της Ρήξης καταφεύγουν γύρω στους 100 αναρχικούς, μαζί με άλλους συντρόφους στα γραφεία του περιοδικού. Καθώς μπαίνουν στο κτίριο, τα ΜΑΤ και οι ασφαλίτες μας επιτέθηκαν απροκάλυπτα. Την επίθεση άρχισαν τα ΜΕΑ από την Κωλέτη. Κι αφού ξυλοκόπησαν συγκεντρωμένους συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ και περιέργους που είχαν συγκεντρωθεί, χτύπησαν την είσοδο του περιοδικού προσπαθώντας να απωθήσουν τα ΜΑΤ που είχαν κυκλώσει την περιοχή, αλλά γρήγορα αναγκάστηκαν να μουν στα γραφεία μετά την έφοδο των κρανοφόρων. Η πολιορκία

των ΜΑΤ, κατήλθε του λεωφορείου και τους έτρεψε σε φυγή. Οι αναρχικοί κατερχόμενοι την Β Σοφίας, πετούσαν πέτρες προς διάφορες κατευθύνσεις, λιθοβόλησαν το υπουργείο Εξωτερικών και τελικά έφθασαν στη Νομική Σχολή. Έστησαν οδοφράγματα, ανέτρεψαν ένα αυτοκίνητο και άναψαν φωτιές, διέκοψαν δε την κυκλοφορία των οχημάτων επί τριώνων περίπου.

Οι αστυνομικές δυνάμεις στην ανεπιτυχή προσπάθειά τους να τους διαλύσουν δέχτηκαν καταιγισμό λίθων. Διαλύθηκαν περί ώραν 23 00'.

Χθες 5/12/1984, περί ώραν 16 00' οι αριστεριστές είχαν προγραμματίσει συγκέντρωση στα Προπύλαια, την οποία όπως απεδείχθη δεν πραγματοποίησαν. Περί 16 30' έξω από την είσοδο του Χημείου από την πλευρά της οδού Ναυαρίνου, συγκεντρώθηκαν περίπου 50 αναρχικοί, παρέμειναν για λίγο εκεί και εν συνεχεία κατήλθαν την οδό Ναυαρίνου και εισήλθαν στην οδό Ζωοδόχου Πηγής σε μικροσμάδες. Περί ώραν 17 30' 100 περίπου αναρχικοί συγκεντρώθηκαν στη οδό Πατησίων έναντι του αριθμού 30, όπου είναι τα γραφεία των αναρχικών, στα οποία είχαν προσαχθεί 4 ομοϊδεάτες κρατούμενοι. Οι μισοί, από τους 100, ήταν πάνω στο πεζοδρόμιο ενώ οι υπόλοιποι ήταν στο μισό περίπου οδόστρωμα. Μεταβήκαμε αμέσως εκεί με αστυνομικές δυνάμεις και τους δυο εκπροσώπους, Εισαγγελίας και Νομαρχίας. Εκεί, ανακοινώθηκε στους αναρχικούς σύμφωνα με τα κεκαυνομένα, η απόφαση του Δ/ντού Αθηνών περί απαγορεύ-

σεως κάθε συγκεντρώσεως πέρα του χώρου των Προπυλαίων και πορείας οπουδήποτε των Αθηνών κατά την 5/12/1984. Οι αναρχικοί δεν έδωσαν ιδιαίτερη σημασία στο περιεχόμενο της αποφάσεως και καθ' όν χρόνον περιμέναμε να μας σταλεί τηλεβόας για να τους ανακοινωθεί και πάλι η ανωτέρω απόφαση, έφυγαν κατά ομάδες και πήγαν στην οδό Θεμιστοκλέους, μεταξύ Σόλωνος και Κωλέτη. Δεν τους ακολουθήσαμε, αλλά μεταβήκαμε στην πλατεία Κάνιγγος. Εκεί πληροφορηθήκαμε ότι οι ανωτέρω αναρχικοί έχουν εφοδιαστεί με πέτρες και ρόπαλα και έχουν κλείσει τμήμα του οδοστρώματος της Σόλωνος. Εγώ μαζί με τον Δ/ντή ΧΟΧΤΟΥΛΑ Δημήτριο και με μια διμοιρία ΜΑΤ, φθάσαμε στην οδό Σόλωνος και είδαμε τα παραπάνω άτομα να έχουν καταλάβει μέρος του οδοστρώματος. Όταν μας είδαν εισήλθαν αριστερά την Θεμιστοκλέους και όταν φθάσαμε στο στάμιο αυτής διεσχίσαμε λιθοβολισμό. Αφηνιδιαστήκαμε και τους καταδιώξαμε. Η αστυνομική δύναμη επανήλθε στην οδό Σόλωνος, όπου κατεύθυναν και άλλες αστυνομικές δυνάμεις. Ο κ. ΧΟΧΤΟΥΛΑΣ λόγω του τραυματισμού του απεχώρησε, εμφανιστήκαμε όμως οι αναρχικοί, περίπου 200, στην οδό Θεμιστοκλέους και κατά διαστήματα πετούσαν, προς την οδό Σόλωνος, πέτρες. Στη συνέχεια, 150 περίπου αναρχικοί, εισήλθαν στα γραφεία του περιοδικού "ΡΗΞΗ", το οποίο απ' όσο γνωρίζω ανήκει στον γνωστό για την ανάμιξή του σε παρόμοιες περιπτώσεις, ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑ. Από το μπαλκόνι και τα παράθυρα αυτοί φώναζαν διάφορα συν-

θήματα όπως "μπάτσκι γουρουνία", "η τρομοκρατία δεν θα περάσει", "Λευτεριά του κρατουμένου", "Φασίστα Σκουλαρίκη παραιτήσου", "Ο Λεπέν προχωρεί τα ΠΑΣΟΚ υποχωρεί", "Ζήτω η αναρχία", "ΜΑΤ και ΜΕΑ για μια Ελλάδα νέα", ταυτόχρονα και σε άλλο οίκημα από την δεξιά πλευρά στον επάνω όροφο, είχαν εισέλθει 25 αναρχικοί και από τα μπαλκόνια και τα παράθυρα φώναζαν τα ίδια με τα παραπάνω συνθήματα και τραγουδούσαν αναρχικά τραγούδια. Πέρα από τα συνθήματα και τα τραγούδια οι αναρχικοί μας πετούσαν πέτρες, ξύλα και άλλα σκληρά αντικείμενα και επειδή η κατάσταση εξασκοπούσε να είναι επικύνδινη τόσο για την αστυνομική δύναμη όσο και για τους πολίτες, διότι εν τω μεταξύ είχαν εμφανιστεί σε διάφορα σημεία της γύρω περιοχής, μικροσμάδες αναρχικών, οι οποίες προέβαιναν σε φθορές και επιθέσεις κατά διερχομένων πολιτών, και με εντολή από τον Δ/ντή Αστυνομίας Αθηνών, αφού τηρήθηκαν οι νόμιμες διαδικασίες και προς τον σκοπόν της αποκατάστασης της διασφαλεμένης τάξεως, να καλέσουμε με τον τηλεβόα τους οδοπορούντες στο σημείο εκείνον και εγκλεισμένους στα ανωτέρω οικήματα, να παραδοθούν, λέγοντας τους ότι είναι κρατούμενοι. Επί παραδείγματι εκπροσώπων της εισαγγελίας και Νομαρχίας, ανακοινώθηκε η ανωτέρω απόφαση. Σε κάποια στιγμή ήλθε κοντά μου ο ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ, και μου είπε να βρεθεί τρόπος να φύγουν αυτοί που είναι κλεισμένοι στα γραφεία του περιοδικού "ΡΗΞΗ". Σε σχετική ερώτησή μου προς αυ-

τόν, εάν έχουν κάνει κατάληψη των γραφείων μου απάντησε ότι είναι φιλοξενούμενοι. Ύστερα από λίγο, τα άτομα που ήταν στα γραφεία του περιοδικού "ΡΗΞΗ" κατέβηκαν και παραδόθηκαν στην αστυνομία, προφανώς διότι πείστηκαν, από την παρουσία της εισαγγελικής αρχής, της διοικητικής αρχής και της αστυνομικής δυνάμεως ότι θα επιβληθεί η τάξη και ο νόμος και θα τεθεί τέρμα στις παράνομες πράξεις τους. Όλοι οι ανωτέρω, επιβιβάστηκαν σε δυο αστυνομικά λεωφορεία και οδηγήθηκαν στην Υποδ/ση Γεν. Ασφαλείας όπου εξακριβώθηκε ότι όλοι όσοι συμμετείχαν από κοινού στις ανωτέρω αναστασιμικές πράξεις είναι οι αναφερόμενοι στην επισυναπτόμενη κατάσταση. Σημειώω ότι όλοι οι ανωτέρω, εγνωρίζαν την σχετική απόφαση του Διευθυντού Αστυνομίας Αθηνών περί απαγορεύσεως συγκεντρώσεως και πορείας, διότι ήταν οι ίδιοι που συγκεντρώθηκαν στην οδό Πατησίων, απέναντι από τον ανακριτή και στην συνέχεια βρήκαν καταφύγιο στα γραφεία του περιοδικού "ΡΗΞΗ" επί της Θεμιστοκλέους. Επακολούθησε έρευνα νομότυπη των γραφείων, στο οποίο ανευρέθησαν ρόπαλα, μάσκες (προσωπίδες) και επάνω στην ταράτσα πολλά τούβλα, όπως πληροφορήθηκα αργότερα. Τίποτα άλλο δεν έχω να προσθέσω. Του ανενγνώστη και βεβαιωθείσα υπογράφεται ως έπεται:

άρχισε. Δημιουργήθηκε για λίγο πρόβλημα με κάποιους συντρόφους που οπλίστηκαν και κατάφυγαν στην ταράτσα του κτιρίου. Υπήρχε ο κίνδυνος να πετάξουν αντικείμενα στις αστυνομικές δυνάμεις. Αυτός ο κίνδυνος γρήγορα αποσοβήθηκε. Γύρω στα δέκα άτομα ανάμεσα τους δύο της Ρήξης, οργάνωσαν την άμυνα της ταράτσας του κτιρίου. Οι αναρχικοί προτείνουν την περιφρούρηση του κτιρίου από 40 άτομα. Τα μέλη της Ρήξης δεν άφηναν καμία δυνατότητα για κάτι τέτοιο. Προβάλλουν την αντίληψη της ιδιοκτησίας του κτιρίου, επιβάλλουν αυταρχικά τις δικές τους επιλογές, που στηρίζονται ξεκάθαρα στην εκτίμηση του Καραμπελιά, ότι η αστυνομία δεν θα κτυπήσει το κτίριο, επομένως η περιφρούρηση δεν χρειάζεται, κι ο Καραμπελιάς προχωράει με δική του πρωτοβουλία σε διαπραγμάτευση με τον εισαγγελέα. Συλλαμβάνεται αμέσως. Τα ΜΑΤ γύρω από το κτίριο πύκνωσαν, τρομοκρατούν τον κόσμο που μαζεύεται, κάνουν εκκαθαρίσεις στην περιοχή των Εξαρχείων. Οι αναρχικοί που επέμεναν στην περιφρούρηση του κτιρίου, καταφεύγουν στην ταράτσα και συγκεντρώνουν τούβλα κι άλλα αντικείμενα για την περίπτωση που επιχειρηθεί εισβολή. Ο Γεωργακάκης ανακοινώνει το «ούτως ή άλλως είστε κρατούμενοι, γιατί παραδοθείτε», απειλεί με εισβολή. Ο κόσμος αρχίζει να πανικοβάλλεται. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή άνθρωποι της Ρήξης τελείως καταπονημένοι, ανακοινώνουν την εκτίμησή τους, ότι τα ΜΑΤ θα σπάσουν με τσεκούρια την πόρτα και θα εισβάλλουν στο κτίριο, ότι δεν έχουμε δυνατότητες άμυνας και ότι αν αμυνθούμε θα γίνει μακελειό. Οι αναρχικοί με την ξεκάθαρη θέση της άμυνας του κτιρίου, ήταν ξεκομμένοι μαζί με τους της Ρήξης στην ταράτσα. Ένας σύντροφος που κατέβηκε για λίγο προσπάθησε να πείσει τον κόσμο να αμυνθεί, ήταν όμως αργά, γιατί ο πανικός είχε πλέον επικρατήσει. Οι άνθρωποι της Ρήξης με τα χέρια ψηλά παραδινόντουσαν. Οι σύντροφοι της ταράτσας αναγκάστηκαν να διαφύγουν από τα γύρω κτίρια κλαίγοντας από τη λύσσα τους. Δεν τους δόθηκε ούτε ο χρόνος να ειδοποιήσουν τον κόσμο ότι υπήρχαν έξοδοι διαφυγής.

Οι διαπιστώσεις είναι ξεκάθαρες. Η Ρήξη εμπόδισε τον κόσμο να οργανώσει την περιφρούρηση του κτιρίου, σύντροφοι αποπλίστηκαν βίαια. Ο αυταρχισμός και η αίσθηση της ιδιοκτησίας του κτιρίου επιβλήθηκε εκ των πραγμάτων. Οι αναρχικοί υποχώρησαν για ένα και μόνο λόγο. Σεβάστηκαν κάποια δουλειά που γινόταν εκεί μέσα και κάποια τεχνική υποδομή της «Κομμουνίας». Τίποτε άλλο κι ας το έχουν υπόψη τους οι άνθρωποι της Ρήξης. Δυνατότητα περιφρούρησης του κτιρίου υπήρχε, παράλληλα με τη δυνατότητα απομόνωσης του δεύτερου ορόφου. Ο κόσμος εμποδίστηκε να ακολουθήσει τέτοια τακτική, από τις πολιτικές εκτιμήσεις ότι δεν πρόκειται να μουν οι μπάτσκι κι ότι υπήρχε δυνατότητα διαπραγμάτευσης κι εξόδου. Μετά την σύλληψη του Καραμπελιά αυτές οι εκτιμήσεις σε στρόφη 180 μοιρών, απέτρεψαν έστω και την ύστατη στιγμή τη δυνατότητα να κρατήσουμε το κτίριο και τέτοια δυνατότητα υπήρχε τουλάχιστον ως την ώρα που θα καταλαβαίναμε ότι θα είχαμε νεκρούς. Κι η δική μας εκτίμηση ήταν και είναι ότι το ΠΑΣΟΚ θα δίσταζε και θα οπισθοχωρούσε μπροστά σ' αυτό το ενδεχόμενο. Εξάλλου το κτίριο με τα χοντρά παραθυρόφυλλα, τα βάρη που υπήρχαν για την πόρτα και η απροσπέλαστη ταράτσα έδιναν την αίσθηση της σιγουριάς. Έτσι έχουν τα πράγματα σχετικά με τις μαζικές συλλήψεις στη Ρήξη και μην προσπαθήσουν οι άνθρωποι της να αποποιηθούν τις ευθύνες τους για τις λαθεμένες εκτιμήσεις, τον αφοπλισμό του κόσμου και την ηττοπάθεια που σπείρανε. Καλό θα είναι λοιπόν, το παραμύθι που εφεύρανε, ότι τάχα εμπόδισαν τον κόσμο να περιφρουρήσει το κτίριο και τον προτρέψανε να παραδοθεί, επειδή φοβόντουσαν τα ανεξέλεγκτα άτομα, να το εγκαταλείψουν γρήγορα.

Στη ρεβάνς των καθαρόαιμων αριστεριστών σχετικά με το Νοέμβριο του '80, μην παρουσιάζουν τον αναρχικό κίνδυνο για το άλλοθι τους.

Κλείνοντας το δελτίο θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πως δεν κεντράρουμε την πληροφόρηση σχετικά με τα γεγονότα του Κάραβελ, σε μία αντιαριστεριστική επίθεση. Εκ των πραγμάτων και για την αποκατάσταση της αλήθειας ασχολήθηκε με αυτούς τόσο πολύ.

Είναι προφανές πως η αντιεξουσιαστική πληροφόρηση θα πρέπει να αναπτυχθεί προς άλλη κατεύθυνση. Πρόκειται σύντομα να κυκλοφορήσουμε δεύτερο δελτίο που διεξοδικά θα απαντήσει σε όλες τις ιδεολογίες που διακίνησαν τα κρατικά μέσα πληροφόρησης.